Capitolele I - IV

Citim cele dintîi 18 versete din primul capitol, care constituie un fel de prefaţă la această Evanghelie, în adevăratul ei caracter de Evanghelie a Fiului lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, după cum o arată şi mărturia lui Ioan Botezătorul, care este şi ea adăugată în mod sumar la această prefaţă.

Vedem chiar din acest început că Domnul nostru, cum vine pe pămînt, îşi ia locul de Fiu al lui Dumnezeu, dar şi de străin de lume, cum este de fapt şi biserica Lui. Sub această trăsătură ne este El înfăţişat încă din primele momente. El este lumina în mijlocul întunericului, Creatorul lumii, necunoscut în lume. El vine la ai Săi, care nu-L primesc. El este făcut trup, dar nu locuieşte printre noi decît puţin timp. Toate ni-L arată ca străin pe pămînt, şi aşa ni-L înfăţişează această Evanghelie. De asemenea, tot de la început, problemele pe care Domnul le avea cu lumea şi cu poporul Său

pămîntesc, Israel, se lămuresc în mod hotărît. în această Evanghelie, Duhul lui Dumnezeu închide în osîndă şi lumea şi pe Israel: prima, ca fiind fără Dumnezeu, al doilea ca fiind un popor necredincios. Ea mai vorbeşte şi de o **familie** aleasă care nu este înscrisă pe pămînt; ea nu-i născută din carne, ci din Dumnezeu. De aici înainte sînt puse la dispoziţie spre binele ei „harul şi adevărul" şi plinătatea lui Dumnezeu, în Fiul.

Cartea Genezei începe cu creaţiunea, iar Evanghelia după Ioan începe cu descoperirea Aceluia care era înainte de creaţiune şi mai presus de ea. La El sîntem noi aduşi. Creaţiunea e lăsată sub tăcere, iar noi ne aflăm înaintea Cuvîntului care era cu Dumnezeu şi care era Dumnezeu.

Acesta este începutul prin care Evanghelia noastră apare ca Evanghelia Fiului lui Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, Cel ce descoperă pe Tatăl, izvorul şi rîul harului şi adevărului

pentru păcătoşi. De aceea Ioan ne spune că slava pe care ei, ucenicii, au văzut-o, era „slava singurului născut din Tatăl". Cu alte cuvinte, o slavă a Lui **personală,** în timp ce aceea de care vorbesc celelalte Evanghelii, ca slavă văzută, era slava de pe muntele cel sfînt, o slavă

doar **ocazională.** Vedem deci într-un mod special ţinta şi însemnătatea Evangheliei după Ioan.

Gîndurile pe care ni le aduc înainte aceste versete ne sînt deosebit de valoroase, sînt dumnezeieşti. Ele ne spun, am văzut, că lumina vieţii, deşi învăluită, a strălucit încă mai înainte de a fi fost făcut Cuvîntul trup şi mai înainte de a fi locuit printre noi, chiar mai înainte de a veni predecesorul Său, Ioan Botezătorul. Această lumină a fost în creaţiune. Ea a fost creată prin puterea lui Dumnezeu, cea dintîi. Ea a fost înaintea soarelui, creat în ziua a patra, în vreme ce lumina cea dintîi a fost creată din prima zi. Prin urmare, cele dintîi trei zile se desfăşoară în văzul acestei lumini, fără să fi existat astrul ce avea să stăpînească mai tîrziu asupra zilei.

Acelaşi lucru se vede şi în istoria luminii vieţii. Hristos a fost primul gînd al lui Dumnezeu, care a hotărît ca această lumină să răsară asupra negurii sufleteşti şi peste haosul adus de omul căzut. In cuvintele „ea îţi va zdrobi capul" este cuprinsă lumina vieţii. Zilele sau vremurile şi-au început cursul şi primele trei zile s-au scurs. A venit vremea patriarhilor, apoi cea a lui Moise. Lumina vieţii se răspîndise cu mult

mai înainte de a se întrupa Cuvîntul. Lumina strălucea chiar mai înainte de a se arăta soarele pe cer. Şi iată aici un gînd mîngîie-tor! Hristosul lui Dumnezeu a fost cea dintîi lumină ce şi-a trimis razele peste ruinele şi noaptea aduse prin căderea lui Adam. O vreme izvorul dumnezeiesc al oricărei lumini, El, izvorul tuturor razelor vieţii, a rămas ascuns. Totuşi razele

luminii au coborît ca să înveselească şi să lumineze veacurile trecute, să lumineze vremea dintîi a primei zile, a celei de a doua, apoi a celei de-a treia zi.
Insă putem spune că noi avem şi căldura şi lumina Lui. „Singurul Fiu care este în sînul Tatălui, ni L-a făcut cunoscut". A venit la noi acea iubire adîncă, de nepătruns, din sînul Tatălui: a venit în toată frumuseţea şi plinătatea ei. Să nu ne deschidem noi inima ca să primească în linişte, cu încredere, bogăţiile unei atît de mari revelaţii dumnezeieşti? Nu-i aici fericirea? Nu-i aici cerul inimii?
Versetele 19 - 28 fac parte, într-o anumită măsură, tot din introducere. E vorba de mărturia lui loan Botezătorul adusă iudeilor, mai înainte ca Domnul Isus să se fi arătat ca Fiul lui Dumnezeu. De fapt, doar o menţiune avem despre această mărturie,

după care versetele 29 - 43 arată începutul lucrării Domnului Isus. loan Botezătorul arată că ar fi priceput că lucrarea lui era încheiată. în versetul 35 îl vedem ca şi retras din lucrare, bucurîndu-se de urmările ei: că, L-a arătat pe Mielul lui Dumnezeu.
Iubiţi fraţi, acelaşi lucru se petrece şi azi. Puterea ce atrage sufletele la Domnul constă, în primul rînd, în propria noastră bucurie şi în părtăşia personală cu El. loan terminase cu el însuşi. Toate gîndurile lui erau îndreptate acum înspre Mielul lui Dumnezeu şi ucenicii lui se vede că l-au înţeles, căci ei îl părăsesc pe loan ca să urmeze pe Isus. Iată o adevărată lucrare! Ce se face cu putere în inimile celor ce-1 ascultă, este tocmai ce spune apostolul Pavel în 1 Tesaloniceni 1.5-6.
Unde îl urmează ucenicii pe Isus? Hvanghelia nu ne spune. Plin de har, Domnul i-a încurajat să-L urmeze şi ei „s-au dus şi au văzut unde locuia şi în ziua aceea au rămas cu El". Ei îl urmează pe Isus, pe un drum necunoscut, căci Fiul lui

Dumnezeu nu era decît un străin pe pămînt şi cei ce-L urmează trebuie să fie la fel, nişte străini, ca şi El. Ni se arată o ceată mică, strînsă lîngă Fiul lui Dumnezeu, lîngă Mielul lui Dumnezeu; ceata aceasta nu era însă pentru lumea

de aici. Ea era primul grîu cules pentru grînarul ceresc. Era rodul dintîi al familiei pentru Dumnezeu şi pentru Miel, era un fapt pe care pămîntul nu-1 lua în seamă, un fapt ce trecea neobservat.

Ioan Botezătorul declară că Cel ce va veni după el este de fapt înaintea lui şi aceasta el o şi repetă cu ardoare, cum se vede în versetele 15, 27 şi 30 - ceea ce aminteşte şi apostolul Pavel vorbind despre lucrarea lui Ioan Botezătorul (Faptele Apostolilor 19.4). Dar aceasta are o mare însemnătate pentru noi, căci Duhul Sfînt, care 1-a insuflat pe Ioan, a dat astfel cinstire lui Isus ca fiind Marele Scop al tuturor sfaturilor lui Dumnezeu şi marea Lui Orînduire spre care tind toate celelalte orînduiri. Prorocii, apoi toate rînduielile au fost orînduite ca să dea mărturie despre El.

Este de remarcat că Domnul şi Ioan nu se cunoşteau, pînă în clipa în care Isus Se arată. Ioan Botezătorul fusese crescut în Iudeea, iar Domnul în Galileea. Şi totuşi, cînd Isus Se apropie pentru a fi botezat, Ioan II recunoaşte numaidecît. Lumea nu-L cunoştea pe Isus, Ioan însă II cunoaşte. Totuşi nu-L cunoştea ca să-L mărturisească drept Fiu al lui Dumnezeu, mai înainte de a

se fi coborît Duhul Sfînt şi de a Se fi oprit asupra lui Isus. Apoi, în această Evanghelie se vorbeşte, în aceleaşi versete, despre chemarea divină, personală a lui Andrei şi a lui Petru, în vreme ce Matei ne vorbeşte doar despre chemarea lor ocazională. Toate se potrivesc cu gîndul Duhului lui Dumnezeu din cele două Evanghelii. Constatăm, cu respect şi

bucurie, întreaga perfecţiune a mărturiilor dumnezeieşti.
Cele ce urmează „a doua zi" sînt cuprinse în versetele 43 - 51. Vedem însăşi lucrarea Domnului, ca şi rodul ei, în persoana lui Filip şi a lui Natanael.
Apare ceva nou. Nu-i numai o întrevedere cu Isus, ca „Miel a lui Dumnezeu", într-un loc tainic şi necunoscut. Este o întîlnire cu Acela despre care au scris Moise în lege şi prorocii! Aici nu mai e chipul Bisericii sau al familiei cereşti, ci al Israelului lui Dumnezeu, a rămăşiţei care va fi mîntuită în ultima zi şi pe care Isus o va recunoaşte, în har, în mijlocul neamului Său, precum 1-a recunoscut pe Natanael sub smochin, simbolul de totdeauna al poporului iudeu (Evanghelia după Matei 21.18).
Atunci cu toţii îl vor mărturisi aşa cum face Natanael. Ei îl vor recunoaşte şi-L

vor primi ca pe **Fiul lui** Dumnezeu şi împăratul **lui** Israel. Cînd se va împlini clipa aceea, toate vor fi gata, ca să se arate slava Lui.

Capitolele II şi III

Am văzut în capitolul anterior Biserica şi pe Israel, în cele două întîlniri cu Domnul Hristos. Ca urmare, avem (în versetele din Ioan 2.1-12) ziua a treia sau nunta din Cana Galileei, unde vinul este dăruit de însuşi Domnul Isus. împrejurările ei ne dau şi înţelesul duhovnicesc. Cea de a treia zi, ca şi ziua învierii, se referă la împărăţia lui Hristos. Fără îndoială că nunta din Cana simbolizează împărăţia ce va veni, cînd Domnul Se va arăta şi ca împărat şi ca Mire.
Domnul era doar un invitat la nuntă, dar foarte curînd El devine gazda ce dă vinul. Astfel, după ce vom gusta mîngîierile de aici de pe pămînt, Domnul ne va face parte de bucuria împărăţiei; şi El împreună cu noi va bea din rodul viţei celei noi. Prin plinătatea puterii şi harului Său, prin ceea ce era

doar o nuntă modestă, El dă prilej să se dezlege o taină a arătării slavei Sale,
10
Slava prevestitoare a împărăţiei, pe care Natanael o şi recunoaşte în persoana Domnului. Domnul Isus este oaspete. Nunul se adresează mirelui ce-i invitase, ca şi cînd el ar fi fost gazda. De fapt Isus era bucuria ospăţului. Acum, El încă păstrează vinul cel bun pentru vremea sfîrşitului, cînd se vor termina toate bucuriile. Isus era adevăratul Mire. Adevărata sărbătoare este acolo unde El transformă apa în vin. La fel, în împărăţia Sa, El dă la o parte bucuriile noastre dintîi, ca să ne dea ceea ce ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-a suit. Mai e de adăugat că nouă ne revine sarcina să păstrăm cu mare grijă încredinţarea că bucuria Lui este partea noastră. Bucuria Lui este elementul nostru folositor şi pentru acum şi este pregătită şi pentru veşnicie. Sîntem înclinaţi să ne bucurăm cu atîta zgîrcenie! Trebuie să osîndim această stare şi să predăm inimile noastre simţămîntului bucuriei Lui. A spus cineva: bucuria este primul nostru lucru; truda, primejdia, suferinţa îi sînt doar nişte slugi. Iată un adevăr plin de îmbărbătare. Cînd la început s-au ţinut sfaturile veşnice, cînd a fost dată porunca creaţiunii, totul a fost făcut într-o bucurie dumnezeiască. Dumnezeul Cel veşnic îşi găsea desfătarea în prima Sa lucrare,
11
to
B"S2.
3 *a*
o l-l *c*
P
3 3
3
P

r-<>
3
CD pc
. g
CD ►-<
&: c/a p
pc
" O)
pP**3**
t
p
t
i P**i**
" <**-**
- **t**
1
F3r
C+
<C3
B
C**P**
D**t**
3 C
E C
»
e
«
13r
– *
' -
>
3 -C
E -P

C
r o C
+
C C
D D
3z P

0
8
3 r
-
t
-
i p
»
"
3> B Q, P 3 CD CD
1—' •■*• r-K CD "r+ 3?»C/î
• ^ 2>_
^ 3 ^3 CP P 3. o
O CD H g CD 00 Pt J3
2 2 8 c
&: =■ s- o
— 3 O 3
§.3 3
- CD 3
O - CD ^ g 3
I—> O _
5 33
ă. OB 3 O *O*
B h-> O
N 13 -, » 3 £
•d Sa

3> 3\ CD 33™
^.cTc?
3 i-t
r-r P
pc 3 O Pf
3TcrQ
P 3 i-i oa
15 °
2 &
3 oa
3 po
3 CD
g 3
P p.
3" 3'
I—l*
~o
J2 CD
£-B
n a
CD ÎJ.
1=3
O ~
g^O pi»
3 & cr
Pt&^ 3 o
S> CD
Jţ3 o
Q, oa CD O
P S:3 -
3: 3
3 O pt pt "
3 —

»Oa P Qj p
^' 3. 1-1
1/3 CD rr _
Wffi.o 8 "S. rtTO g
5'^ 3
Î^ctS
CD
3 2. P 3
' CD
O r-r Pt PJ O
O CD i-t
3'"oa
B f • P 3 N <-+
E O O
3 S S ►-> & P3 3 ~o
3/ 3 3 »
5-2.
2 rx- '
3 50
O Pt
3 t/i
i-t O
3: 3
00 173
£ 3.
<. 3
pt i-t
CT N
3 <
B
Pc
O
3

i-i w- B
2. n
CD i-l
3
CD
O CD 3 P
CD P
o-►■a
B' 1—*
p licn 3 3 '—13 pc
CD
-t^3p n t13 3'3
— CD CD
P P
■--■ B
i—> CD
3 P
STE-o
00
T 3
e» s
r-h 3. pc-
0 -1
5. ?
r p
P
3?^ **s** c
CD r-ţ < 3
P r-f Q. 08
CD («
pc CD S N
s g
«08

CD -1
P < 3/ 3
3 CD O CD
C/î "a;. "r+
< **CD 5:**
CD 3 Hh ^
3- » 5: N' 3-^_ ' a*
A M 3" *-O o 3 o
- ** k— ■ i-î
Pc
1-1
a
CD
^ 3
- o nS
CD CD CD 3.
n
3" &^ p S-3^
3. CD 3-
3
• 3
P Pc
" 3
3" M" P U) O P M 00 3 3
CD V^ 3 3
S. CD o
3 3 CD 3
3 p r-t- CD
(-1 ^ P cjr
CC **C5**
3 3^3
g o 5 s.
o g. S.c^-

c 6 n Q>
T & 3 p "2. CD a
i-h/.—■. a" HH> -1 3 3
Q CD
i-t CD
P 13
O
CL CD P 08 •
CD 3: H0 N 3
CD O 9
3 p <
3 CD
P 3 2.
o 2 n
08 —' r»n
3' P w
pc O O
CD -—'
p p "
3 ^CTQ 3 pc Pc
G cr -•
3 3
3 3^ O- 3."«i
08 <T "'
CTP^U
£3 C? CD — Q
Ş-33
P HH>
3 3
T3 £L
3 CD O8 XS
r+ 2.
CD 3

3 »
ŞL p
CD 3
pc tr 3 2.
3>S-
3- °
3 "»
3. CD
S 3
ci 2
CD O
O8 P
P 3-CD
"08 P H->1^/'
3 ~' ci <.
i-- CD
CD 2
as'
P EJ
3
Ch^L
p 08
ffl < P 3 CTQ
3- 3> CD 3
SSi
pr CD „" a 3-
CD p e 3^?
<
i-t pc
o 3
P p

o

CD
UJ
c?&
3 08
cT
-a 3
3
CD i—>
3 P
5'
r+
CD
P Q, H
^3 3 Pc i-t
O CD
3 y
3
r^ 3 P
fo 2-CT
—' CD
■a cr pt 3
'i|
CL CD
— O-
P
P
CD
P O
gCD
P g> pt
N> 1-1
<
CD _

& 3
2 CD
r-f
Pt
P 3 N 3 Pt CD
3
3 P CL 08 CD
^S
CD -
^' a
C/3 P p i-t
' <
O -1
r <. E.»
CD
P g*
r+ O Pt 3
N 3
r— 3 *-a*
3.EJ.S
CD
CD
″ 3
3 ^ 3 pc
P i-t
►-■ pc
M- CD
ti. 3
ts> 2. 3
T3
CD /—
<
M CD

03 P
2 2n
-: a
P 08
< pc
SCD
SE*
P
CD 3
cTg.
& ■' 5"
3 pc"08
CTQ 3".
3^3 g--"3 08
^ 3"
^^: 3.CÎ
3 3
N »1 P
c"c <?L P *3: 3 ^t «3 3> CD J-^ P
O tr-'S.
p O
3 H r+
CD O
C/3 r+
WE'p r+ uo8
< o P p 2.o
08 _, CD CD 3 -•
3 E. o
3" 2L CD r-
08 3" 08 L
3 .P r* 3
09 "3: CD j
3> 1-1 3 CD

3. r+ P H-
/-\ 08 3
P
3: & 3 <^ 5
«r+t H-— 3
3 2
O
3
3 -3:
3 ^
w" CD
3 cro
S- E Pt 3;c
p
- ucyi p
: P o. 3
08
CD "£
"C0
pt
CD
3 3.
O8 O
CD 5
p i-t
P 13 CD
O- *i CD O 08
E-3
3 P P
o
C/3
■a
CD

T3 Pc
3
0 **5 3**
8 **'**
0 3 E
.
0 P
3 T
3
t3
i
-
t
3 **p** 0
t
3 ■ P
_ < T
/ 3
i
0 C
8 D
C
3 **a**
C
3 D
- o 0
_
3 • 0
'
0 **3**
13 3
«z
i

i-t
O 3 CD
CD
P &"
P 3
°i
13 p p h--
r-t-T3
CD i-t
3 3 **g^**
CD "
08 a.
CD CD
p*0 S o
CD g P 3
O- 3
3 Z
c 3
"S3 S" B.
3. c".
3 HH:
P'oa'
rg P rt
CD O
3" 3 **3 l***
P 2
3 3
08 **&3 %**
CD Pt B pc ►rt P 3-13 "a" pc p 1—
2 P
C X B r-t- CD 3
pc 3
S- P 2

CD 3 _. *V* B 3
c? " E. p cro h"
^ PC 08
'»! ?3
3' i-t ^S:
H f°c 3
BT* ° B 0 3 3: B
M> O O
3 o E. £-3 »
O 3 08
^32
P 3r O
Ioan 2.19). Adevărat: acesta este dreptul Lui. Drepturile şi cinstea ce-I aparţineau, fiind Creator al lumii şi Domn al lui Israel, îi erau refuzate, cum am văzut. însă noi ştim că El a dobîndit toată puterea în cer şi pe pămînt printr-un alt drept, adică prin moartea şi învierea Lui, drept care a izgonit pe uzurpator şi a redobîndit pentru om moştenirea pe care o pierduse. Aşa a dobîndit Isus un drept de neclintit asupra tuturor lucrurilor. Neîncetat apostolii vorbesc despre moartea Domnului şi despre învierea Lui ce-I stabilesc şi-I asigură drepturile asupra tuturor stăpînirilor şi asupra oricărei slăvi. Predica apostolului Petru (Faptele Apostolilor capitolul 2) constituie o mărturie în această privinţă. El spune poporului Israel că au dat la moarte pe Isus prin mîinile celor nelegiuiţi, dar că Dumnezeu L-a înviat şi L-a făcut Domn şi Hristos. învăţătura apostolului Pavel repetă şi ea aceasta, în epistola către Filipeni (printre alte scripturi). Iar aici, Domnul însuşi, ca răspuns la întrebarea evreilor, le pune înainte moartea şi învierea Sa, ca drept al autorităţii împărăteşti şi de Mare Preot. Fiindcă S-a smerit El însuşi, Dumnezeu l-a dat un nume mai presus de orice nume. Fiul lui David, după Evanghelia lui Pavel a înviat dintre cei morţi

14
(2 Timotei 2). Cununa măririi lui Isus l-a fost pusă pe cruce în văzul lumii întregi, evrei, greci şi latini (vezi Evanghelia după Luca 23), aşa că toate mărturiile o spun, aşa cum face şi Isus aici, că însăşi suferinţele Lui L-au dus la slavă (1 Petru 1) şi că drepturile Lui stau în moartea şi învierea Lui.
Astfel, bucuria împărăţiei a fost arătată, puterea ei a fost pusă la lucru şi dreptul Domnului la această putere, dovedit.
Acum, în capitolul 2.23-3.21, în ordinea arătată în aceste versete este vorba ca şi alte persoane să intre cu El, în aceeaşi împărăţie. Problema şi subiectul, puse aici în discuţie, trebuie să ne încălzească în mod deosebit inimile.
Omul este o făptură în care Dumnezeu Creatorul nu se poate încrede. Pricina este lipsa de credincioşie a lui Adam în grădina Edenului. Omul a făcut tot ce putea face ca să vîndă pe alte mîini slava lui Dumnezeu. Mai tîrziu vine vremea legii, ca să arate şi ea că omul nu e vrednic de încrederea lui Dumnezeu. Iar aici, iată că şi Domnul pune pecetea aceleeaşi judecăţi: „Dar Isus însuşi nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoştea pe toţi. Şi n-avea nevoie să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuşi ştia ce era în om" (Ioan 2.24-25).
15
Da. El ştia ce este în om şi nu găsea nimic care să-I inspire încredere. Ce judecată! Mai mult decît atît: Omul, aşa cum este, nu poate nicidecum să fie îmbunătăţit, în aşa fel ca măcar de acum înainte să se poată încrede Dumnezeu în el. Inima poate să-i fie mişcată; înţelepciunea i se poate dezvolta; cugetul poate să-i fie atins, cu toate acestea Dumnezeu nu poate avea încredere în el. Este scris: „mulţi au crezut în Numele Lui, văzînd semnele pe care le făcea. Dar Isus însuşi nu Se încredea în ei ..." (Ioan 2.23-24). Omul făcea şi el ce putea; era mişcat la vederea lucrurilor pe care le făcea Isus şi

totuşi Domnul nu se putea încrede în el. Iată de ce omul „trebuie să se nască din nou".
Nevoia naşterii din nou sau a naşterii de sus sau, cum se mai spune într-un mod nepotrivit, a regenerării, este înţeleasă şi recunoscută printre sfinţi. Şi cu toate acestea naşterea din nou nu4 înţeleasă ca un lucru simplu şi lămurit. învăţătura ei stîrneşte simţămîntul a ceva foarte nelămurit şi ciudat. N-ar trebui să fie aşa.
Nicodim venise la Isus ca un ucenic, „învăţătorule, ştim că eşti un învăţător venit de la Dumnezeu", la care Domnul îi spune numaidecît că trebuie să se nască din nou şi nu-i dă răgaz pînă nu-1 duce cu gîndul la şar-

pele de aramă, arătîndu-i că acolo trebuie să se ducă el ca să primească sămînţa vieţii noi de care avea nevoie.
în ce calitate trebuia, prin urmare, să-şi ia el locul pentru a privi la Fiul Omului înălţat pe cruce? Să ia pur şi simplu locul păcătosului încredinţat de păcat şi care întocmai ca israelitul muşcat de şarpe, poartă în el osînda morţii. Da, Nicodim mai avea să înveţe că tocmai aceasta era starea lui, căci nu venise la Isus în această stare de spirit. El trebuia deci s-o ia de la începutul începutului. El trebuia să vină la Isus pe un alt drum; pe un drum nou şi într-o cu totul altă calitate. El se considera ucenic şi vedea în Isus un învăţător venit de la Dumnezeu, însă el încă nu înţelegea că el, Nicodim, este un păcătos mort în păcatele lui, că este muşcat de şarpele cel vechi, că Fiul lui Dumnezeu era un Duh dătător de viaţă, un Răscumpărător ce va fi propria lui îndreptăţire; şi iată de ce sămînţa vieţii nu pătrundea în inima lui.
Aşadar însuşirea de temelie a vieţii veşnice, ca fiind o viaţă de natură dumnezeiască în noi, este tot atît de simplă ca şi nevoia de a o avea. Iar secretul acestei vieţi este de a învăţa să cunoaştem pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca Mîntuitor; de a veni

la El
17
ca avînd aceeaşi putere ce o da şarpele de aramă israelitului muşcat de şarpe.
Dar, potrivit celor ce ne învaţă aceeaşi Evanghelie, este foarte mişcător să mergem din acest moment pe urmele lui Nicodim. Pînă aici, după cum am văzut, Nicodim greşise drumul; dar din momentul în care el a trebuit să şi-1 schimbe, el apucă direcţia bună şi sigură pe care i-o dăduse Domnul, căci mai tîrziu îl vedem că ia partea lui Isus înaintea sinedriului şi-şi asumă o parte din ocara tare puternic legată de Gali-leanul cel lepădat. Iar la urmă de tot, iată: el se află chiar acolo unde Domnul îl trimisese încă de la început, adică înaintea şarpelui de aramă. El îl vede pe Fiul omului înălţat pe cruce. Atunci el se duce la Isus, dar nu ca ucenicul la învăţător. Se duce la El, dar nu în timpul nopţii. îl recunoaşte nu numai înaintea sinedriului, ci în plină zi şi în faţa lumii întregi şi îi aduce cinste ca Mielului lui Dumnezeu, batjocorit, lovit, junghiat. Nicodim poate că era zăbavnic cu inima, dar şarpele de aramă era acolo, atîrnat pe lemn, chiar pentru unii ca el. El era totdeauna acolo, aşteptîndu-1 ca să-1 binecuvînteze. Aşa ni se arată aici viaţa veşnică: simplă de tot, şi în însuşirile ei, şi în nevoia de a o avea. Aici lucrează puterea lui Dumnezeu şi
18
Duhul Sfînt care cîrmuieşte orice lucrare potrivit propriei Lui energii; lucrează într-un mod care întrece puterea noastră de gîndire.
în ceea ce priveşte vîntul sau Duhul Sfînt, în adevăr, noi nu ştim nici de unde vine, nici unde merge. însă pricepem însuşirea ce o are sămînţa pe care o foloseşte El şi ştim şi care-i terenul unde seamănă El. Una este Cuvîntul mîntuirii, celălalt, sufletul unui păcătos încredinţat de păcat.
Viaţa care se arată în mijlocul familiei lui Dumnezeu este

Duh, pentru că Isus, al doilea Om şi Cel dintîi născut al acestei vieţi este „un Duh dătător de viaţă" şi „ce este născut din Duhul este duh". Aşa este viaţa noastră cea nouă. Ea este veşnică, sigură şi ea înfrînge biruitoare orice putere a morţii, fie că lucrează prin Cel ce este Capul (Isus), fie că lucrează prin mădularele Trupului (Biserica).

Dumnezeiescul învăţător ne mai spune: „dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu". Acolo nu-i intrare decît pentru cei „născuţi din nou", adică pentru păcătoşii aduşi la viaţă şi făcuţi neprihăniţi prin Cuvîntul mîntuirii. în ceea ce priveşte bizuirea pe ceea ce ţine de carne (de firea omenească), în această împărăţie nu-i nici unul

drept, înţelept sau bogat (în felul lumii). Cînd ni se spune „dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu", încurajarea e că în acelaşi timp pricepem că, fiind născuţi din nou, noi vedem împărăţia lui Dumnezeu şi că nici viclenia, nici puterea oamenilor sau a Diavolului nu vor putea să ne ţină în afara ei. Dacă ne luăm locul de păcătoşi convinşi de păcat şi dacă primim de la Fiul lui Dumnezeu Cuvîntul mîntuirii, dacă ne ridicăm privirea, ca israeliţii muşcaţi, spre şarpele înălţat pe lemn, noi am şi intrat în împărăţia lui Dumnezeu. Am şi dobîndit viaţa şi ne şi aşteaptă slava. Cîntarea noastră îşi va avea răsunetul în cer şi va răsuna pînă în veşnicie. Vom vedea pe Isus şi mîntuirea Lui cu o vedere ce nu va avea margini şi care se va întinde pînă în sfera slavei viitoare. Viaţa cerului este înăuntrul nostru; viaţa veşnică este a noastră.

Să ne întoarcem puţin la Nicodim. După ce Domnul îi descoperă care-i sămînţa vieţii veşnice, El şi caută s-o semene înăuntrul lui, acolo unde trebuia aruncată pentru a aduce roade, adică în cugetul lui. Căci Nicodim venise noaptea, ca şi

cînd ceea ce făcea el n-ar fi putut suporta lumina, iar Domnul, voind desigur să-i vorbească cuge-
20
tului, îi spune în clipa plecării: „Căci oricine face răul, urăşte lumina şi nu vine la lumină ca să nu i se vadă faptele aşa cum sînt" (versetul 20).
Prin urmare, nevoia unei naşteri din nou, prin Cuvîntul mîntuirii, ne este arătată chiar de Domnul. Dacă omul nu s-a născut din nou, Dumnezeu nu se poate încrede în el şi omul nu poate nici să vadă împărăţia lui Dumnezeu, nici să intre în ea. Ce legătură putea să fie de exemplu, între fiul cel mare, fratele fiului risipitor, şi bucuria care umplea casa tatălui său? Niciuna. Niciodată el n-avusese măcar un ied ca să se bucure cu prietenii săi.
Numai fiul risipitor, care se întorsese acasă, putea să primească şi să se bucure şi de inel şi de haina cea mai bună şi de viţelul îngrăşat. Tot aşa este şi cu împărăţia lui Dumnezeu, unde numai păcătoşii răscumpăraţi îi pot înţelege bucuria. Toţi cei ce se află în ea sînt făpturi noi, nişte fiinţe de un alt fel, care nu se pot găsi în prima zidire. Adam a fost făcut desăvîrşit, dar în împărăţie nu-s decît păcătoşi răscumpăraţi cu sînge, după cum este scris: „Căci toată plinătatea şi-a găsit plăcerea să locuiască în El şi prin El să împace toate lucrurile cu Sine, alît lucrurile de pe pămînt cît şi lucrurile din
21

p> CL
3 P
pat
CL
3 «
Q p
p c/> CD

& 3
3 3
O H
CD
p
3 b
p a*
3
p o
£ o "je. £ r, CL
^ CL CD
C/>2.P
05 _ oî 3 O o
S- P
3 3-
P 3
TJ >3 3 "
3 s
O Pc
P 3>
3
c
h_t>
3
3 r*
c
P³
I/Î
³.3^
03 y cr
pc"Oî
1-1 *""
q P< 3

P 3
3. [/>
pe
T3 o.
o o o
r^ Cl»
p O p
s* *-*
CD o eî
P p 3-
pt CD "62.
F> 3
3 «,
CL^
8 -3. Pt
p O
^ pe
< 2
Pc *-CL oî V CD
tn o 3 3
CL ~
5* o ^-
3-a W
CD
sg
P 3.
CD
n w " S-1- /Ti '—'
» O
3 2
e.g
Ct> CD ►1 p
3' g P *" P §

13 o
Ss
o ^
£Z 3T3
*T3 CD p l-t
< '"
CD
Cf
5'
4 3 3
ft o P
P CD O »-! Pt O
p
3/ CD CD
P C/5 P Q_
3"d 2
Jr K- CD Oî
3. P P<
3 3 a' 3
rt P 3 O
S» pc Kjc
>
P^
3 pt s o
3 3
pt CD cro
CL CD
3 p cT
3 CL Oî
g 3. P 3
31 £
P pc
' C/5

CD 3 P
-■ 3 D_a
<I
2.
C/5*
o
Cfl
CD
CL p
>-S
P ^{n} CB °
CD 3^{-}O ^{a}
^ I-I
g CD r-
3 3?" g - P
33 T3 i-l i-i Pc
CTQ KT3 P pc — • a o
3
o 2 2
p
CD 3
O P
P
£ CD
CL CD
CD
P
H>pc33
a. 3
. H » -
3 » &S
3&ggc pc CD ^ ^
O P i-- S

^ £ p a
CD CD Q ou CD «
a pt p p
05 CD
P
P £.
>-*i*
CD N CD
3
r^
& o P i-i
o
p
< ?
P r 5'
3 3 cV
£■ ptCTQ P 3, pt
&3S
rî 3. c/5 7 a '-t
= S 3hl
P y
3 3"o
p g, P 3.^ ii
a 3, p 3 P pt a P
CD "oo M T3
r CD 3 CD
_. P >i a TN ptrj
p P' -> a
n.cD ai°
■t» O p 13
""• 3 P Pt O P o " 3 P CD o
HH 3 5» PC
° II CD Q p 3 --•

t-H £, < CD
o 3fg 3 c? PTO 2
2L 3-■.3"
3T3 3 Pc
Sic o a.
° S
-i 3
P o
O CD
VO
pc
a
3 CL
p
tOT3
O p
T^ o
CD
3 3< 3 O
rt 5'P 8?. a
CD -
3
\ > ■
■ 3 w
ii ^ •
N H- 3*
Pc CD CD
i-- NJ
- 3T *0*\
3 3 <
- P CD
CL
CL CD

% S>3
13
3
CTQ
2. cT
o
i-t
3 o
3
Ti
CD
O
p
3
-i pt

o_ £. —
. O ' CD
1 P O' 3
i .— CD 3 • O 3 5>
" S'3
o 3:^
C 05 3
•3 pc Pc
a. „>' P
-• — CD CD CD g
p^-a^.
05 3 S.
3 3 o
S» J^S*
O 3 CD
ri 3f p
So< „ p pt

"C/5 k-J t3.
-• CD 3 2P P 9.P 3
D3 P 2.
r. o
3>"C/5
3 3 < CD
3' CD CfQ P
3 c. •</:
CL .---------
Pt„ O
3 .
3 "05
> =
p
l—l O P
3
B O
r+ CD
N Pt
O
CD
<
CD
a
CD
CD 3'
2 2-
P CD
^ 3
CD -■ P W
a3
p ■
^> >

3 05
<-f
p p
CD P CD
a ^ CD rt P i-d
3 2.P
3*C 2.
3. CD_ ^3
o
CD
^L CD P "C/î 3
>-• g
O 3 3 Pt
O P i-i
05
Pt CL CD
»05
o
3^
o'
n
o
l-l
5' i-f
CD
P^
u>
Ui
o -
2. c>î
P ^ CL 3 3
Pt CD CD
"Î2.T1

O
3 3 3 CT
3 3
-S
g. CD ^ sr
05 **ST*[73]**
< o
CD
bl gf
CD «
Oî 05
CD PC **^ P[3']**
= • 3. 3
3 = 3.
pt CT p
o 6 8
CL a "2.
5-3
0 pt 2-
P 2 3
Ol O H PC05 3
^ cr p
2-[3']cr pt y.
05 • l-|
P O 3-
>1 g rt
pt 3 2 ^3'S.
c!o ^
< s°
S ° f°
oi "cn " CD ^' CL
CD" 2 c
1 3 >-i

ă».e.@
3. Pc -y 3
5 SLCD
►-+> **K a.**
p ■* 5
pc P P
HTJSP; < ^ ►-•
CD "L—I '
P 3 _-8 &2>g:
S. P Oî
CÎ rtT3 i— p 3
3> — 3
8 S-g
3 >••
a. o w
^> K Oî
cr. n rt
3 3 P
^ 3 ^
Oî 3
pc p 3.
-o
|-l
£• CD
-3: p 3
O o „
o Pc g
Hl3 ^3
a' Ct 5 CD S ^ ^ CL
O „>- 3-
^ a KT P
3 ° 3> i-i ^ 3
P

Oî
CD
i-i i—'
/-N ^ CL <
O CD 3
O i—'
a. §? C/î
3 CD g'CL
3 5 CD
^ "C/î
CD 3 P ,-.
Pc r-f 3
C/î 3 i-i 3[1]
rt O CD CD
3' p o- a.
[3] 3 3 O
Oî • 3' P CD 3
ii M>Oî CD
pc 3 pc "
<^ — > N O 3 P CD O
Erg-[3]
op
pN

C
D
oC
î
pi
-
i
P
0

r C
L
*a*3
-
c
! C
–T
' *
P O
c O
CD P
£ 3'
M3 "C/i
3 3
Oî CL pc CD
3
D.p^
3 CD
3 P
S'33,
^, CD
CL CD CD oi
« 3
P
j£ pc'B. 3. 3 N
C2P g^3
pc CD - P
3.3'
CD
2 3 3" 3
3 i-1
5-3
—*A.* *—*■

^0S3
3 H-)"^
3T 3 *Z*
O 3
o" ^ 3
^'SJCD H i-l
o
o. cr ° a
TO CD CD
d
"Oî
P
C
3 f^' 3 3 ►L. 3
rea, cu toate că el se află într-o altă situaţie. El nu poate, ca Pavel, să sfarme vasul potrivnic. El nu poate spune: „Cine-i Ioan şi cine-i Isus?" aşa cum Pavel spunea: „Cine este Apolo? Şi cine este Pavel?" El nu poate să considere numele lui Isus aşa cum Pavel considera numele lui Apolo. Atunci Ioan sfărîmă numai unul din vasele rivale, adică pe el însuşi, chiar în faţa propriilor săi ucenici, cei plini de zel. Iar Aceluia pentru care erau ei geloşi, din ataşament pentru stăpînul lor, Ioan îi recunoaşte o slavă care întrecea tot ce puteau ei gîndi şi pe care n-o putea purta un alt vas decît al lui Isus.

Cîtă desăvîrşire-i aici! Ce frumoasă mărturie dă Ioan, prin comportarea sa din această împrejurare, căci a ştiut să se încreadă în îndrumarea şi paza Duhului de înţelepciune!

Este adevărat că, într-un fel, Isus era un vas din casa lui Dumnezeu ca şi prorocii şi apostolii. El era slujitor al tăierii împrejur. Ca şi Ioan, El vestea Evanghelia împărăţiei ce avea să vină. El cînta cîntarea de veselie, iar Ioan, cîntarea de jale. Dumnezeu vorbea prin El cum vorbise prin orice alt proroc, aşa că, fără nici o îndoială, El era un vas din casa lui

Dumnezeu. însă El era un vas cu totul deosebit. Materialul şi lucrarea acestui

vas se deosebeau de celelalte. Iar cînd împrejurările îl pun în faţa unui alt vas, ca în acest loc din Scriptură, numaidecît slava ce i se cuvine trebuie să iasă la iveală. Şi atunci este o mare bucurie pentru Ioan ca să-I slujească drept unealtă. Călăuzit de Duhul şi în plină părtăşie cu gîndul lui Dumnezeu Tatăl, bucuria lui Ioan este să arate toiagul înmugurit al lui Aron, strălucind de flori şi de fructe, şi de a arăta şi toiegele vrăjmaşe în toată starea lor de moarte şi uscăciune. El face astfel să amuţească cîrtirile lui Israel, dar şi gîndurile pline de iubire, dar marginile ale propriilor Lui ucenici. Bucuria Lui se desăvîrşea tocmai prin ce le producea lor nemulţumire. El nu era decît prietenul Mirelui, alergarea lui se terminase şi era mulţumit să bată în retragere şi să fie dat ui-lării. Ca şi tovarăşii săi de slujbă, prorocii, el înălţase sus de tot lumina, pentru a călăuzi generaţia lui Hristos şi pentru a îndruma pe Mireasă la Mire; acum nu-i mai rămînea decît să se retragă. El stă aici ca cel din urmă din tot şirul de proroci şi în numele lui şi al lor, el lasă toate lucrurile în mîinile Fiului. Şi cînd începe să vorbească despre slava Celui ce era mai mare decît el, cu cîtă bucurie se opreşte la acest subiect! Duhul Sfînt face să-i treacă pe dinainte felurite raze din

slava Lui. Cît de fericit e el, în adevăr, cînd Isus devine fiinţa care cucereşte toată priceperea şi toată inima noastră, şi cînd noi toţi ajungem să fim mulţumiţi de a nu fi nimic, pentru ca El să umple toate lucrurile! Prin harul Tău Doamne, fă Tu ca aşa să fie tot mai mult ucenicii Tăi!

Capitolul IV

Ioan dispare din lucrare. Rămîne doar lucrarea Fiului. Toate sînt în mîna Lui şi El merge tot înainte, ca Fiu al lui Dumne-

zeu, Mîntuitorul lumii.
Acest capitol ni-L arată ca lepădat de Israel. El părăseşte Iudeea, loc al dreptăţii, dar păstrează calitatea de Mîntuitor al păcătoşilor. Iată-l nevoit să străbată un loc întinat. Şi trecînd printre noi, oamenii, ce experienţă tristă trăieşte, durere amară şi multă trudă.
Evreii, în propria lor îndreptăţire, se îndărătniceau să întreţină vreo legătură cu samaritenii. Ei ţineau întruna la pretenţia lor astfel exprimată: „nu este îngăduit unui iudeu să se însoţească sau să vină la unul dintre străini" (Faptele Apostolilor 10.28).
26
Iii se considerau martorii lui Dumnezeu împotriva lumii. Ei se vedeau un neam curat, separat de neamurile necurate, o mărturie a dreptăţii lui Dumnezeu pe un pămînt stricat. Dar iată că acum Isus stă departe de Israel. El părăseşte Iudeea, locul neprihănirii, şi iată-L ca Fiu al lui Dumnezeu în necurata Samarie şi ca Mîntuitor al păcătoşilor. HI fusese mai înainte în Iudeea. Căutase acolo neprihănirea, roadă ce se cuvenea s-o găsească^ în această ţară, dar iată că n-a găsit-o. în Samaria însă nu trebuie să se trudească s-o găsească. Se găsea acolo sub o formă cu totul diferită; sub forma harului curat. Şi ştiind bine că, în adevăr, nu era acolo decît prin har, ca Mîntuitor al celor păcătoşi, El se adresează unei femei străine, venită ca să scoată apă din fîntîna din Sihar. Aici încă de la început avem de-a face cu o taină a lui Dumnezeu, o taină care trecea peste toate pretenţiile lui Israel şi peste orice ordine de dreptate stabilită în Iudeea. Era harul lui Dumnezeu şi darul harului Lui. Dacă mărturia neprihănirii fusese dată lui Israel împotriva lumii, Fiul era darul lui Dumnezeu dat lumii. El avea viaţa pentru lume. „Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hris-tos" (1.17). Ştiind că El aducea taina harului

pentru păcătoşi, Isus zice femeii: „Dă-Mi să beau!". Ea se miră, şi pe bună dreptate, că un iudeu nu o ţine la distanţă. Ea încă nu ştia ce mare taină a lui Dumnezeu era în El. Şi totuşi, tocmai această taină avea să i se descopere ei numaidecît. Slava Lui cea minunată venea pe nişte meleaguri necurate, ca să le cucerească.

Dumnezeu cel veşnic îşi lua locul, nu pe temeiul neprihănirii de pe muntele de foc, ci chiar la izvorul fluviului de apă vie. Domnul, iată-L gata să împartă aici din apa-I dătătoare de viaţă. Ce mare bine-cuvîntare se pregătea pentru sărmanii oameni de jos! Numai un om din starea cea mai de jos putea să vadă mărimea acestei binecuvîntări. Şi totuşi femeia trebuia să înţeleagă că izvorul acestei binecuvîntări nu era în ea însăşi. Samaritencei i se arată cine este ea. Ea se uită în urmă şi vede cine a fost şi i se arată astfel că trecutul ei nu-i decît o pustietate şi o împărăţie a întunericului. Şi cugetul ei se tulbură adînc. „Şi acela pe care-1 ai acum nu este soţul tău." (versetul 18). Dar în această pustietate şi în negura acestei nopţi Fiul lui Dumnezeu este lingă ea. Şi tocmai aici era fericirea ei; o fericire pe care numai o singuratică şi izgonită a soartei putea s-o înţeleagă. Numai
unui Iacov pribeag, care avea drept căpătîi o piatră de pe drum, i se deschide cerul, lui i se descoperă Dumnezeu în tot harul şi slava sa. Tocmai aşa-i şi cu această fiică a lui Iacov. Dumnezeu din nou despică stînca pentru ca să-i dea apa. Iată chivotul oprin-du-se acolo la ea, în mijlocul pustiei. Domnul izvoarelor vieţii dă cuvîntul Lui unei sărmane făpturi. Bucuria şi tăria dragostei lui Dumnezeu i se arată îndată. Samariteanca nici nu se mai gîndeşte la ulciorul ei; inima şi buzele-i dau pe dinafară într-o puternică mărturisire a numelui lui Isus.

Prea iubiţilor, totul aici este dumnezeiesc! O sărmană samariteanca pe care legea o ţinea la o parte, într-un loc murdar, devine roadă lucrării lui Isus şi este primită în tainele

lucrării Fiului lui Dumnezeu. Ca păcătoasă, starea şi caracterul ei o aduc în calea Lui. Numai un păcătos poate fi în drumul Mîntuitorului. Ah, fraţi prea iubiţi! Oricare ar fi amărăciunile şi încercările pe care le-a pricinuit şi pe care încă le va mai pricinui intrarea păcatului în lume, fără El noi nu L-am fi cunoscut pe Dumnezeu şi nu F-am fi avut aşa cum îl avem acum, ca pe Dumnezeul care ne-a deschis comorile iubirii Fui, dăruindu-ne pe Fiul Său.
Ucenicii, la întoarcerea lor, se miră,
28
29
ca şi femeia, de faptul că Isus, ca iudeu, nu stă departe de femeie. Dîndu-şi seama totuşi de prezenţa unei slave mai presus de înţelegerea lor, nici unul nu-I spune: „Ce o întrebi?" sau: „Ce vorbeşti, cu ea?" Ei încă nu ştiau ce taină avea în El Fiul lui Dumnezeu şi atunci Isus le arată cum se întind, albe pentru seceriş, cîmpiile pe care credinţa lor niciodată nu le contemplase. Singurele ogoare pe care le cunoscuseră pînă atunci erau doar acelea pe care le împărţiseră între ele triburile lui Israel. în gîndul lor, arătura lui Dumnezeu trebuia să se mărginească doar la acest spaţiu sfînt. Samaria, ei o socoteau ca un loc necurat; ca atare ea trebuia să rămînă în afară. Dar, după cum am văzut, aici se ascunde o taină a lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul păcătoşilor ieşise să semene şi în lucrul Său El a pregătit un seceriş pe ogoarele întinate ale Samariei. Şi El le arată ucenicilor cum venea spre ei din Sihar acea gloată care avea să spună numai-decît: „Acesta este în adevăr Hristosul, Mîntuitorul lumii". Erau în adevăr holdele gata pentru seceriş. Secerişul era bogat în Iudeea. Dar în Samaria era gata copt. Domnul avusese sarcina semănătorului. Obosit şi trudit, El vorbise femeii. Acum El vrea să împărtăşească împreună cu ucenicii Lui
30

bucuria secerişului şi, ca arvună, El rămîne două zile în Sihar cu mica Lui adunare care credea în El şi-L recunoştea ca pe Mîntuitorul lumii.
Domnul este Cel ce cheamă sufletul lîngă El. Cît de plăcută este apropierea de El, acea apropiere de El însuşi, pe care tot El o aduce în inima păcătosului mîntuit prin credinţă. El nu Se poartă cu noi ca un stăpî-nitor sau ca un patron. E plină lumea de asemenea patroni. „Celor care le stăpînesc (peste popoare) li se dă numele de binefăcători" (Evanghelia după Luca 22.25). Omul este întotdeauna gata să împrăştie binefaceri în calitatea de patron, dar să-şi păstreze bine distanţa unei superiorităţi cît mai înalte şi cît mai vădite. Isus nu lucrează aşa. El singur poate să spună: „Eu nu dau cum dă lumea". El îşi aduce foarte aproape de El pe cine-I e datornic şi-1 face să vadă şi să se convingă că El se poartă cu el mai degrabă ca un părinte decît ca un patron. Aici este toată deosebirea. îndrăznim să spunem că lot cerul depinde de această deosebire. Cerul, după care nădăjduieşte sufletul şi de care el se bucură în Duhul, depinde de faptul că Isus nu se poartă cu noi ca un stăpîni-tor. Altminteri şi cerul n-ar fi decît tot o lume bine rînduită după puterile şi bună-

voinţa omului. Dar oare ce ar însemna aceasta?! în Isus nu vedem puterea de a impune a vreunei mărimi pămîntene. „Eu totuşi sînt în mijlocul vostru ca cel care serveşte" (citeşte în Evanghelia după Luca 22.27), aşa a zis El. Şi aceasta se vede din fiecare împrejurare din viaţa Lui. Niciodată felul Său de a lucra n-a fost acela al unui patron. Niciodată El nu a arătat acea trufie distantă a unui protector pămîntesc. „El suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui" (Isaia 53.4).
Iată-L aici, la fîntînă, cu femeia sa-mariteancă. Ea avea în clipa aceea cele mai înalte gînduri cu privire la El: „»Ştiu«, I-a

zis femeia, »că vine Mesia, care se numeşte Hristos; cînd va veni El, ne va spune toate lucrurile«" (Evanghelia după Ioan 4.25). Iată ce preţuire adevărată, dreaptă şi înaltă avea ea despre Mesia, nebănuind măcar faptul că Cel cu care ea stătea de vorbă, gură către gură, avea să-i răspundă numaidecît: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sînt Acela".
Unde era în clipa aceasta acel înalt Mesia? Şedea pe marginea fîntînii, de vorbă cu femeia aceasta ce L-a întîlnit acolo, şi spre a-i da acesteia tot curajul, El i-a cerut puţină apă! Era oare într-asta ceva din trufia protectoare ce se vede la oameni? Se vedea

oare la El ceva distant sau ceva care arată aer de superioritate? Ce era acolo: cer sau pămînt, om sau Dumnezeu?
Eticheta politicoasă a lumii o să vă ofere toate favorurile pe care le doriţi, cu condiţia ca rangul celui puternic şi respectul celor protejaţi să fie după toate regulile. Cerul şi dragostea nu lucrează aşa. Dumnezeu sa fie binecuvîntat! Isus, Dumnezeu arătat în trup, era acolo, atît de aproape de sufletul omului că s-ar fi putut spune că El era o rudă foarte apropiată a aceleia căreia îi arată cu dărnicie bunătatea lui Dumnezeu.
Da, El caută să ne aducă foarte aproape de El. Vrea să aducă în inima noastră libertate şi încredere. Vine El la noi. Vine şi la invitaţia noastră, aşa cum S-a dus să locuiască două zile la samaritenii pe care cuvîntul femeii i-a atras la El. El ne cere ceva, cu condiţia ca noi la rîndul nostru să primim din mîna Lui ceva şi mai bun. El bea din ulciorul nostru, pentru a ne încuraja ca noi, la rîndul nostru, să ne adăpăm din izvoarele nesecate pe care ni le deschide El. El mănîncă la uşa cortului din iedul nostru (Geneza capitolul 18), ca să ne destăinuie cîteva din tainele Lui dumnezeieşti.
Toate acestea nu bucură oare inima noastră? Inima Domnului se bucură de pro-

33
3: Cu 3 3* P* ° c
5' P3 S. P< £< T3 CD
3<i
rt
oo
o *a*
o
3 ffi d cu cr a.
CD *G ►— N M ^J rv P ° CD
bh oo ~ "
O P
Cu P P Cu ii CD
O-pc
i-t
P Pc
i—n
O tac
p o
3
^ 3- hH
^3/W
oo N S
_ **T3 rt- h-**
S « S 5
P j—i CD o
N 2 P ^
05 3
i—krt P P
C T3 & ■
o CD —
"00 HH g rt- 2
o o c

&o M oo
^ SP
Pe Pî
P CL O P<
P P
< Pe N P
P
CD o3c
3 CD
P "O0 PTO
3 q
p CD
-| P^
o P
"o" 5'
00 ***
Pc H-:
^ P*
P^ P P<
P u&0
3 P'
a. 8 P o
N 2
C. CD
O oo
O CD
3 ^
2 "O **3'3**
p O
p p
w oo
-> - U 3
p a-"" o H» P P PC a-

3' CD
P' oo
O (D
P3 --
I-! <
o p
n p
Cu
p
l-t
CD
N
CD
CD
a'^&3
£5 2. ^
t'J L_^ r\->
O P K. l—
H r->-o p
£LP §^ CD pi p D.
p'w cyjn-0
£p p.. -g
:3 3
p- ' P
05 0 P- P
P Pc **1-1**
n PotJ n> CD p p_t
" CD "
O
PT3
P CD
r-t- <^-P? P.
3 *--> P P

3 £
3- 2.
O oo P P„
Q> ■" P-Nys
ci W
CD £
P. P
CD p:j-
pc
P CD < P P
P & N 6
hJ* 05 3J
Q. *Z.* rT^
P ~* CD CD ^ u^CTQ
° p> < 8 ^ p p
3 § 3 3
N 'Hi CD B3. lg ' **H->I^-+**
D <
2 3 O 2
P_C & p, ci
- cTg' rn 05 pc
L-! *. *?**
wO (1 **rt- rt- H—i**
PU"O0 p*
o r-g P P
pc P *wyi* O f"
B.g
■ Pc
P cr
Cu P P P
r+ P Pc M_
P '" P p
' P

peg
H»SS.
i:;
i-i; oo
CD pc
p p- p> p P P. EL °
B'U 3. o
3 pc y> cu
O O -oo
cr
p Jlt* S c
cu P 2. S
n rf .H p O CD P-
P p 2; pc ,_ P o
S i'3 3
- i3. o 3
oo 3 &"
P CU cu
gă'3' c p 2>
l—i c/l ^+
►i- - pc CD
OO KH'3 ^
O P P C O P r+
P O 3 C
rt- a 3 oo
CD 3 V CD
O 2
° S3
oo CD
J^ CD P
CD gc
CT O T3 3 P a
p

O
oo
o P
(lip
P j»
o p g
CD
T3
PC jr **3 3.**
3 0
3
.E-3
o N
2 o a 3
3 ^
P ct EL i-> *c* CD a
W| 3: cTp o
^"
^ CD P P Cu
o «
CD
Cu O P Pc
N
w S 3c 8 «
a~p-S3-£ ET^2. 3 3 ?

n — p □ —* ~* ^ ***
3.^-8 S
o CD CD p: P P a. O
»oo P- rt CD
o' 8 £/o
P " 3 S^c^
CD P hi oo -• p> Lii Pc cr P

p f-*
3* p CD" W
p; S^c g(p"
3 & a o[1]
CD P' " K
"^ oo r+
S ^C3
O 3 3 ^ P c/i
"00 P 2
er. 3 t?
p p: pc
3^P 3. pc
P; PC P° CD 7 a
- --. *ti* PM
PCE'C
3 P
3- cr _ P[3] 3^2
o P-
S 3.
3 3
P
»£ |3
«g
Cu N CD CD
Q,C
P CD
O 3
P r-t-rt a
CD 3 GŢQ T3
|o
2. O
00
P TD

M, P
O 3
00 00
N. P* CU p
CV*d
pc CD^
Cu pj
CD —^
W5
^=?
p ^
r^3 ■3
p CD
N
O CD
o r
3
CD
>oo
S_5
5'°
Pc
^< **Se**
3 ~ ***3***
^§ =
pi^o
P* o >~*t*
3 a PC 3.2>r
O 3 P
·^
3 oo CD
3 ET"?
P: £* 3

" P h-i OC.p
3 r>3
3-3 <
3 3^
p 3 3 *o.?*
w 3 ^
c o p
3 CD P
CD K.3-2 3 o p oo
"'• ^ 05
• p ^
P h. K"
^3 -l
g-p CD 3.
P* CD P O 3- r^ M"
&o frj I—
Pc rS ^3
3 i-i p- 3:
CD ^^ ■ **pc**
a. o. pr
o CD E.
"an
***9* o 3**
o 3 ° 3
3 CD
P- N i—. CD P P

3 *O* o
3
i-t
PC 00
2 -c p
1 ' 3

3 Wg
> 3 3T
ES:S
i-h 3:
CD o
CD t^>
— - 3 - o
' 3. o 3
S.p g
CD 55, r+
pc CD P p
S&JS P
^ e p>
P'P a
3 fltrl
T3 CD
CD P o 2 fi P' CD • g.
g P-CD
-8 -p
r-p
3> CD
P
CD
CD
c^
P
CD 3" os
S- 3- ^ <£*
53 P 2
O P- CD
O
3%
3 S -

P CD pc
3 p 3
00 pc
D. p cu
" I 3-
•^ 3 3
pc O
031 ' h»
»00 P P
CD h^
O 5*13 P O CD
pc i-i
£5 p

Capitolele V - XII

Străbătînd capitolele I-IV, am dori, cu ajutorul lui Dumnezeu, să putem merge mai departe pe urmele Domnului. El să ne ajute prin Duhul Său şi să facă dintr-asta pricina unei sfinte bucurii unită cu o recunoştinţă din inimă!

în capitolele V - XII îl vedem pe Domnul în legătură cu iudeii. Şi totuşi intenţia Duhului lui Dumnezeu nu-i să ne înfăţişeze aici viaţa în public şi lucrarea lui Isus. Aici Domnul nu ni se mai arată ca în celelalte Evanghelii, mergînd în sate şi oraşe ca să predice împărăţia, pentru a aduce la pocăinţă pe păcătoşi. Preocuparea Lui de căpetenie este înstrăinarea de Dumnezeu a lumii în care trăia şi prin care trecea. Numai uneori îl vedem pe acest Străin ceresc ieşind să lucreze cu putere şi răspîndind în juru-I harul Fiului lui Dumnezeu şi al Mîntuitoru-lui păcătoşilor.

Acelaşi lucru se vede şi-n ceea ce-i

priveşte pe ucenicii Săi. în Evanghelia după Ioan, ei nu mai sînt tovarăşii Săi de lucru, cum se arată în celelalte. Aici Isus nu-i numeşte pe cei 12, nu-i trimite pe cei şaptezeci; lucrarea

rămîne în mîinile Lui. Pînă la capitolul 13, cînd lucrarea Domnului ia slirşit, rareori apostolii sînt văzuţi în tovărăşia Lui. Şi ori de cîte ori ei sînt împreună, se observă o anumită rezervă.

Pe de altă parte, în nici una din 1 Evanghelii, Isus nu-I arătat atît de aproape de omul păcătos ca aici. El este **singur** cu samariteanca. Este **singur** cu femeia prinsă în păcat, singur cu cerşetorul orb; şi aceasta-i tocmai ceea ce dă o valoare atît de mare acestei părţi din Cuvîntul lui Dumnezeu. Bucuria şi siguranţa de a fi singur cu Fiul lui Dumnezeu, ca în aceste cazuri, sînt cel mai mare bine al sufletului. Aşa pricepe omul păcătos că locul lui e lîngă Domnul. Aşa pricepe el că omul păcătos şi Mîntuitorul au fost făcuţi unul pentru altul. îndată ce am priceput că noi sîntem nişte păcătoşi, putem să ne ridicăm ochii către Fiul lui Dumnezeu si să-L recunoaştem ca al nostru.

O, ce moment duios! Ce eveniment demn de înscris în analele cerului! Isus a venit să caute şi să mîntuiască ce era pierdut, îl vedem umblînd singuratic aici, jos, la

noi, numai cînd are de întîlnit un păcătos. Am îndrăzni să spunem că acesta (omul păcătos) avea dreptul şi puterea de a deranja singurătatea Străinului ceresc. Lumea nu-L cunoştea. Drumul Lui printre noi a fost drumul omului singuratic, cu deosebirea momentului cînd un păcătos îi iese în cale, faţă în faţă.

A fi singur cu Isus, iată primul loc al omului păcătos, iată începutul bucuriei lui. Este o intimitate cu Isus în care nu-i îngăduit nimănui să se amestece. în toate vremurile creştinismului, aşa zisa Biserică s-a străduit să se infiltreze în intimitatea Mîn-tuitorului şi a păcătosului. Ea a căutat să se constituie parte interesată în problema ce era între cei doi. Dar aici, Biserica a greşit. Pentru păcat scăparea-i numai la

Dumnezeu.
Preaiubiţilor, azi, în mijlocul atîtor păreri ce se bat cap în cap, trebuie să ştim toate acestea, spre binele nostru. Unii oameni pretind să ne unim cu ei în anumite lucrări, în anumite forme de cult. Dacă-i refuzăm, socotesc că nu vrem să ascultăm de Dumnezeu. Şi totuşi, chiar de am ceda într-o anumită măsură, noi nu cutezăm, din pricina lor, să nesocotim dreptul lui Dumnezeu de a lucra singur în noi, oamenii păcă-

loşi. Nu trebuie să îngăduim nimănui să acapareze acest drept al lui Dumnezeu de a sta singur cu noi de vorbă în privinţa păcatelor noastre. Şi oricît de îndreptăţit ne-ar fi zbuciumul pricinuit de atîtea probleme, niciodată să nu uităm: în calitate de păcătoşi, noi deja sîntem singuri cu Domnul Isus, că El ne-a iertat păcatele şi ne-a primit la El, o dată pentru totdeauna, după bogăţiile harului Său.
Singurătatea în care se întîlnesc Hris-tos şi păcătosul este scoasă în relief în această Evanghelie în chipul cel mai încurajator, in ce priveşte legăturile cu ceilalţi, Isus este privit de departe, cu rezervă, şi ca locuri şi 68 persoane. Fiul lui Dumnezeu nu era prin nimic legat de nici un loc. Nesfîrşita pustietate a lumii, cu atîţia păcătoşi în ea, iată unde era El chemat să lucreze. Dar să urmărim în ordine capitolele Evangheliei.
Capitolul V
în toate perioadele istoriei lui Israel
sînt atîtea întîmplări şi sînt atîtea exemple şi
II.ilari ale lucrărilor deosebite ale Duhului
simt. Ele ne arată că Domnul era cel ce

¥*L*a* E-aS P 2 N g >< <2 O> 2 5 N < cro -
■<-:,£;. ~- o ^ »-• q **$ 3 gT 1 & O <= .£■ g g Sg Sp^^^ooff^s^:**

11 £ i* 11 sx* ^ & § |[3] *v? B-S- £ i l« *[s] £ 8
- ST5g § §| ;.3 g.|^^-| * ° 3^g | gg-3 «-o g.£§
iiPl-:rl|ăS I.I?I ■Iii â»l 2g»s *.§V|3.1»§|5 g *H"ZÎ*^-l£|s-ftagigs
-&S V g"§ »-° I §■■&•§■ S,g.^S-g-g R-B-LIfl-S s £§ **3**
gs.g.Q>i.^2-g^0[h]§ [t]§B^o%[&]3& - I.Să'g.^.g.-^flgE.-
sl&aB.llg"
3^; 1 5 5° o 3
-Hr-» tTÎ TI ^-, I_L
întocmai cum erau judecătorii şi prorocii. Ca şi aceştia, Betesda era o mărturie a harului şi a puterii lui Dumnezeu pentru Israel. Aşa fusese, se pare, şi în alte vremuri, în timpul perioadei întunecoase ce s-a scurs după zilele ultimului lor proroc.
Iar acum Betesda trebuia să fie dată deoparte. Apele ei nu mai trebuiau să fie tulburate. Acela spre care arătau toate aceste mărturii era acolo, acum, prezent. Fiul lui Dumnezeu, adevăratul izvor de sănătate, venise la fiica Sionului.
Este scris că era un praznic al iudeilor (o sărbătoare la Ierusalim). Lucrurile se desfăşurau ca şi cum toate lucrurile erau în regulă cu Dumnezeu. Sărbătorile erau riguros respectate, slujbele religioase erau exact urmate. Numai că singură prezenţa Betsai-dei spunea fiicei Sionului că ea avea nevoie de un doctor, că ea nu mai avea acea odihnă a credincioşiei faţă de Dumnezeu care ar fi păstrat-o sănătoasă. Şi Domnul Isus îi spune acelaşi lucru. El vindecă pe omul slăbănog, luînd astfel locul Betsaidei. Numai că El face acest lucru, în aşa fel încît să înţeleagă Israel că el a pierdut deja sabatul; că ei (israeliţii) au pierdut ceea ce constituia slava lor. „Şi ziua aceea era sabat" (versetul 9).
Naţiunea numaidecît începe să se

frămînte. Trufia iudeilor este rănită, fiindcă sabatul era semnul ce-i deosebea de celelalte popoare. De aceea ei vin la Isus.

„De aceea, iudeii prigoneau pe Isus şi căutau să-L omoare fiindcă făcuse aceste lucruri în ziua sabatului" (versetul 16). Ne vom opri puţin aici.

Isus, lîngă scăldătoarea Betesda, este 0 privelişte la care merită să ne întoarcem ca s-o vedem.

Deşi în vechime apa aceasta a preîn-cliipuit într-un fel pe Isus, El este acum aici ca s-o sece. El a venit ca o putere cu totul nouă şi, dacă stă lîngă scăldătoare, este pentru a se vedea cît de mare-i deosebirea dintre El şi apele ei. „Vrei să te faci sănătos?", întreabă El pe bolnavul care zăcea acolo. Dar oare acesta era gata să se încredinţeze în mîinile Lui aşa cum era? Voia el, oare, să se încreadă în El şi să se predea numai în mîinile lui Isus, cu toată neputinţa şi cu toată nenorocirea lui? Domnul Isus era desigur CU totul altceva decît tot sistemul încurcat şi chinuitor al Betesdei. Acum nu mai era vorba de nici o teamă de concurenţă, nu mai era nevoie să ceară vreun ajutor. Nu era nici 0 întîrziere, nici o nesiguranţă. Sărmanului paralitic nu trebuia să-i mai pese de aceia care ajungeau înaintea lui în apă, nici de cei

ce-ar fi vrut să-i dea vreun ajutor ca să coboare înaintea altora. în loc să se tot chinuiască cu aşteptatul, cu nădăjduitul, iată că i se înfăţişează o vindecare imediată şi întreagă.^

In loc de îngeri şi scăldătoare, de prieteni şi concurenţi, în loc de întîrziere şi nesiguranţă, iată că Isus avea tot ce era numai spre binele lui şi încă din belşug şi într-un chip atît de strălucit. însă cînd apare Domnul Isus şi cînd vine acolo Fiul lui Dumnezeu lîngă scăldătoarea Betesda, numai de un singur lucru e nevoie să se ştie, şi anume, dacă paraliticul primeşte să-I datoreze totul Lui şi doar să stea liniştit ca să se vadă izbăvirea lui Dumnezeu.

Neputinţa scăldătoarei din Betesda este dată pe faţă. Ea nu-i decît o sărăcăcioasă şi începătoare rînduială a lumii (Epistola

către Galateni 4.9), lipsită de slavă din pricina slavei ce o întrecea cu mult (citeşte în 2 Corinteni 3.10). La fel, în Epistola către Evrei, prin apostolul Pavel, Duhul ne arată „locul sfînt pămîntesc" cu toate aranjamentele şi slujbele lui. Dacă putem spune, şi aici Isus este văzut încă o dată lîngă scăldătoarea Betesda. Duhul Sfînt arată cît este El de deosebit de sistemul orînduielilor şi învăţături-

lor dinainte şi face să iasă la iveală toată neputinţa şi sărăcia acestora. Se vede, fără îndoială, o oglindire a lui Hristos în tot ceremonialul Cortului vechi, ca şi apa de la Poarta oilor, dar, cînd Lumina însăşi e acolo, aceasta dispare.

Dar ce avem de zis cînd vedem nu numai pe acest bolnav, ci o mare mulţime de infirmi lipsiţi de această apă cu atîtea îndoieli şi cu atîtea dezamăgiri, în timp ce Fiul lui Dumnezeu este şi El acolo, aducînd cu

I I şi în El vindecarea şi izbăvirea, fără îndoieli şi fără întîrziere, fără ajutorul nimănui şi în ciuda oricărei vrăjmăşii? Nu avem nimic de învăţat din asta? Scăldătoarea-i plină de lume, dar Isus trece neluat în seamă. Betesda este mult căutată, în timp ce Isus este nevoit să caute El însuşi, să se ofere pe Sine. Vai, ce mărturie pentru religia lumii! Oamenii se cramponează de rînduieli, de un sistem, iar harul lui Dumnezeu care aduce mîntuirea, este dispreţuit.

Mult ne-am mai mira, dacă n-am şti, dintr-o tristă experienţă proprie, cîte mai sînt ticluirile firii noastre stricate. Dar să rontinuăm.

în celelalte Evanghelii, cînd Domnul

II ristos este întrebat pentru ce face vindecări în ziua sabatului, el răspunde amintind

de David, cînd a mîncat pîinile pentru punerea înainte, de preoţii ce fac atunci slujba în templu şi de faptul că tocmai cei

ce-L învinuiau îşi duceau măgarii să-i adape în ziua sabatului. Aici, din contră, El nu le mai spune de ceea ce făcea David sau preoţii şi chiar reclamanţii Săi, ci le spune despre ceea ce face Tatăl din cer fără încetare pentru această sărmană lume pierdută: „Tatăl Meu lucrează pînă acum, şi Eu de asemenea lucrez". Iată ce răspunde Domnul acelora care se înverşunau împotriva Lui din pricina lucrării de la Betesda, făcută în ziua sabatului.

Ciudat cuvînt, dar în desăvîrşit acord cu tot ce spune Evanghelia după Ioan cu privire la Isus. Acum El nu Se mai aşează nici în rîndul lui David, nici al preoţilor, nici al vecinilor Săi, ci în acela al lui Dumnezeu: „Tatăl Meu lucrează pînă acum, şi Eu de asemenea lucrez". Cele ce învăţăm din aceste cuvinte cu privire la Tatăl şi la Fiul dau pricini de bucurie şi laudă celor ce-L cunosc pe Domnul. Dar pentru iudei nu era acelaşi lucru. Aceleaşi cuvinte El le spune din nou că ei, de fapt, au pierdut sabatul cu care se lăudau atît, că l-au pierdut de multă vreme, încă de la început, căci în toate perioadele istoriei lor, Dumnezeu, „Tatăl Său" lucrase

pentru ei în harul Lui, lucru pentru care însăşi Betesda era o mărturie. El însuşi, Isus, venise să lucreze în haru-I printre ei şi o dovadă a acestei lucrări este vindecarea paraliticului. Iată deci ce voia El să spună prin cuvintele „Tatăl Meu lucrează pînă acum, şi Eu de asemenea lucrez", cuvinte ce aduceau aminte poporului această lucrare a îndurării de-a lungul întregii lui istorii. Dar iudeii sînt tot mai furioşi împotriva lui Isus şi, fiindcă ei nu au pătruns în taina slavei Lui, îl învinuiesc de hulire, pentru că îl numeşte pe Dumnezeu Tatăl Său. La aceasta Domnul Isus le răspunde vorbind mereu despre Sine ca despre Fiul, păstrîndu-Şi însă lot timpul atitudinea Lui de supunere, de ascultare: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, şi numai ce

vede pe Tatăl făcînd; şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai" (capitolul 5.19). Toate acestea sînt de o mare însemnătate. Cel ce venea în lume din pricina Tatălui şi a slavei Sale, nu putea lua un alt loc decît cel al neprihănirii. „Cine caută slava Celui care L-a trimis, Acela este adevărat şi în El nu este nedreptate" (capitolul 7.18). Omul în trufia lui a necinstit pe Dumnezeu. El a pîngărit slava Lui, pleeîndu-şi urechea la şoapta lui Satan: „Veţi fi ca Dumnezeu",

47

iar Fiul care venea pentru a restabili slava lui Dumnezeu ce fusese astfel înjosită, a trebuit ca El însuşi să Se umilească. Deşi El era Dumnezeu, a trebuit să se înjosească El însuşi. Slava lui Dumnezeu cerea această jertfă într-o lume a cărei trufie a tîrît-o departe de El. Şi Fiul a adus această jertfă. Dar omul nu înţelege aceasta, nu era ceva după gîndul lui. Omul nu-L putea nici recunoaşte nici primi pe cel ce venea astfel la el. „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi" (citeşte în Ioan 5.43).

Prea iubiţilor, iată nişte gînduri sfinte şi adînci. Prin smerenia şi ascultarea Sa, Fiul cinstea pe Tatăl şi punea omul la încercare. El recunoştea în Dumnezeu pe supremul Domn, stăpîn al drepturilor ce-I aparţin în această lume. în acelaşi timp, El însuşi devenea un semn prin care aveau să fie descoperite gîndurile multor inimi. Iudeul, iudeul cel favorizat, se arătase ca cel ce se făcuse părtaşul necredinţei tuturor oamenilor, iar ţinta cuvîntării lui Isus din acest capitol era să dea pe faţă cauza ascunsă a acestei necredinţe.

Nu le lipsea nici lumina, nici mărturia. Aveau lucrările Domnului Hristos,

48

glasul Tatălui, Scripturile; în plus, mărturia lui Ioan Botezătorul. însă nu aveau în ei dragostea de Dumnezeu. în

schimb îi robea iubirea de lume. Iată de ce nu erau pregătiţi să primească pe Fiul lui Dumnezeu. „Cum puteţi crede voi, care primiţi slavă de la altul şi nu căutaţi slava care vine de la singurul Dumnezeu?" (versetul 44). Acelaşi lucru ne spune şi nouă. Nu trebuie oare să veghem şi noi asupra inimii noastre şi asupra tuturor pornirilor ei tainice? „Păzeşte-ţi inima mai mult decît orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieţii" (Proverbe 4.23). Ce de curenţi puternici şi periculoşi se află chiar la suprafaţă! Iov era un om evlavios, era fără egal pe toată suprafaţa pămîntului. Cu toate acestea, în inima lui se mişca un curent foarte amăgitor. El punea mare preţ pe propriul său caracter, pe împrejurările care-1 ridicaseră. Nu spunem că el ar fi fost un om lumesc sau plin de propria-i neprihănire. Iov era un adevărat credincios, un om foarte darnic, un om căruia-i făcea plăcere să facă binele, însă el se lăuda cu rangul său, cu cinstea de care se bucura din partea oamenilor. în adîncul inimii lui se complăcea în această situaţie (Cartea lui Iov capitolul 29) şi aceasta era ca un curent ascuns şi puternic. Prietenii lui n-au observat nimic din starea lui

lăuntrică, însă Tatăl său ceresc vedea totul şi, fiindcă-1 iubea pe Iov şi voia să-1 facă părtaşul sfinţeniei Sale, cu care nu se potrivea starea lui lăuntrică, 1-a trecut prin şcoala Sa şi 1-a pus la încercare spre binele lui.

O înştiinţare a harului Său bogat, pentru ca şi noi să luăm bine seama la toate ascunzişurile inimii noastre. Zilnic să ne întrebăm: ce gînd mă stăpîneşte? încotro se îndreaptă strădania mea? Care-s socotelile ascunse din tainiţele inimii mele? De la cine aştept hrana sufletului meu, de la Duhul Sfînt, sau de la firea veche? Dorinţele mele, sînt ele cereşti, sau pămînteşti? Iată un examen tare folositor, cerut de bogăţia şi adîncimea cuvintelor Domnului Isus: „Cum puteţi crede voi, cînd primiţi

slavă unul de la altul?"
Omul, un răzvrătit trufaş, nu putea suferi nici prezenţa Fiului Omului în smeri-rea Lui, dar nici pe Fiul lui Dumnezeu în slava Sa. Cauza: necredinţa lui. Erau două lucruri ce se băteau cap în cap: starea omului şi prezenţa Aceluia care punea înaintea omului onoarea lui Dumnezeu. Isus era respins în înfăţişarea Lui smerită; lucrarea-I în har de la Betesda era nesocotită. Fraţii Săi (israeliţi) ar fi trebuit să înţeleagă că Dumnezeu voia să-i elibereze prin interme-

diul Său, dar ei nu înţelegeau. Ei nu-1 credeau pe Moise şi de aceea, din punct de vedere duhovnicesc, ei erau încă în Egipt; ei erau încă în firea pământească. Dacă ei l-ar ii crezut pe Moise, L-ar fi crezut şi pe Hris-tos; ar fi fost sloboziţi prin El de celălalt mare faraon: puterea cărnii, a firii vechi şi a lumii. Dar, din pricina necredinţei lor, ei erau robiţi de toate acestea. Aşa-i găsim în acest capitol şi aşa-i şi lăsăm.
Capitolul VI
Aici ni se oferă o altă privelişte. Erau Pastele. Din nenorocire Israel nu s-a folosit de mila lui Dumnezeu de care amintea această sărbătoare. Lui Israel prea puţin îi păsa de ea. Şi totuşi acest neam mai avea încă de învăţat de la Egipt şi de la pustie; şi Dumnezeu cel răbdător şi bun, în ciuda atî-tor întărîtări la mînie, încă mai voia să-i îndrume. Domnul a săturat gloatele într-un loc pustiu, arătîndu-le puterea şi harul Aceluia care, vreme de patruzeci de ani, săturase pe părinţii lor într-o altă pustie. Ucenicii, necredincioşi, se întrebau uimiţi, ca şi Moise odinioară: „Putem tăia turme şi cirezi ca să

2>3-- cT
2 o ^ 3-
3 n> ™ CD
3E[P]

—' P
» e •<
^ **5**
3 5
c-f C-
CD (T)
>-(i
n> -
c/i **T3**
C t/î 3
P(p
C/1 "C/l
O) T'
■ 3' a f>5
3 c S
— *r*+ 3 Pe CD
|-|
O P
3 CTQ
CD
~>"2 **3 CD**
3 3
2. 3
CD
3
O
<"
P TJ C/3
« s §'
P C 3
? 3 * gB-ffl
O 3> foc **3**
T3 3. CD

!-! 3
CD |
S, -■ 3-[1] ^
- o
— 33
_- — >«t/>
CD
^3'" **O 3 CD**
3-2-TD
3 CD CD
— .3 —»> co _. '— 3 -•
S- [p] O C/3 CT O p jac
Pe 3 S î=-
< 3 2> ~>
» W O
o 7Sp^
v. P 5 3- 5°
° 5 2-<
g 33
[Wc]cT-„.
Bî' S
[3] D_c
-> P O 3 i-I CD
Si i— 3. S ST 0°
s **3**
3 CD 3.
3P
S °> P<
CD fa ni-
[P] - 3
3'» 2
R r+ ci
3 2 °

u- £0
>—>"C/1
3 '
P P
3-"t/i
3 P
CD O CD
a. <
CD P
p
t/î
^3>3
M³ ³O Pe 3
3 3c ^
3 TJ.T3 3 CD O
P 2 **P**
3 a
CD "3
cT»
N
O"
3 o
- 3
CD
3 T3
CD 3
O 3> C/5 "rt p 3 "•"'MN
CD"-CDrţS3£i,pOo
O T3 o
p <» rt 3" 2. ™ 2
3. O p 3 CD Q
3 ^ 3> CD 3- 2.
— '-I 3 „ CD a

CD S^thT3 3 3 3
P
. p CTCD^
< S^l S. P
^ Do 3
_j Pe 3 o" CD
o a • 3-0
P 2. M>3 CD O CL -• 3 P< ^. CD ^T5>T3 Cu^ t/i O Pe
CD 3-T3 2 O
^1 O 3
O &* 3? >-!
Pe 3 P O *= 3 f CD t/i
P CD
1-1 "
3. 3. o p
3 ^J o °
CD ag S a-J
cH3 3 ? =0 io
^ pe £. —^ ^
3 „ 3 Hlj"__-
S 3 S 3 »• O
Ct, 3 KJ S 3: pe \J CD pe 3 D O Pe M g_t g.-g"
CT » C 3 3* 3 -■ 3> <rg
" S "3 3 & I 5> 3 -ST p<
3 « g CD S^C^3 ^ ' ° _
3 3: p 3 o ^ 3. g CD i—
e -, CT-'TS S "2- CD M Z §.€ *o % Z „* 2. P g f
— Olt p-l Pe " r+ 1-1 3
CD *O*
3 ^
pfl^'3 *r*-^
« S^1 3 « o O 3 3-D.P'g^ --kj
CD 3. <L 3> I. 3 » to

o 3 2 -
STB
o
3 3- CD
p CD
-,2 ^ CD ^{2}-
313 g P^{3} 3-^
^ O, Pe p
^ţO
" 2e 3* O " p ^ ^{p} 3 p
ri
3
o
— cn
0 3*
c
3 <
e.i
3 m
3 CTQ
S*3
Se
3 'TS
T3 ° 3 p
t/5
CD 3 c^ **CD**
tn p
CD 2.
$^{3:}$3 P $^{H"}$
'-l -3 P<&
3 3
P >i
H CD

p CD
3 c/i **CD**
< ST"
pe 3
gog
r^ 3
c 3 3 J
3 3 T3
3 2 W3C
^) ^5 CTQ **^c**
l-ţ N l—.. H-
g g^3:
CD 3 " g-
3
Sl.
3 rt
3U
5. m
CD O
p
CD ►O p
P P(K
H 3-P P
O
P
pe g-
P 3
2-3 **3**
κ> CD 3 N O CD Pe 3
CD
P 3
CD 3 a
o

o
«71
►t 3 -
Pe CD
w* p >^/i
CL |-+> 3 Pe
3' l~i
3g£.
° Pe m^P
2. 3 31 3
CD -3: 3- 2.
p ■ p
h-H
P H-
pe fj
p c/i
D-O CD *Z> < pep
-3 3-3
*Q 3' **p •**
W/l
c? W **p**
-a
3 2 c
CD
P
O pe P L? rt CD
P O " P£
Cu p"
P rt
M CD
— 3
P *""
to

P io
3 P o
CD
>Us g ^
3- Pe O
uc/î P
2 T'c 3-P 3
3 a s c 3. £■
g PC Se " 3 c» ? S
— — pe ^
- i-i
P _ **^ 3 T3 3**
- 3 CD "2 3 hH O a" c/i S, p
h^H P
C 3
P CD
P
3ff
N
ohHOa-^p^p
■ ***hU* p n** tio в
ÎS» 3> »'-o " S -■ «»-a cu c, 3 3 »
***%«£* g P CD CD ^ 3**
1 rro crq P y-^ Sc- 3-u3" 3 O
'-< SV ^ 03^
p< S >^ r 2 3 ^_
«VI -
pt
CD
- 3 o ^
- Cu O P
CJ CD 3: o «t/i
: t+> P " - 3 C

O 3 c/i
Cu £ CD 3 p
P H-
P o
CD O rt-
CD
l— p **3 •**
Q W **p —**
CD ^3_
cT
Cu O CD P O ->
CD g CT pe
t/i
t/i
3 3".
323
CD " 3?
3^3
3 Pe
c-8
CD 1-! O CD
3>g **O O Pe**
>
3 p
3 3 2.3
O
o
P
pe ^
i-t "C/i CD
1— yj Q "t/l
■ **a*** o-"vi
P

3 i^c^ p""3 < *c*
3 3 s o 3 s
CD p 3.^ 2 3 W CD
κ 3- 3 CD P 3- h—
P< S 3 P
C/I **CD**
1-1
P 3
3 [3]
2 3
P P CD
3. CD p CD
3 3 pe 3
[53] Cu 3
. p p CD Tî
"^t- H-- C/3 **Pe ^ pe**
Cu -MO
P
2 3
3 3
CD 3
3 —
2 *m*
P CD
3 n>
P r+ < H
O P<
1— CD P
O Cu
3 *B*
CD p
[3] 3'
CD 3

"t/i 3"
r-f CD
***T"* P**
i-h O
O 3 p 3
3 3
CD w
3 "t/3
S3>
^3 3
^-H 3 O
c 3. ^
p 3J CD 3- CD ""•
3 _- < 3 r o **3- 3 a**
3i ^' <
tO a*»
^feo 3^
. K O
CD c/i **3**
3^
CD pe
că ei sînt străini de viaţa spirituală şi că, pînă în acel moment, ei niciodată nu au sărbătorit Pastele şi nici n-au mîncat mana. „Iudeii murmurau deci împotriva Lui ..." Gîndurile lor erau prea ocupate cu Moise: „Le-a dat să mănînce pîine din cer", ziceau ei (Cartea lui Ioan 6.31). Dar mai înainte de a putea să mănînce mana, ei trebuiau să intre în căile dragostei Tatălui; să-L cunoască pe El şi să nu mai apeleze la Moise. Numai dragostea ne atrage la cruce, iar Moise niciodată nu a dat o asemenea pîine. Nu Legea pune masa dragostei, ci noi ştim ce este dragostea cînd stăm la masă. Iată de ce sînt aşa puţini meseni. Omul nutreşte gînduri rele, aspre, la adresa lui Dumnezeu şi gînduri trufaşe cu privire la el însuşi; dar pentru

a lua parte la sărbătoare, trebuie să ne gîndim cu bucurie la Dumnezeu, iar la noi cu umilinţă, cu lepădare de noi înşine. Aceasta-i părtăşia cu Tatăl şi cu Fiul, pe temeiul mîntuirii, părtăşia cu Dumnezeul iubirii - iată viaţa.
Dar Israel nu cunoaşte această părtă-şie. Ca şi părinţii lor, ei îşi întorc inimile spre Egipt. Doar o rămăşiţă se hrăneşte cu cuvintele vieţii veşnice. Doar o rămăşiţă se retrage cu Isus Hristos în pustie şi mărturiseşte alipirea de Hristos, spunînd: „Doamne ...la cine să ne ducem?"
54
Dar de unde provine această rămăşiţă? De la „alegerea prin har", cum ne şi învaţă Domnul, după aceea dezvăluindu-ne lucrarea Tatălui în taina vieţii veşnice. Cu alte cuvinte, El îi dă Fiului pe cei aleşi pentru viaţă. El îi atrage la Fiul. Astfel atracţia Tatălui şi învăţămintele Sale sînt canalele tainice prin care viaţa ajunge pînă la noi. „Doamne ... la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii veşnice; şi noi am crezut şi am cunoscut că Tu eşti Sfîntul lui Dumnezeu" (Ioan 6.68-69). Iată credinţa şi mărturia acestei rămăşiţe alese. Fiind smulsă din Fgipt, ea trăieşte prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu. Dar la urma urmelor, este credinţa în Fiul lui Dumnezeu cel răstignit, căci viaţa noastră este în moartea Lui şi ea prin credinţă se hrăneşte din această moarte. Noi trăim nu din virtuţile Sale, nu din învăţăturile Sale, nu din pilda Sa; noi trăim din moartea Lui (din sîngele şi din carnea Lui). Numai moartea lui Isus a împlinit ceea ce nimeni şi nimic altceva nu au putut împlini. Domnul nostru a murit. El şi-a dat duhul, şi-a dat viaţa; o viaţă pe care nimeni nu avea dreptul să I-o ia. Dar o dată ce lucrul acesta s-a împlinit, rezultate imense s-au arătat. La moartea Domnului Hristos s-a sfîşiat perdeaua templului, s-au crăpat stîncile, s-au
55
deschis mormintele. Cerul, pămîntul, locuinţa morţilor au

simţit urmările unei puteri pe care acestea n-o cunoscuseră mai înainte. Nici viaţa lui Isus, nici binefacerile Lui pentru oameni, nici supunerea Lui faţă de Dumnezeu, nici mireasma Lui de om fără pată, nici sfinţenia acestei fiinţe născute din fecioară, nimic din toate acestea, afară de darul vieţii Sale, moartea Lui, n-ar fi putut sfîşia perdeaua şi n-ar fi putut deschide mormintele. Dumnezeu ar fi rămas departe, iadul n-ar fi putut fi biruit şi Diavolul care are puterea morţii ar fi rămas mai departe tare în împărăţia lui. Sîngele Fiului prea iubit al lui Dumnezeu a făcut ceea ce nimeni şi nimic altceva n-ar fi putut face. Acum însă Fiul a fost arătat şi proclamat ca biruitor asupra morţii. Ca urmare, se poate spune limpede: „Cine are pe Fiul are viaţa ...".

Iată ce ne determină să spunem cîte-va lucruri asupra vieţii de care se ocupă acest capitol. Aş vrea să vorbim despre **băutul sîngelui.**

Aici Domnul ne porunceşte să bem chiar propriul Său sînge, însă de lege era interzis să se mănînce sîngele. Sub lege, toate animalele care erau jertfite, trebuiau aduse pînă la poarta templului (a cortului întîlnirii) şi sîngele lor era adus pe altar; el

niciodată nu tebuia să fie mîncat (citeşte Leviticul 17.10). în acest mod se arăta că viaţa se întorcea la Dumnezeu; ea nu stătea în puterea omului. Sub lege, a mînca sînge ar fi însemnat din partea omului o încercare de a regăsi viaţa prin propriile puteri şi de a rcdobîndi ceea ce pierduse. In Hristos, lucrurile se schimbă: „dacă nu mîncaţi trupul Fiului Omului şi dacă nu beţi sîngele Lui, n-aveţi viaţă în voi înşivă" (capitolul 6.53). Viaţa-I aparţine lui Dumnezeu şi Dumnezeu a dat-o pentru a face ispăşirea. Sîngele Lui a fost vărsat pentru iertarea păcatelor; iar viaţa prin sînge a fost dată păcătoşilor în Fiul lui Dumnezeu. în El era viaţa. El a venit de la Dumnezeu,

aducîndu-ne viaţa. „Cine are pe Fiul are viaţa" (citeşte în Evanghelia după Ioan 5.12). Şi Dumnezeu ne porunceşte, ne roagă chiar, să primim viaţa de la El. Dumnezeu ne-a pregătit în chip desăvîrşit liniştea, siguranţa mîntuirii noastre înaintea Lui, arătîndu-ne că este o răzvrătire să nu primeşti de la El viaţa, ca un dar; ca şi cum, în trufia şi neînduplecarea inimii noastre, vrem s-o căutăm prin propriile noastre sforţări. Dacă nu primim să fim mîntuiţi, sîntem nişte răzvrătiţi! Moartea este şi vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al nostru. „Şi nu vreţi să veniţi la Mine, ca să aveţi viaţa" (Evanghelia după

Ioan 5.40), zice Fiul lui Dumnezeu întristat. Şi cînd, în acest capitol, unii îl întreabă: „Ce să facem ca să îndeplinim lucrările lui Dumnezeu?" (capitolul 6.28), El are pentru ei următorul răspuns: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeţi în Acela pe care El L-a trimis." (Ioan 6.29). A crede şi primi viaţa ca darul lui Dumnezeu prin Fiul, este singura faptă de supunere pe care o cere Dumnezeu de la un om păcătos. Este singurul lucru pe care un păcătos îl poate face ca să-I placă lui Dumnezeu. Ce descoperire minunată şi preţioasă a harului lui Dumnezeu!

Porunca interzicerii de a se bea sîngele era ca sabia învăpăiată a heruvimilor de la intrarea Edenului. Şi una şi alta îi spun celui păcătos că nici o sforţare din partea lui nu-i mai pot da viaţa pe care a pierdut-o. Aici supunerea din partea lui Adam s-a arătat într-un mod deosebit de mişcător. El n-a căutat să înfrunte sabia ca şi cum ar fi fost în stare singur să-şi croiască drum la pomul vieţii.

Ii mai rămînea o singură scăpare: să apuce făgăduinţa privitoare la sămînţa femeii şi gîndim că tocmai aceasta a făcut-o, fiindcă el a dat soţiei numele „»Eva«, mama tuturor celor vii" (Geneza 3.20).

Capitolul VII

O altă privelişte ni se deschide. Este vorba de zilele sărbătorii Corturilor. Erau zilele cele mai vesele ale anului evreiesc, acelea ale marii sărbători anuale, ţinute la Ierusalim în amintirea călătoriei poporului prin pustiu şi a odihnirii lui în ţara Canaanu-lui. Totodată era şi o oglindire a slavei şi a bucuriei venirii Mesiei ca împărat al lui Israel. Fraţii Domnului îl îndeamnă să Se folosească de acest prilej şi să Se ducă la Ierusalim pentru a-Şi arăta puterea şi a-Şi face un nume în lume. Nu-L înţelegeau, căci şi ei erau din lume. Pentru ei, a merge la sărbătoare pentru a o sărbători o dată cu lumea, era de la sine înţeles. Dar Fiul lui Dumnezeu aici era străin; El nu era din lume. Tocmai Acela pentru care mărturisea această sărbătoare, nu se putea sui ca să-Şi ia partea ce I se cuvenea la ea, fiindcă acolo era lumea şi stăpînitorul lumii îi uzurpase acest loc şi stricase tot rostul sărbătorii. Această stare de lucruri arăta cît de mare era căderea lui Israel. Ce mai însemna această sărbătoare cu care ei se lăudau atîta, cîtă vreme

Acela pe care trebuiau să-L cinstească şi a cărui prezenţă trebuia să le aducă bucuria, trebuia să rămînă aici ca un străin? Aurul se înnegrise. Drumurile Sionu-lui deveniseră pustii. Nimeni nu venea la aceste sărbători, atît de însemnate, în starea cuvenită; şi în duhul Lui prorocul încă plîngea. Domnul, este adevărat, în cele din urmă Se suie la Ierusalim, dar nu în slava Lui. El nu se duce acolo aşa cum voiau fraţii Lui. El Se duce la Ierusalim în duhul ascultării, pentru a lua locul din urmă al celor umiliţi şi nu pe acela al **mărimilor** pămîntu-lui. în această stare îl aflăm acolo, în oraşul în sărbătoare. El merge la templu şi învaţă norodul (versetul 14) şi, cum acest fapt atrăgea atenţia, El se ascunde, spunînd: „învăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis pe Mine" (versetul

16). Se ascunde pentru ca Tatăl, care L-a trimis, să fie scos în evidenţă, şi nu El. Dezbrăcat de El însuşi, luînd chipul unui rob, El se mulţumeşte să nu fie nimic.
în acest timp, cei ce ţineau sărbătoarea arată, chiar în acest loc, cît de departe au ajuns pe drumul înstrăinării de Dumnezeu. „Iudeii se mirau deci şi ziceau: »Cum ştie Acesta carte fără să fi învăţat?«" (versetul 15). în trufia lor ei nu admiteau vreun

izvor de cunoaştere sau de înţelepciune mai presus de om. Ei voiau să cinstească făptura, tocmai cînd sărbătoarea îl cinstea pe Dumnezeu şi fusese orînduită pentru a aduce slavă tocmai Aceluia care, fiind în ziua aceea acolo, trebuia, în neprihănirea Lui, să-Şi ascundă slava şi să rămînă străin faţă de tot ce se petrecea. Şi în acest capitol, fie că ascultăm pe iudei, fie pe oamenii din Ierusalim, fie pe farisei, de la toţi înţelegem că îl lepădau pe Isus şi, la urmă de tot, El însuşi le spune: „Şi unde sînt Eu, voi nu puteţi veni" (versetul 34).
Astfel Isus nu vrea să consfinţească sărbătoarea. El le declară iudeilor că ei nu mai aveau nici un drept la odihna şi la slava pentru care sărbătoarea era numai o arvună; că, de fapt duhovniceşte, ei nu erau în ţara Canaanului, că ei niciodată n-au scos apă din fîntînile mîntuirii; că ţara lor, în loc să primească apele fluviului lui Dumnezeu, nu era decît un pămînt sterp şi pustiu al unui pămînt blestemat; că ei au părăsit izvorul apelor vii; că puterile lor erau crăpate. Ca urmare, în ultima zi de sărbătoare, Isus face să curgă apele vii în vase noi şi seacă izvoarele din Ierusalim. Ţara va deveni şi mai pustie ca urmare a răutăţii celor ce o locuiau. Domnul Isus deschide în altă parte

m
o p

O
o
o
P
P CL **3'**
S£ o? 2 3>
0 3 0
03C rţ 1-1
3 N P
O ct> 3
l-i -- J
P c:
3
P
P
o p
5'
o
o J-t
(3
3
CB
P
, 3 » **g**
03
o 3.
CB CTQ
e ⁿ p 1—'
T* 3'
£5^' **3 c*.**
3 52 Q. 3
03 **• >-(
pe

Ti n. m
3-3 3
l-l l-t- p (II 0^3
p p pe
rr-h l-t Pt P
3 8
2 3.
cro cro
CB CC
p l-l CB
CL CB
3 i-t • T3 P
^
O ^
2 ° o n
Pe O
Q Pe 1-1
pe
p li
cr 3 o
3
3 ~
->3 3
. C/i > rj
CB
02
3 P
O* P
p o
l-l- CB
pe (ţ «o P
p
3 T3

3 CB
CB P
CB
SaElE
P
C/l
3 T3
P O"
*-i 3
p CB
2, r'
Pc
3 Q
O CB "-l P
3 ">r+
3§ 3 3: < •
3^
O
3
K/3 3
p CB
p 3
rt o
2 3
C/i Pe
3
CB
pt
o
CB
"C/3
CB P
9" 5'

m
CB
3
3**a c/3 & 3. a o 2
_ 5' 2. 3
3 [c]-
E3.S"
CA 3.
P< CB *3 3 P CB
3*
3 P
s«
CB CL
^ 3;
o P
P 3: 32 ' 3
og.
c/3 3
o P
i-t
CB 3 -
2[03] 3
3 71 B
S 3 3
CB 3. CB
"CA p P
1-+ -*-,
~ 1-1
3 >-
P
P
3>3
£^

p P 3
P
pe
B. ~3. 3,
CB iT3 3 Pe
2.3 3:3
"K CB
l-""""CA
P Cf.
3. O)
3 CL
, P
CTQ ►-I Pe O.
o 3' P P ,
C/l "C/0
pt h—
<*> 2-
rt 3
*3
3 31
p CB pe 3
c 3 < _
h-h CB CB 3
O - CL S.
~&3 O
2-3 3 c
M, pe p t
CB O
3 2 CB
l-l-' E CB 3
a
CB
c/i CB

r+ N
•3^
Pe
Pe
CS
3
<
3'
CB O
O 3
3 -3 CTQ.
CL CB
P
O
i-l 3 ,- CTQ 3
3: 3/cro
CB CL E
o
3
P < >3 o CD oro
CB i-l CD c7 CB 2>
p 2LE.
[O CD H'
M O CB
CL
O "S2 f"
1-1 ^O
3- OJ pe
cn OO
pe^^ <
3
-1
3' CB 1—1

3 Sg
Pe p O
O
3 3. c/i ~
Pe
"-I
c/i
3 p
CB I-I-
< ▶->
P 3
pe o
< O'
c - 3" e
3 cL[pt] n P 3'S""52.
***S**
N CL CB *-*t*
3 3
[p] CB |-[C]
3 3
P CL CL [a], n> c/i
13 [PC] CB [0]
2 OQ
3 P[c]
[Pc] hh
^ 32
o 5 P <
1-1 3[-]
CB E-
CB >_ P 3.
CD
O
3

3
3
CD
OS
-2
S 2>3 ″£ CB
— EL 2 ^ £L £L
w' rrs l^_ CB ^— —*.
3 3\
p
"Cfl
N
CL 2
3 CB 3
CL ou ^~v
P 3 >
-- rt O CB O
X 3 £L o g 3
3 2-^
t^ h—• C/l 03 P 03 P ^
=n tyj tsJ
C/3 P - ^
0 3' 03 £.3
O C 3
3 r+ r; 3
pe 3. '—
î:"t/3 CL
o PC 3 3. 3: ᵛ" ^1 c/i
•a. o
3 o'
3 3
1— 3_ "c/i_ 3
. r-h

S'^3 CL O pe ST
pe 3> Pc ^ 3
P
O
3
&e.
o
cn 3 pe Ct
3[1] ^ CD
2 "3 o' 2.
CB
p
C/l
O CB
Pe
C/3
3 Se N
3: CD
3 CB
3.CL3
p ^-P P
3? °
CB 2-
p <
0Q , pe O
C/3
O J
P
CL _, "cn 3 i-l> '-►tj 3 O pe CL
3T CB CL 2- CB 3 P . ^3 35 w
3 ^ Pe
S, CD 2.
l 3 o

P
3 ^E
P r^
^ O <
J* p
CB &CT«
0 3
2
p **3**
l **<**
-
l
C
B
3
*****
w —
>
»
0
3
—
"
< <
p P
C
Q
c p
t t
>
"
' C
< /

" 3
;
h g p
D-P g
^3 CL" pc CD 3.'
O P ^., CB O 3'
3
"«3
p
&- = p
CD H 3-
CL 3 3 CD
<
O
l~1 « ^
N-> O PC
3 i^-i"
"O C^ 1-
CD CD 3
CL^ CL
CD pe 3>
S 3 3
o' ^ °
p 3 CB
*^ 3 1*73
►— ** t-f
E. < ^;
-3
3 P o
r» £ n
3 CL "
rt O
- CB

h-> i-l
3 CB
^ "C/1
p Cî.
i-b • P
Se O
ECB[1] E.
-3 ^3
030 CD 3 c«
8! 3 o*
P ~* 3-p P ->
5 < 3
o <■» !:
P P[5] S
^ 3 CB t/3 »-l
>
C/1
E.
"C/1
3CL Pe
3 3 O
Ş 3 3
S C/3 pt
CB 3 ^
P "CA 03
„OS!
Pe
^ Se^.
CB 3
P
CB
CB
P

CB
<
O
cr ^
3 o <^
CB
P O CB c: c-t-
3 3
o 3 1-1
CD 32
CL 3 CD <
3> ">
S.3
a ^ o o Eîo 3 » „,
CB p O
p 3- 3
CA O 3.
pe o,
^ P 1-1 CL33 CB
3' 2-'
3' P 3
O CD pe P 3 Q
^ O 3-^
3 CD
3- CA
3 o
1— 3-
E.3
cr
OS
c ->
3
i-f, 3

8 ° i§ §1
£,3 rt- M
2 ST^{pc} P
p p 3
3
P
p O < o
P *3
p–
<1
–
C
E
3C
. E

i
-
l
r F
-
i
-
C
C
<0
l 3
-
l
C
E
3"
3

C'
E0
?
p
3
• ' i-S
'P S-CB 3' 3?
2^3
^-2
O 1-1
3 J
3 3
pe
CA 3
CB
"CA
CL ^> CB ^>
CA 3
3
O P i-l CB
n
P
3 P P 3 3
CB CB "3
►3 CB
2 p
£"
»— p
— 3
3 P
""■ 3
?^ *Bc*
3

CB
3> CB
3 o
Pe P
i-l
' O CB
c CA
p Pe ^ O*
Q-o
3 P
. 1-1
p CD ' O "*
CD ,-t,
1-1- CD
3> P **3 3**
(Ezechiel 47). Atunci va fi vremea unei îndoite binecuvîntări, atît a slavei cereşti, cît şi a slavei pămînteşti. Toate lucrurile vor fi părtaşe harului şi puterii lui Dumnezeu. Toate vor fi udate de „rîurile lui Dumnezeu pline de ape". Atunci va fi sărbătorită cu a-devărat la Ierusalim sărbătoarea Corturilor, iar neamurile ce nu se vor sui la Ierusalim spre a sărbători îşi vor pierde partea din revărsarea fluviului roditor.

Şi acum să urmărim mai de aproape legătura dintre setea noastră şi revărsarea apelor vii.

Cînd copilului lui Dumnezeu îi este sete, el se duce la Isus şi se întoarce avînd în el fluviul lui Dumnezeu, apa cea vie, lucrarea Duhului Sfînt ca răcorire a lui şi a acelora ce-s trudiţi şi însetaţi. După setea ce-1 chinuia, urmează apariţia îmbelşugată a Duhului Sfînt ce face din el o albie a fluviului vieţii, a fluviului al cărui izvor este acolo sus, la Capul Bisericii, din care coboară la ai Săi apele Lui. Ah! De ce nu avem noi o sete mai arzătoare după Dumnezeul cel viu, aşa cum însetează cerbul după apele de izvor! De ce nu suspinăm

noi cu şi mai multă ardoare după Curţile Domnului! Atunci Duhul Lui ne-ar umple inimile şi cîtă mîngîiere şi răcorire ar aduce El în sufletele sfinţilor
64
aflaţi în slujirea şi în părtăşia noastră reciprocă! Căci într-asta stă de fapt puterea lucrării noastre. Lucrarea lui Dumnezeu nu-i decît revărsarea acestor rîuri de apă vie, ca dovadă vie a prezenţei tainice şi îmbelşugate a Duhului lui Dumnezeu în noi. Capul a primit daruri pentru noi şi din El tot trupul, bine hrănit şi „bine închegat şi strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură", creşte din creşterea pe care o dă însuşi Dumnezeu. Iată care e pentru noi sărbătoarea Corturilor şi pe care o aşteptăm s-o sărbătorim în chip desăvîrşit în jurul tronului Său! în forma ei de azi, noi ne bucurăm de această sărbătoare, umblînd împreună în slobozenia şi libertatea Duhului Sfînt.
Această sărbătoare, această „bucurie în Duhul Sfînt" însemnează mult mai mult decît pastele Egiptului sau decît mana din pustie. Acestea din urmă vorbeau despre răscumpărare şi despre viaţă, în timp ce sărbătoarea Corturilor este bucuria şi pre-gustarea slavei viitoare. Ele înfăţişau trupul sfîşiat şi sîngele vărsat, aici jos, al Fiului Omului, în timp ce sărbătoarea noastră înalţă slava Fiului Omului aflat în cer. Ea duce poporul spre Canaan; este rînduită ca o mîngîiere în pustie, după cum sărbătoarea Corturilor era sărbătorită în Canaan, ţara
65
odihnei şi a slavei după trecerea prin pustie.
Şi totuşi Israel, după cum am văzut, nu înţelegea nimic din toate acestea. în capitolul 5, Domnul venise la ei ca şi cum îi întîlnea în Egipt. El venise la ei în harul şi puterea mîntuirii. Asemenea lui Moise, care arunca toiagul în faţa lui Israel spre a dovedi misiunea ce o avea, Isus vindecă pe slăbănogul care

suferise de treizeci şi opt de ani. Dar aceasta n-a făcut decît să scoată la lumină dorinţa lor de a rămîne mai departe în Egipt. Ei refuză să creadă în Moise, refuzînd să creadă în Acela despre care scrisese Moise. Şi dacă Moise era lepădat, ce izbăvire mai putea aduce El lui Israel?
In capitolul 6, Isus venea la ei în pustie cu mana. Dar şi aici ei dovedesc că nu sînt tabăra lui Dumnezeu care era hrănită cu Pîinea lui Dumnezeu.
In capitolul 7, de care ne ocupăm acum, Domnul vine la ei, în Canaan, dar şi aici totul arată că acest Canaan era aceeaşi ţară a unor netăiaţi împrejur; ţara stearpă în care nu mai curgea fluviul lui Dumnezeu. Şi din acest moment Isus rămîne în afara cetăţii aflate în sărbătoare şi Se urcă la cer, în Duhul, drept Căpetenie a Bisericii, pentru a-i adăpa de acolo pe cei însetaţi. „Dacă însetează cineva", spune El, „să vină la

Mine şi să bea". Dar, după ce evreii se ceartă între ei şi apoi fiecare pleacă acasă, Isus, cunoscînd bine că Israel îi este cu totul potrivnic şi văzînd, ca urmare, că nu are nici un sprijin pe pămînt, Se retrage pe Muntele Măslinilor.

Capitolul VIII

Israeliţii nu ştiau că erau în mod permanent nişte sclavi, că aveau nevoie de mina Domnului şi pentru a-i mîntui şi pentru a le da din nou hrana. Nu ştiau că mai au încă de mers pînă la adevăratul Canaan, ţara lui Emanuel. Ei lepădau harul Fiului lui Dumnezeu şi se lăudau cu legea. Avînd convingerea că legea era la discreţia lor şi puteau s-o folosească după plac, ca să-L pună la grea încercare pe Domnul, îi aduc femeia prinsă-n preacurvie.
Ei şi-au dat seama de harul cu care se purta Isus faţă de păcătoşi. Se gîndeau să se folosească de acest fapt pentru a face din Isus un vrăjmaş al lui Moise şi al legii. însă Domnul Hristos capătă asupra lor o sfîntă şi slăvită biruinţă. Harul

poate cînta cîntarea biruinţei asupra păcatului, ca şi păcătosul

asupra celor ce-1 osîndesc. Domnul nu tăgăduieşte legea. Nici nu putea, de altfel, să facă aceasta, căci legea este sfîntă, şi El n-a venit să desfiinţeze legea, ci s-o împlinească. Pe de altă parte, nici hotărîre de iertare asupra celui vinovat nu dă. Nici asta nu putea s-o facă, deoarece El venise în lume cunoscînd bine vinovăţia celui păcătos. în acelaşi timp însă, El nu trîmbiţează nici una din aceste probleme. Femeia păcătoasă este încredinţată de păcatul ei şi legea o osîn-deşte pe bună dreptate. Numai că se pune problema cealaltă: cine este cel ce va pune legea în aplicare? Cine trebuie să arunce cu piatra? Această întrebare numai Isus putea s-o pună şi El o şi pune într-adevăr. Satan acuză o femeie păcătoasă. Asupra ei legea rosteşte pedeapsa cu moartea. Dreptatea legii este total vădită. Dar cine să fie executorul ei?
Cine va putea să mînuiască sabia de foc a legii? Nimeni altul în afară de Domnul Isus Hristos. Numai El poate pretinde aplicarea dreptului de judecată conform dreptăţii lui Dumnezeu asupra păcătosului. Numai El are mîinile atît de curate pentru a putea ridica piatra şi a lovi cu ea. Totuşi El tocmai acest lucru nu vrea să-1 facă. Se pleacă şi scrie cu degetul pe pămînt ca şi cînd nu i-ar

fi auzit. El nu era preşedintele vreunei curţi care să judece astfel de cazuri. El nu venise ca să judece.
în vremea aceasta însă, ei îl întreabă mereu şi atunci Domnul le răspunde de fapt că, dacă ei vor Sinaiul, de Sinai vor avea parte. Dacă, ca şi Israelul de odinioară, ei cer legea şi condiţiile rostite de pe înălţimea muntelui de foc, ei bine, ei o să aibă legea şi glasul de pe acest munte va mai răsuna o dată în urechile lor. Ca urmare Isus face să ţîşnească în ei cîteva flăcări ale focului legii şi numaidecît ei se simt atinşi de ele tot

atît de puternic ca şi femeia păcătoasă, aşa că pămîntul devine prea arzător pentru picioarele lor.
Aceasta trecea peste socotelile ce şi le făcuseră ei. Nici nu le trecuse prin minte că pe ei o să-i cutremure tunetele şi trăsnetele de pe munte, că negurile lui înspăimântătoare or să-i învăluie şi pe ei o dată cu femeia necinstită, pe care mîinile lor o tîrîseră acolo. Dar ei au vrut muntele de foc. Au căpătat tocmai ceea ce ei singuri şi-au ales.
Isus, dînd legii această trăsătură şi făcînd-o să lovească la fel de tare şi în judecători şi în femeia vinovată, Se arată aici ca Domn al Sinaiului. Cum s-a spus, El a făcut

ca muntele să arunce cîteva flăcări din focul Lui. El, Domnul, este Cel ce porunceşte tunetelor. El este Cel ce dirijează trăsnetele, Cel ce trimite negura-I înspăimîntătoare. El porunceşte în mijlocul oştirilor sfinţilor din Sinai (Deuteronomul 33.2) s-o aplice în lucrul lor; dar numaidecît, ca şi odinioară, ei se văd pe un loc al neputinţei: „Să nu ne mai vorbească Dumnezeu!", spunea Israel; şi acum fariseii, mustraţi de cugetul lor, „au ieşit afară, unul cîte unul". Nici ei nu mai puteau sta în faţa unei prezenţe pe care ei înşişi o chemaseră ca şi poporul Israel de odinioară, în faţa muntelui de foc.
Evreii nădăjduiau să facă din Isus un potrivnic al lui Moise şi iată-L ca Domnul lui Moise, ca stăpîn al acelor trăsnete şi fulgere ce l-au înspăimîntat pe Moise însuşi!
Dar să mergem mai departe. Iată că am găsit aici totodată şi slava Domnului Hristos şi binecuvîntare pentru noi. Dacă Domnul este proslăvit prin îndiguirea puterii înfricoşătoare a legii, El o face în favoarea noastră. Şi tocmai acest fapt l-a înţeles sărmana păcătoasă. In vreme ce fariseii o osîndeau, El rămîne surd faţă de vorbele lor, iar cînd aceştia încep să-L constrîngă, ea, femeia, vede cum tunetele şi fulgerele se întorc

chiar peste capul acuzato-

rilor ei. Aceştia se văd nevoiţi să plece şi s-o lase pe femeie singură cu Acela care se arăta acum şi ca Dumnezeul Sinaiului şi ca izbăvitorul ei.
Oare ar fi putut să dorească mai mult decît atît? Mai voia ea să părăsească locul în care se afla? Era cu neputinţă. Ea putea să stea acolo ca şi Domnul muntelui însuşi. Sinaiul nu era mai înspăimîntător pentru ea decît pentru El. Dar dacă ar fi vrut să-şi ascundă ruşinea şi să plece, era tocmai momentul potrivit pentru ea, fiindcă acum dispăruseră cei ce o aduseseră acolo cu sila. Dar ar fi fost culmea nebuniei. Domnul îi cunoştea păcatul în toată grozăvia lui şi ea nu se putea gîndi că stînd acolo va fi declarată nevinovată. Ei nu-i rămînea altceva de făcut, decît să plece în urma acuzatorilor ei. Cu toate acestea nu pleacă. Vorbele şi purtarea lui Isus o fac să priceapă ce este harul care te scapă. Simţămintele fireşti ar fi îndemnat-o să plece. Credinţa o face însă să vadă răscumpărarea, se ridică deasupra firii sau a judecăţii omeneşti. De aceea păcătoasa rămîne mai departe pe locul pe care se afla. Ea nu se teme de muntele de foc. Iată susurul blînd şi liniştit care-i spune lui Moise şi mai tîrziu lui Ilie: „Eu nu te condamn!" Umbra morţii se preschimbă în lumina

vieţii. Nici nu era nevoie să plece. Putea ea să-L părăsească pe Isus, care se arătase atît de slăvit şi Dumnezeul Sinaiului şi Izbăvitorul ei? Ea ştia bine că este o păcătoasă şi Acela în faţa căruia se afla ştia de asemenea; şi El îi redusese la tăcere pe acuzatorii ei. în jurul ei strălucea lumina vieţii. Ce drum larg de experienţă a străbătut cugetul ei numai în cîteva clipe! Din împărăţia întunericului şi a morţii ea a trecut, fiind condusă de Domnul vieţii, în împărăţia libertăţii, a siguranţei, a bucuriei. Aceasta este biruinţa harului, este bucuria păcătosului iertat.

Este cîntarea biruinţei pe tărîmurile Mării Roşii, pe malurile căreia zac neînsufleţiţi vrăjmaşii biruiţi. Ea îi spune: „Nimeni, Doamne", iar Domnul Isus îi spune: „Nici Eu nu te condamn. Du-te şi să nu mai păcătuieşti!" (Ioan 8.11)
Izbăvirea era întreagă şi aceeaşi izbăvire îl aşteaptă pe orice păcătos care vine la Domnul Isus şi care, după pilda femeii păcătoase, rămîne singur cu El. Ca păcătoşi, după cum s-a arătat, noi nu avem de-a face decît cu Dumnezeu. Ni se poate întîmpla să-i supărăm pe semenii noştri, să le aducem chiar pagubă, iar ei să se plîngă de noi şi să ne atace la rîndul lor. Totuşi, ca păcătoşi, noi numai cu Dumnezeu avem de-a face. Ne

este de mare ajutor să ştim lucrul acesta. David a aflat lucrul acesta şi i-a prins bine. HI i-a făcut un mare rău aproapelui său, i-a răpus acestuia singura oiţă pe care o avea. Dar prin această faptă, el a păcătuit contra lui Dumnezeu, lucru pe care 1-a recunoscut si a mărturisit: „Am păcătuit împotriva Domnului!" şi astfel el cu Dumnezeu a avut de-a face. Urie ar fi putut să se plîngă împotriva nelegiuirii îndurate, dar el nu avea nimic de-a face cu David ca păcătos. în clipa cînd păcatul îl aduce înaintea lui Dumnezeu, întocmai ca femeia păcătoasă, aude glasul îndurării lui Dumnezeu: „Domnul a înlăturat păcatul tău, nu vei muri" (Cartea a doua a lui Samuel 12.13). El îşi ia pedeapsa pentru răul pe care 1-a făcut, dar vina înaintea lui Dumnezeu este iertată, păcatul îi este acoperit. Ori de cîte ori păcătosul vine la Isus, prin credinţă, pentru a fi singur cu El, are izbîndă. Preotul şi levitul au trecut înainte pe alături; ce-ar fi putut face altceva? Ce putea face legea pentru salvarea celui păcătos? Numai harul, numai Străinul venit din cer îi putea veni în ajutor. Sărmanul păcătos zăcea rănit în drum, dar Bunul Samaritean avea să se ducă la el.

O, pe măsură ce înaintăm în viaţă ne place să ne aducem mereu aminte cum am

73

început-o, mai întîi, în singurătatea noastră cu Isus, Mîntuitorul!

Aceasta este spre slava lui Dumnezeu şi spre mîngîierea noastră. Domnul Isus este slăvit cu slava cea mai înaltă, cu slava lui de Mîntuitor al marilor păcătoşi. Paharul pregătit pentru păcătoşii răscumpăraţi va avea o mireasmă cum nu o vor găsi ei nicăieri în altă parte (Exodul 30.37). Nici paharul îngerilor nu va avea o asemenea mireasmă. Şi ei îl laudă pe Miel, este adevărat, dar nu cu tăria şi inima Bisericii celor mîntuiţi. Ei aduc Mielului „putere, bogăţie, înţelepciune, tărie, cinste, slavă şi binecuvîntare" (Apocalipsa 5.12), dar Biserica îşi aduce cîntarea de laudă înaintea scaunului de domnie spunînd: „Vrednic eşti Tu ..., căci ai fost înjunghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sîngele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice popor şi din orice neam" (Apocalipsa 5.9). Iată ce binecuvîntare pentru păcătos; iată ce slavă pentru Mîntuitorul nostru ni se arată în acest capitol. Femeia păcătoasă era la a-dăpost împotriva pîrîtorilor ei, cărora însuşi Domnul le-a închis gura. Aprozii au fost dezarmaţi prin frumuseţea şi sfinţenia cuvintelor Sale, iar cărturarii, la rîndul lor, sînt înfruntaţi de lumina ce izvora din ele. Ar-

74

mele Lui nu erau fireşti, ci făurite dintr-un material dumnezeiesc. Izvoarele urei evreieşti secaseră, cu toate că se aruncaseră asu-pra-I cu puterea limbii şi cu şiretenia şarpelui. La urmă de tot însă, Fiul lui Dumnezeu este Cel ce-Şi ia cel mai înalt loc ce I se cuvine şi se arată atît de departe şi cu totul despărţit de ei. în Canaanul de acum înalţă stîlpul de nor, care pentru unii era lumină, dar întuneric pentru ceilalţi, şi-1 aşează

pe Israel în partea întunecoasă, ca pe egiptenii de altă dată. „Eu sînt Lumina lumii", spune El, „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii" (vezi Evanghelia după Ioan 8.12).

lată care era starea lui Israel, numit Egipt din punct de vedere duhovnicesc. Ei nu aveau nici o parte, nici cu Avraam, nici cu Dumnezeu, cu toate că se lăudau şi cu unul şi cu celălalt, căci ei nu puteau vedea nici bucuria lui Avraam şi nici pe Trimisul Tatălui. Nu le mai rămînea decît să-şi ia partea lor departe de Dumnezeu, în negura şi înţelepciunea necredinţei. Domnul îi aşează în lotul lui Ismael, acolo unde şi Pavel îi va pune mai tîrziu. Israel este întocmai ca fiul roabei şi aşa va fi pînă se va întoarce la Domnul; pînă ce va cunoaşte adevărul şi pînă cînd vor fi sloboziţi. Iudeii pretind că

n-au fost niciodată robii nimănui, dar Isus n-avea decît să le arate o monedă al cărei chip şi al cărei înscris avea să le dea pe faţă minciuna. Dar, potrivit planului înalt şi dumnezeiesc al acestei Evanghelii, Domnul le prezintă realitatea cu totul altfel şi-i încredinţează de o sclavie mai ucigătoare decît cea romană, sclavia firii şi a păcatului.

Iată gîndurile lor josnice şi abătute cu privire la Mîntuitorul şi la cuvintele Lui atît de limpezi. Isus le spusese: „Avraam a săltat de bucurie că va vedea ziua Mea" (8.56), dar ei răspund aşa ca şi cum l-ar fi văzut pe Avraam. Deosebirea este nemăsurat de mare dar ei n-o observă. Domnul, prin vorbele pe care le rostise, aminteşte de cel mai înalt loc din slava ce I se cuvine. Se face cunoscut ca fiind încă de la început ţelul de căpetenie al credinţei, ca Acela care în toate veacurile fusese preocuparea, nădejdea şi astîmpărul nevoilor tuturor aleşilor lui Dumnezeu. Nu El fusese cel ce văzuse pe Avraam, ci Avraam fusese cel ce-L văzuse pe El; negreşit, cel mai mare primeşte atenţia celui mai mic. „Priviţi la Mine şi

veţi fi mîntuiţi, toate marginile pămîntului! Căci Eu sînt Dumnezeu, şi nu altul" (citeşte în Isaia 45.22). Iată locul lui Hristos. El a fost ţelul credinţei lui Abel şi al lui Noe. El a fost

văzut de Avraam şi de patriarhi, şi aceştia s-au bucurat în El. El era întruchiparea umbrelor şi sfîrşitul legii. Pentru Ioan Botezătorul El era Mielul lui Dumnezeu şi Lumina lumii. Astăzi, pentru noi. El este ţelul încrederii păcătosului răscumpărat, iar în cursul întregii veşnicii El va fi centrul şi slava întregii creaţiuni a lui Dumnezeu.

Acest capitol ne va dezvălui aşadar pe deplin starea poporului. Era un moment de foarte mare însemnătate pentru Israel. în Evanghelia după Matei, Domnul îi punea pe evrei la încercare, mfăţişîndu-li-Se ca Mesia al lor şi în cele din urmă le dovedeşte că tocmai în această calitate ei îl leapădă, însă în Evanghelia după Ioan, Isus li Se înfăţişa de pe poziţii mult mai înalte, ca: Lumina, Adevărul, Acela care înfăptuia lucrările lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, şi astfel îi încredinţa nu numai de necredinţa lor faţă de Mesia, ci de toată lipsa de credinţă a omului vrăjmaş al lui Dumnezeu.

Sub această trăsătură iată-1 pe Israel în starea lui Cain retras în ţara lui Nod, locul firesc al omului ce fuge de Dumnezeu. Isus le vorbise de Cuvintele Tatălui, dar ei nu Le-au înţeles şi nu Le-au crezut. Ca sol al Tatălui, El venise la ei să le aducă harul, ca Unul trimis în mod special în acest scop,

însă ei n-au vrut să-L primească. La fel se petrec lucrurile şi astăzi. Evanghelia este o solie a harului, dar omul nu vrea să se gîndească la Dumnezeu şi în asta constă tot secretul necredinţei. **Evanghelia înseamnă bunătatea lui Dumnezeu** (Epistola către Romani 2.4). Cu toate acestea omul mai întreabă: provine aceasta de la Dumnezeu? Aceasta fiindcă omul are gînduri rele cu privire la Dumnezeu, şi Satan

hrăneşte astfel de gînduri în sufletul lui. El face tot ce poate pentru a-i ascunde celui păcătos libertatea ce o are de a se apropia de Dumnezeu, pentru ca să-şi caute moştenirea în altă parte.
Aici este tocmai cazul lui Israel. Isus nu judeca pe nimeni. El vestea Cuvîntul Tatălui, ce le aducea libertatea şi viaţa. Dar, după cum îi şi mustră, ei nu-i înţelegeau vorbirea. Din nenorocire ei aveau un alt tată de care le era legată inima şi care era un mincinos şi un ucigaş. Nu aveau urechi ca să asculte harul şi adevărul ce venise la ei prin Isus Hristos. Iar El, martorul Tatălui, respins de ei, Lumina lumii, tăgăduit de lume, nu are loc în ţara lor şi nici drum deschis pe acest pămînt spre a-şi continua călătoria. El pleacă străin, stingher, şi totuşi ca Lumina lumii. El răspîndeşte pretutin-

deni razele Sale spre a lumina pe cei ce zac în întunericul şi umbra morţii.
Capitolul IX şi X
Poporul rămîne în întuneric, dar stîlpul de foc al lui Dumnezeu îşi continuă drumul mai departe. Isus, Lumina lumii, înaintează mereu şi întîlneşte un orb din naştere în care lucrările Sale puteau să se arate în toată plinătatea lor.
Orbul aflat în lume împărtăşea condiţia tuturor oamenilor. Dar Isus venise ca să fie Lumina lumii şi în această calitate îşi începe lucrarea-I de har şi de putere des-chizînd ochii cerşetorului orb. Ce spunea acest fapt Ierusalimului? Aici domnea negura întunericului, dar, în ciuda faptului că Lumina strălucea, Ea nu era înţeleasă şi primită. Şi aşa vedem că ei l-au adus la farisei pe cel ce fusese mai înainte orb. Se afla aco-lo la Ierusalim o înaltă curte inchizitorială unde aveau să fie cercetate faptele Fiului lui Dumnezeu. în loc să-L cinstească, cum se făcea odinioară, cînd se înălţa să plece norul lui Dumnezeu şi I se spunea: „Înalţă-Te, Dumnezeule, şi

vrăjmaşii Tăi să fie risipiţi!",
79
ei iubesc mai degrabă întunericul lor şi în el rămîn.
Mai întîi ei se apucă să-1 descoase prin întrebări pe omul vindecat, dar, negă-sindu-şi temeiul ce-1 nădăjduiau, ei se îndreaptă spre nişte martori mai uşor de înduplecat. Ei îi cheamă pe părinţii acestuia. Nădejde zadarnică! Faptul că lumina îşi arăta strălucirea nu putea fi tăgăduit. Atunci ei caută să sucească lucrurile în aşa fel încît să nu-şi dea de ruşine nici trufia, nici starea lor morală rea şi-i spun orbului: „Dă slavă lui Dumnezeu: noi ştim că Omul Acesta este un păcătos" (loan 9.24). Dar nici aceasta nu izbuteşte. Bietul om rămîne tare în ceea ce le spusese. Atunci ei caută să-1 înspăimînte, străduindu-se să-1 clintească pe bietul om de pe temelia acestei siguranţe a lui: „Tu eşti ucenicul Lui, dar noi sîntem ucenicii lui Moise" (loan 9.28). Dar omul rămîne tare pe poziţie şi nu numai că rămîne neclintit, el merge mai departe, din putere în putere. Este ca unul care are şi din ce are i se dă şi mai mult. El merge tot înainte după Lumina care-1 conduce pînă acolo că strălucirea Ei îl face să vadă şi întunericul în care zăceau fariseii. Atunci aceştia, aruncîndu-i în faţă anatema, îl dau afară din tabără. Şi unde-1 alungă? Exact acolo unde-s toţi sărmanii
80
păcătoşi, părăsiţi şi lepădaţi ca samariteanca cea necurată, ca femeia prinsă în prea-curvie; acolo ei se regăsesc cu toţii în faţa lui Isus, în singurătatea Fiului lui Dumnezeu. Dar chiar aici este poarta cerului, căci tot aici îi iese înainte ca să-1 întîmpine însuşi Fiul lui Dumnezeu, alungat şi El în afara taberei. Oaia este scoasă din turmă, dar spre a-şi găsi Păstorul care-i ieşea înainte. Acum iată-i împreună în acelaşi loc al lepădării şi al ocării. El este găsit chiar de Acela ce fusese El însuşi rănit de către arcaşi. O asemenea întîlnire era o

adevărată reuniune. Bietul israelit vindecat găsise în tabără, în Isus, pe doctorul său. Acum, afară din tabără, îl găseşte pe Fiul lui Dumnezeu. Aici învaţă să cunoască în El pe Acela care i-a deschis ochii cînd era orb şi care vorbeşte acum cînd este aruncat din sinagogă. Aşa se întîmplă totdeauna! Ca oameni păcătoşi, izgoniţi, îl întîlnim şi noi pe Isus, pe tărîmul ocării. Dar după ce ne-a găsit, El ne mută pe tărîmul harului bogat al Fiului lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru. Astfel starea noastră de păcătoşi ne aşează în cea mai plăcută şi mai scumpă apropiere de Domnul vieţii şi al slavei. Ca făpturi omeneşti ajungem să cunoaştem puterea braţului Său, dumnezeirea Lui, bunătatea Lui. Dar, ca

oameni păcătoşi ajungem să vedem cîtă dragoste este în lumina Sa şi care sînt comorile harului Său.

Să luăm seama cum schimbă tonul vorbirii^ sărmanul cerşetor. In faţa fariseilor el rămîne tare şi neînfrînt. Nici o clipă nu i se întunecă lumina îndreptăţirii şi a adevărului ce le-a cunoscut. El îşi face faţa de cremene şi înfruntă asprimea potrivnicilor. Dar în clipa în care se află cu Isus Mîntuitorul, deodată totul se schimbă în el în smerenie şi blîndeţe şi este gata să se prosterne la picioarele Lui. Ce exemplu mişcător al lucrării Duhului Sfînt! înaintea oamenilor, îndrăzneală. înaintea Celui ce ne-a iubit şi ne-a răscumpărat, o inimă încălzită şi plină de adorare.

Locul acesta murdar, dispreţuit, din afara taberei, unde se întîlneşte Domnul Cerului şi al pămîntului cu sărmanul păcătos nu era numai locul în care acesta găsea libertatea şi fericirea. Era totodată şi un larg loc de profundă scrutare pentru ochii Domnului Hristos. Plimbîndu-şi privirea de aici asupra Lui însuşi, asupra taberei lui Israel din care ieşise cu acest suflet ales, din toate acestea El scoate învăţătura din parabola „Bunului Păstor". Scena se petrece în capitolul 9 şi

arată că Isus intrase pe uşă în staulul oilor,
82
că El venise pentru a face lucrările Tatălui şi dovedeşte astfel că El Se bucură de încrederea Stăpînului staulului şi că El este Păstorul cunoscut de turmă. Faţă de Israel devine un străin şi-I mai rămînea, ca şi lui Moise într-un caz asemănător, să pască turmele Tatălui Său pe altfel de păşuni din apropierea muntelui lui Dumnezeu. Fariseii ce î se împotriveau nu mai erau decît nişte hoţi şi tîlhari, care săreau pe altă parte în staulul oilor. Sărmanul cerşetor era şi el una din oile turmei care nu vrea să asculte glasul străinilor, ci ascultă şi cunoaşte glasul Celui ce intră pe uşă şi intră şi el prin Acela care este uşa oilor, în care oile găsesc pază sigură, odihnă şi păşune. Iată ce se petrece în toate cîte ni se desfăşoară înaintea ochilor! Iată cîte lucruri ni se spun în parabola „Bunului Păstor" şi a oilor Lui! Iată oglinda noii condiţii de viaţă a bietului om scos afară din tabără. Din punctul de vedere al iudeilor - şi ce mult ar fi vrut aceştia ca cerşetorul să judece ca ei -acesta urma ca despărţindu-se de ei să piardă orice apărare şi adăpost. Dar Domnul Isus îl face să vadă că, dimpotrivă, abia acum găseşte el adăpost şi apărare şi că, dacă ar fi rămas cu ei, el ar fi fost prada tîlharilor. Acum iată-1 găsit şi luat în grijă de
83
Acela care, pentru a-i da viaţa, avea să Şi-o piardă pe a Sa. Iată ce ne spune istoria şi parabola de mai sus. In acest moment al Evangheliei se întîmpină reciproc Domnul şi rămăşiţa lui Israel. Iată „sărmanele oi" pe care nu le caută păstorii lor, dar pe care Adevăratul Păstor venit din cer ca să le scape şi să le ia cu El, ca Unul care în adevăr se îngrijeşte de ele, le păzeşte şi le duce la păşune (citeşte Zaharia 11.11). Dar dragostea şi grija Celui ce avea să spună „Paşte turma pentru mîntuire" ni se arată aici în chipul cel mai mişcător. Poate că este amănuntul cel mai duios al parabolei. Aflăm

astfel care era gîndul Tatălui cu privire la turmă, căci Domnul spune: „aşa cum Tatăl Mă cunoaşte^ pe Mine şi cum Eu cunosc pe Tatăl; şi Eu îmi dau viaţa pentru oi" (Evanghelia după Ioan 10.15), şi descoperim astfel în adîncul inimii Tatălui tainele iubirii Lui precum şi grija Sa pentru oi. Mai înainte de a fi încredinţată Domnului Hris-tos, turma aparţinea Tatălui. „Ai Tăi erau şi Tu Mi i-ai dat", zice Domnul (Evanghelia după Ioan 17.6). Ele (oile) erau în mîinile Tatălui mai înainte de a fi în ale Fiului. Ele erau ale Tatălui prin alegerea făcută înainte de întemeierea lumii şi au ajuns să fie ale lui

Hristos, prin darul Tatălui şi preţul sîngelui Mielului. Lucrarea şi îngrijirea Păstorului nu sînt decît descoperirea gîndului lui Dumnezeu, Stăpînul turmei. Păstorul şi Stăpînul sînt una, cum o spune Domnul: „Eu şi Tatăl una sîntem" (Ioan 10.30). Fără îndoială, una în slavă, dar şi una în dragostea şi bunătatea grijulie pentru biata turmă de păcătoşi mîntuiţi. Hristos împlinea gîndul Tatălui, cînd, în iubirea faţă de Biserică, El se dăruia pentru ea. El şi Tatăl rămîn una în această dragoste; tot pe atît de sigur, pe cît Ei rămîn una şi în slava lor. Acesta-i un adevăr de mare preţ pentru noi. Părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos. Dumnezeu este dragoste şi cînd noi ştim aceasta, ne găsim în Dumnezeu odihna ce n-o găsim nicăieri în altă parte. Inima trudită şi zdrobită a păcătosului se poate odihni în iubirea lui Dumnezeu, căci „Dumnezeu este dragoste; şi cine rămîne în dragoste rămîne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămîne în el." (1 Ioan 4.16).

Ca atare sărmanii din turmă găsesc păşune şi odihnă. Cu toate acestea cele două toiege, al **îndurării** şi al **legămîntului,** trebuiau să fie rupte. Toiagul Păstorului ce urma să-1 conducă şi să-1 păzească pe Israel, trebuia să fie sfărîmat. Doar **rămăşiţa** mai

avea să-I cunoască glasul şi cine poate să mai cunoască glasul Mîntuitorului, dacă nu cel păcătos? Cei sănătoşi nu aveau nevoie de doctor şi acest fapt rupe **legăturile** Domnului cu Israel. El nu le mai paşte de-acum înainte. „Cea care are să moară, să moară" (Zaharia 11.9).

Să luăm aminte că sfărîmarea legăturilor dintre Domnul şi Israel este în strînsă armonie cu caracterul Evangheliei după Ioan. Iudeii căutau să-L omoare cu pietre pe Isus pentru că, fiind om, El se făcea Dumnezeu. în celelalte Evanghelii se vede cum sufletul lui Israel este dezgustat de Domnul, după cum spune Zaharia, însă pentru pricini diferite: pentru că El le desfiinţa tradiţiile, pentru că Se atingea de Sabatul lor şi pentru că-i primea pe păcătoşi.In Evanghelia după Ioan, afirmaţia că este Fiul lui Dumnezeu şi stabilirea drepturilor dumnezeieşti ce I Se cuveneau persoanei Sale devin pricina proceselor. Drept răspuns la dezbaterile evreilor, Domnul le pune înainte dovezile ce le dăduse El însuşi despre Sine, după cum şi alţii mai înainte de El le dăduseră lui Israel. Alţi oameni, înălţaţi la cinste, fuseseră numiţi dumnezei, fiindcă-L arătaseră pe Dumnezeu în însuşirea Lui de autoritate şi de judecată şi totodată ele erau pu-

terile orînduite de Dumnezeu - Isus însă-L mătase pe Tatăl. Judecătorii şi împăraţii arătaseră cum a venit la ei Cuvîntul lui Dumnezeu şi cum li se încredinţase lor sabia lui Dumnezeu. Isus li se făcuse cunoscut ca Solul Tatălui, plin de har şi de adevăr, lucrînd printre ei aşa cum Tatăl mai lucrase pînă atunci. Harul Lui reînnoia, vindeca, binecuvînta păcătoşii şi le dovedea în acest chip că Tatăl era în El şi El era în Tatăl. însă inimile lor erau prea împietrite. întunericul nu poate cuprinde lumina, de aceea Isus trebuia să chibzuiască cum să scape din mîinile lor şi să-Şi păstreze pe pămînt o poziţie în afara unui neam neascultător.

Aici se încheie a doua parte a Evangheliei după Ioan. L-am văzut aici pe Isus discutînd cu iudeii în contradictoriu şi dînd unul cîte unul de o parte toate lucrurile iudaismului şi ocupă El însuşi, de drept, locul ce I Se cuvenea. în capitolul 5 El dă la o parte Betesda, ultima mărturie a Tatălui în mijlocul poporului şi-i ia locul ca slujitor al harului. în capitolele 6 şi 7 El înlătură sărbătorile, pe cea a Pastelor care **deschidea** anul iudaic prin ceea ce constituia viaţa neamului, apoi pe cea a Corturilor ce **încheia** anul prin ceea ce constituia slava Lui, întrucît lua El însuşi locul acestor orînduieli

şi arăta că El era singurul izvor al vieţii şi al slavei. ^
în capitolul VIII, după ce arătase cît de puţin se potrivea legea nevoilor omului din pricina stării de păcat şi de slăbiciune a fiinţei omeneşti, El ocupă şi locul legii ca fiind El „Lumina lumii", ca fiind singura cale a păcătoşilor de a ajunge la adevăr, la libertate, la Dumnezeu, şi nicidecum legea.
în sfîrşit în capitolul IX, în această calitate de „Lumină a lumii", El iese din Israel. El făcuse să-I strălucească razele asupra acestui popor dar ei nu L-au primit şi nu L-au înţeles. De aceea El pleacă, luînd cu El oile turmei. în capitolul X El apare împreună cu ele afară din tabără, lăsînd ţara lui Israel, aşa cum spusese prorocul, un haos gol şi fără formă. Cuvîntul lui Dumnezeu ce i-ar fi dat frumuseţe şi ordine a fost respins şi de acum înainte, locul asupra căruia odinioară se arătase grija lui Dumnezeu şi asupra căruia El îşi avusese îndreptată neîntrerupt privirea de la începutul şi pînă la sfîrşi-tul anului (Deuteronomul 11.12) şi pe care El îl udase cu ploile cerului, acest loc este părăsit şi dat pustiei şi umbrei morţii.

Capitolele XI - XII
Respingînd binefacerile Fiului lui Dumnezeu, iudeii sînt părăsiţi şi lăsaţi întunericului şi necredinţei. Şi cu toate

acestea, aceste capitole ne arată că dacă Israel face să se întîrzie lucrarea îndurării ce i se oferea, el nu poate totuşi s-o înlăture pentru totdeauna. Planul lui Dumnezeu era să-1 binecuvînteze şi El îl va binecuvînta, pe temeiul propriului Său legămînt; Domnul Dumnezeu va dărui lui Israel viaţa şi slava în puterea şi harul învierii. în clipa celei mai deznădăjduite nenorociri, cînd îl vor părăsi cu totul puterile, El Se va ridica să le vină în ajutor. Şi El va aduce slava în ţara celor vii. Femeia părăsită şi stearpă va avea o familie. Domnul Dumnezeu îl va chema pe Israel afară din mormintele lui şi va da iar viaţă oaselor lui (Ezechiel 37.5). Că El va împlini aceste lucruri o arată aceste două capitole. Capitolele dinainte ni l-au arătat pe Israel dărîmat şi departe de Dumnezeu. Aici Domnul, mai înainte de a Se face nevăzut

dinaintea ochilor lor, le dă iudeilor, prin învierea lui Lazăr, şi urmările şi garanţia vieţii şi slavei lor viitoare.

Iată care este fără îndoială însemnătatea capitolelor 11 şi 12 ale Evangheliei după Ioan. Ele alcătuiesc mai degrabă o completare a primei părţi a acestei Evanghelii, decît o parte mai distinctă a ei.

Capitolul XI

Domnul părăsise Iudeea şi Se retrăsese dincolo de Iudeea. Aici îi vine ştirea că un om din Iudeea, care-L iubea, este bolnav. Dar El rămîne mai departe în locul în care Se afla pînă cînd boala avea să-şi facă lucrarea-i de distrugere şi să producă moartea; abia după aceea Se pregăteşte să plece spre a Se întoarce lîngă prietenii Lui îndureraţi. Fiind pe deplin conştient că El Se duce să-Şi pună în aplicare puterea, El porneşte la lucru spunînd: „Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-1 trezesc din somn."

In cuprinsul acestui capitol cuvintele ce-I sînt adresate de cele două surori par a-L învinui pe Domnul pentru că a întîrziat să

vină: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi

murit fratele meu!". Vorbind astfel, femeile acestea dovedeau lipsă de înţelepciune. El venise în lumea noastră, aşa cum Se dusese şi odinioară în casa lui Avraam, ca Acela care în viază morţii. El aducea prin Sine însuşi o viaţă biruitoare şi trebuia deci să fie o arătare a acestei slave. Aici, în acest capitol, nimeni nu-L înţelege. Toţi, şi Marta, şi chiar Măria, vorbesc despre moarte şi nu despre viaţă. Dar Domnul Isus are viaţa în El însuşi şi le spune: „Eu sînt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată."
Iată adevărata viaţă pe care ne-o dă Fiul Omului, o viaţă veşnică, neîntinată, biruitoare. Iată viaţa pe care credinţa o apucă, o primeşte şi se bucură de ea.
„Cine are pe Fiul are viaţa" (citeşte în 1 Ioan 5.12).
Să ne fie îngăduit acum să urmărim şi plînsul lui Isus. Siguranţa ce o avea cu privire la puterea de a învia şi simţământul că va umple de mîngîiere şi de bucurie casa din Betania prin folosirea acestei puteri n-au putut opri arătarea simţămintelor Sale omeneşti: „îsus plîngea". într-atît îi era inima de simţitoare faţă de durerea şi ruina adusă de moarte! Liniştea Lui din toată această scenă

a morţii nu era nepăsare, ci o înaltă stare sufletească. Sufletul Lui se afla în lumina înaltei împărăţii cereşti, unde moartea nu e cunoscută, fiindcă ea e cu mult deasupra mormîntului lui Lazăr. Totuşi El putea să coboare în această vale a plîngerii şi a lacrimilor şi să plîngă cu cei ce plîng.
„Nu sînt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina lumii acesteia" (Evanghelia după Ioan 11.9). El, Isus, nu numai că vedea lumina, ci era lumina însăşi; nu numai o rază de lumină, ci

însăşi izvorul luminii. Dar vai, ucenicii aveau auzul greoi! Ei nu recunosc glasul Fiului lui Dumnezeu şi nu deosebesc drumul luminii vieţii. Ei gîndesc că acolo era mai curînd moartea pentru Domnul decît viaţa pentru alţii şi se exprimă: „Hai să mergem şi noi să murim cu El!" (versetul 16). într-asta vedem, fără îndoială, dragostea omenească, dar în acelaşi timp şi o tristă recunoaştere a slavei Domnului! Ucenicii, cum au făcut şi femeile mai tîrziu lîngă mormînt, ar fi adus nişte mirodenii pentru a cinsti înmormîntarea Domnului, cînd şi ei şi ele ar fi trebuit să ştie că Isus nu mai era acolo.
Fiul lui Dumnezeu, care în viază morţii, Se întoarce deci în Iudeea pe un drum

care-L duce la mormîntul prietenului Său, Lazăr. El se opreşte acolo, avînd înaintea Lui viziunea triumfului păcatului în toată întinderea lui, căci „păcatul a domnit prin moarte" şi, dacă lucrurile ar fi rămas aici, biruinţa ar fi fost a lui Satan. Isus plînge. Fiul Dumnezeului celui viu plînge la vederea morţii. într-altă Evanghelie citim că Fiul lui David a plîns pentru o cetate, pe care El o alesese să-Şi pună numele pe ea, dar aceasta L-a respins. Aici Fiul lui Dumnezeu, izvorul vieţii, plînge la vederea morţii şi Se înfioară în El însuşi; şi Acela care cercetează inimile ştie ce însemnează această înfiorare. Isus este sigur că va fi ascultat. Nu-I mai rămîne decît să-Şi arate recunoştinţa Tatălui pentru răspuns, să-I mulţumească şi în virtutea acestui răspuns să rostească cuvintele care pătrund pînă la culcuşul morţii: „Lazăre, vino afară!" Numaidecît cel ce era mort se ridică şi iese afară ca mărturie că dacă „Tatăl are viaţa în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţa în Sine" (capitolul 5.26). Aici se încheie lucrarea Fiului lui Dumnezeu. El s-a aflat în faţa puterii păcatului şi a dovedit că a biruit-o El, învierea şi viaţa. Totuşi cel ce avea puterea morţii nu era vătămat, căci încă nu se petrecuse moartea şi

învierea Căpeteniei mîntuirii noastre.
93
De asemenea, pentru sfinţi nu se ivise o garanţie a învierii lor în trupuri de slavă, căci Lazăr ieşise din mormînt cu picioarele şi cu mîinile legate şi a fost dezlegat pentru a merge iarăşi într-un trup care era carne şi sînge. Mai curînd aceasta arăta o garanţie pe care El o va desfăşura atunci cînd va veni clipa făgăduită a învierii.
Am dori să mergem pe urmele Martei şi a Măriei, în această împrejurare. Marta, în ardoarea zgomotoasă a firii (ce-o făcea să se frămînte pentru multe lucruri), cînd aude că El Se apropie, Ii iese înainte, însă cu greu s-ar putea spune că L-a întîlnit. Isus era prea sus pentru ea. După primele cuvinte schimbate, Isus, cunoscîndu-Şi bine slava, îi spune: „Eu sînt învierea şi viaţa", iar ea pe baza credinţei Ii răspunde: „eu cred că Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume". Apoi, simţindu-se în încurcătură, ea se retrage. Socotim că un simţămînt al adevărului îi şoptise în suflet că sora ei cu inimă cerească şi mai luminată o să-L înţeleagă mai bine pe Domnul, de aceea se duce şi o cheamă în taină. Credem că într-asta stă secretul cuvintelor adresate sorei sale. în realitate Domnul nu o chemase pe Măria, totuşi Marta nu era aducătoarea unei solii false. însă ea înţe-
94
legea că inima Măriei intra cu mai multă căldură în gîndurile lui Isus şi fără să facă, la drept vorbind, vreo greşeală, ea îi spune Măriei: „a venit învăţătorul şi te cheamă". Şi de fapt lucrurile s-au dovedit adevărate. Măria vine la Isus şi într-adevăr se întîlneşte cu El. în ceea ce o privea pe ea, faţă de Isus, nu era aceeaşi depărtare care era pentru Marta. Întîlnindu-L pe Domnul, ea I se aruncă la picioare şi El în clipa aceasta Se înfioară înăuntrul duhului Său. Erau faţă în faţă Prinţul Vieţii şi unul din adoratorii Săi. Măria izbucneşte

într-un torent al cuvintelor şi Domnul nu-i întrerupe firul gîndurilor. Şi totuşi dragostea lui Isus este şi pentru una şi pentru alta. O, ce fericire să poţi avea o părtăşie cu Isus! Din nenorocire Israel nu avea ochi să vadă semnul îndurării ce-1 aştepta şi nici inimă care să primească îndurarea. învierea lui Lazăr devine pricina unei duşmănii declarate pe faţă. „Din ziua aceea, deci, s-au sfătuit să-L omoare" (versetul 53). Vierii se pregătesc să se descotorosească de moştenitor. Lepădarea lor de Avraam, tatăl lor, şi totala despărţire de Dumnezeu sînt date acum pe faţă. Odinioară Israel fusese pus de o parte pentru Dumnezeu şi ales dintre toate neamurile, însă el acum se răzvrăteşte şi îşi reia

locul în mijlocul lor. Cu totul deosebiţi de Avraam, ei primesc darurile împăratului So-domei, pe care le preferă binecuvîntărilor date de mîna lui Melhisedec. Ei aleg mai degrabă ocrotirea Romei, în loc de a recunoaşte puterea de înviere prin Fiul lui Dumnezeu. „Dacă-L lăsăm aşa, toţi vor crede în El şi vor veni romanii şi ne vor nimici şi locul nostru şi poporul nostru" (versetul 48). Şi astfel vine peste ei judecata: „întruna veţi auzi şi nu veţi înţelege; întruna veţi vedea şi nu veţi cunoaşte" (Isaia 6.9), căci glasul Duhului se făcuse auzit prin Marele lor Preot, dar nu au avut urechi ca să-L înţeleagă. Lucrările Fiului lui Dumnezeu fuseseră săvîrşite în mijlocul lor, dar ei nu au avut ochi ca să le vadă. Şi cu toate acestea Isus este Cel ce-1 va învia pe Israel şi oasele uscate în ultima zi vor auzi Cuvîntul Domnului şi vor învia. Lazăr, cum s-a spus, este garanţia acestui fapt. Rămăşiţa lui Israel, care va fi atunci, este aici simbolizată prin familia din Betania. în mijlocul acestei familii preaiubite, Isus află uşurare, părtăşie şi recunoaşterea slavei Sale, aşa cum le va afla la rămăşiţa Lui mai tîrziu. în mijlocul acestei familii, El Se aşează ca „Domn al Vieţii", avînd alături de El pe martorul

puterii Lui de a învia şi, ca împărat al Slavei, primeşte la picioare-
96
le Lui închinarea poporului Lui, adusă Lui din toată inima. Sub semnul acestor două trăsături sfinte este El primit de către această credincioasă familie. „Cît stă împăratul la masa lui" - pare a spune Măria - „nardul meu îşi răspîndeşte mirosul" (Cîntarea Cîntărilor 1.12). Şi Isus stă lîngă aceia pe care El îi iubeşte. In ţara lepădării de Dumnezeu numai o singură familie recunoaşte în El pe „Domnul Vieţii" şi „împăratul Slavei". Cu toate acestea ierusalimul şi străinii din el nu aveau să zăbovească mult în a-L vedea cu însemnele acestei slave. Şi în zilele vieţii noastre, curînd, curînd, El va fi văzut în această slavă de către rămăşiţa de la urmă, de către neamul Său, de către tot pămîntul şi de această casă din Betania.
în adevăr, a doua zi, o mare mulţime uimită de ştirea că El 1-a înviat pe Lazăr îi iese în întîmpinare pe drumul Ierusalimului şi-L însoţeşte pînă în oraşul împărătesc şi-I dă cinstea cuvenită Fiului lui David, împăratul lui Israel. Era chiar în vremea Paştelui. însă poporul aici se bucură ca la sărbătoarea Corturilor şi-şi sărbătoreşte împăratul cu ramuri de finic. Şi neamurile par a se fi urcat la această sărbătoare, căci cîţiva greci vin la Filip şi-1 roagă spunîndu-i: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus" (loan 12.21).
97
Slava Lui străluceşte pentru o clipă în {ara celor vii. Lazăr, înviat din morţi, este prezent. Cetatea îşi primeşte împăratul şi neamurile vin să-L adore. Isus vede, într-o clipă, trecînd pe dinainte-I reflexe şi bucurii ale împărăţiei în care va fi preamărit şi proslăvit. El vede fericirea Ierusalimului, vede adunarea poporului, dar sufletul Lui este preocupat de gîndul morţii ce-L aşteaptă, de toate cîte I se vor întîmpla aici, oricare le-ar fi farmecul şi nădejdea pe care o stîrneau şi de gîndul că

slava şi fericirea nu sînt cu putinţă decît dincolo de aceste hotare.
Din nou şi în mijlocul acestei scene şi al acestor sărbători Isus este tot singuratic. în vreme ce toţi cei din preajma Lui sînt plini de aşteptarea unei împărăţii încărcate de onoruri şi desfătări, sufletul Lui e copleşit de gîndul morţii. „Adevărat, adevărat vă spun", iată-I cuvintele, „că, dacă grăuntele de grîu care a căzut pe pămînt nu moare, rămîne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă" (Evanghelia după loan 12.24). învierea înseamnă totul pentru El. Ea fusese pentru El marea mîngîiere în întristările vieţii, cum am văzut în capitolul loan XI. Ea era ţinta făgăduinţelor unei lumi viitoare, aşteptate, cum se arată aici (capitolul 12). Ea dăduse inimii Lui o caldă

pace şi seninătate sufletească, atunci cînd asupra Betaniei se îngrămădiseră norii întu-necoşi ai morţii. Acum, cînd strălucirea unei zile de sărbătoare presăra lumina ei pe drumul Ierusalimului, ea îi linişteşte şi-I întăreşte inima. Astfel gîndul învierii îi stăpînea sufletul şi în timpul întristărilor şi în acela al bucuriilor. Da, învierea însemnase totul pentru El. Aceasta făcea din El, aici pe pămînt, modelul desăvîrşit al acestui principiu de un preţ atît de mare şi de actual: „cei care plîng, ca şi cum n-ar plînge; cei care se bucură, ca şi cum nu s-ar bucura" (întîia Epistolă către Corinteni 7.30).
Cît de puţin ştim să ne ridicăm deasupra stărilor şi împrejurărilor vieţii! Pentru Isus acesta era momentul Paştelui şi nu serbarea Corturilor şi pentru cîteva clipe sufletul Său prevede şi gustă groaza Golgo-tei. însă Tatăl îi reînnoieşte mărturia. El L-a proslăvit la mormîntul lui Lazăr ca Fiu al lui Dumnezeu care învie morţii, iar acum prin glasul Lui din cer îl proslăveşte şi ca Fiu al Omului ce va judeca lumea şi pe căpetenia acestei lumi.
Aici se sfîrşeşte drumul Fiului Omului, aşa cum la mormîntul

lui Lazăr se sfîrşi-se drumul Lui ca Fiu al lui Dumnezeu. Fiul Omului şi Fiul lui Dumnezeu îşi făcuseră o
99
prezentare deplină înaintea Israelului necredincios. Isus fusese proslăvit în mijlocul lor ca Domn al vieţii, ca Acela căruia îi aparţine toată stăpînirea şi toată puterea. Lucrările înfăţişate în aceste două capitole împlineau cuvîntul ce li se spusese la început. Ele au fost acele „lucruri mai mari" pe care aveau să le vadă cu uimire (Evanghelia după Ioan 1.50) şi care erau mărturii ale învierii Lui ca Fiu al lui Dumnezeu; şi glasul venit din cer întărea slava Lui, slava judecăţii ca Fiu al Omului. Iudeii trebuiau să-L cinstească aşa cum cinsteau pe Tatăh Dar ei dimpotrivă, ei II vor da la moarte; îl vor lepăda pe Domnul vieţii şi pe împăratul Slavei, în care se întrupau toate nădejdile lor pentru viaţă şi pentru împărăţie. Isus îi pusese la încercare prin „lucrurile mai mari" ce le fuseseră făgăduite, însă acestea nu au avut răsunet în Israel. Secerişul se încheiase, vara trecuse şi ei rămăseseră tot nemîntuiţi (Ieremia 8.20). Plîngerea proorocului ajunsese o cutremurătoare realitate. „Cine a crezut vestirea noastră" (Isaia 53) şi nu se poate spune că lucrările Sale nu L-ar fi înfăţişat pe Isus ca pe nădejdea lui Israel, căci vedem că multe din căpeteniile lui Israel le pricepuseră şi le prinseseră în cugetul lor. Insă Isus spusese dinainte: „au iubit mai mult slava oamenilor
100
decît slava lui Dumnezeu" (Evanghelia după Ioan 12.43). De acum înainte nu-i mai rămînea lui Israel decît judecata, iar pentru Isus cel lepădat pe pămînt, slava din cer.
Evanghelia după Ioan reaşează astfel pe Fiul lui Dumnezeu în cer. Aici se termină drumul Său. Aici şi începuse. Evanghelia după Matei ni-L prezintă pe Isus ca pe Fiul lui David, născut la Betleem, iar în ceea ce priveşte lucrarea Lui, se opreşte pe Muntele Măslinilor (capitolul 5.14). Evanghelia după Ioan,

dimpotrivă, începe arătîndu-L pe Isus ca venind din Sînul Tatălui şi, în ceea ce priveşte lucrarea Lui, se încheie prin întoarcerea Sa în cer. Isus este încă în locurile cereşti şi inimile smerite şi zdrobite sînt acolo cu El. El vorbeşte din înălţimea cerului şi Cuvîntul Lui stă în puterea lucrării împlinite, care L-a dus acolo. El a intrat în Locul Preasfînt trecînd peste pragurile de afară şi nimicind vrăjmăşiile, dărîmînd zidul despărţitor. De acolo de sus El Se întoarce iarăşi prin puterea sîngelui Său şi puterea Duhului Sfînt pentru a vesti Evanghelia Păcii tuturor oamenilor (Epistola către Efeseni 1). El ne vorbeşte doar despre lucrurile de sus, nu despre cele de pe pămînt. Prin Duhul Său, El ne vorbeşte numai de pace şi nicidecum

de vreo învinuire cu care păcatul prea adesea ne copleşeşte inimile.

In tot timpul lucrării Sale dumnezeieşti de pe tărîmul Evangheliei, după cum s-a arătat, Domnul lucrase prin har, ca Fiul Tatălui, ca „Lumina vieţii". Prezenţa Sa fusese **„ziua"** ţării lui Israel. El a strălucit acolo ca zi, doar-doar întunericul avea să se lase biruit! Acum, la sfîrşitul lucrării Sale, fiind mereu Lumina, noi îl vedem împrăş-tiindu-Şi cele din urmă raze asupra ţării Sale, asupra poporului Lui. El nu încetează să strălucească, fie că ei vor, fie că nu vor să-L primească, să-L înţeleagă. Atîta timp cît El e prezent, El este **„ziua".** Noaptea are să vină, dar după plecarea Lui. „Cît sînt în lume, sînt Lumina lumii" (Evanghelia după Ioan 9.5). Dar Lumina pleacă. Plecînd, El Se ascunde de ei şi atunci Dumnezeu aduce noaptea asupra ţării. Lumina nu avusese în ea nimic îndoielnic, cugetele lor spuneau aceasta; Lumina îşi făcuse lucrarea; ea stăpînise asupra zilei, dar întunericul n-a vrut s-o primească. Şi atunci Soarele, care răsărise asupra Iudeii, apune pentru această ţară, însă pentru a răsări peste alte meleaguri;

căci cuvîntul ultim, vestit de Isus, se adresează lui Israel dar şi către lumea întreagă.
102
Aceeaşi Lumină a lumii, care-şi făcuse cercul ei asupra Iudeii, acum iese din odaia ei pentru a descrie în drumu-i un cerc mult mai mare. Şi acest cerc mare ea încă îl mai străbate. Ziua mîntuirii străluceşte încă asupra noastră. Nu s-a abătut încă asupra neamurilor noaptea judecăţii lor.
Sîntem încă luminaţi cu această Lumină. Ştim unde ne ducem. Putem încă merge fără să ne poticnim. Mai este încă zi, cîtă vreme mai auzim că ne spune Lumina: **„Deşteaptă-te, tu, care dormi, scoală-te dintre cei morţi şi Hristos va străluci peste tine"** (Epistola către Efeseni 5.14).
Aşa sînt căile Tale, Mîntuitor bine-cuvîntat, Tu Miel al lui Dumnezeu şi Fiu al lui Dumnezeu Tatăl!
103
Capitolele XIII-XVII
L-am văzut pe Domnul, în capitolele l-XII ale acestei Evanghelii, urmîndu-Şi căile Sale ca Fiu al lui Dumnezeu, ca străinul venit din cer, ca Mîntuitorul celor păcătoşi. Am mai cunoscut de asemenea legăturile şi ciocnirile cu poporul Israel. Pe de-o parte, drumul Lui a fost un drum al harului, însă în izolare, în singurătate. Pe de altă parte, Isus ni S-a arătat ca Unul care a mers pe urmele profetului Ieremia. Ca şi el, Domnul a văzut depărtarea de Dumnezeu a fiicei Sionu-lui. Ca şi acesta, El a înştiinţat-o, a învăţat-o şi mult ar fi dorit s-o tămăduiască. Dar ca şi Ieremia, El a fost martorul îndărătniciei inimii ei. El a fost nesocotit şi lepădat de ea şi nu-I mai rămînea decît să plîngă soarta Ierusalimului. Pînă la sfîrşitul lucrării El i-a vorbit în felul de a vorbi al profetului: „Daţi slavă Domnului, Dumnezeului vostru, pînă nu vine întunericul, pînă nu vi se împiedică picioarele pe munţii nopţii! Veţi

aştepta lumina, dar El o va schimba în umbra morţii şi o va face negură adîncă. Iar dacă nu vreţi să ascultaţi, sufletul meu va plînge în ascuns pentru mîndria voastră; mi se vor topi ochii în lacrimi, pentru că turma Domnului a fost luată captivă" (citeşte în Ieremia 13.16, 17).

Isus a plîns cetatea fiindcă ea n-a vrut să se pocăiască. Robia Babilonului nu izbutise să spele spurcăciunea Sionului mai bine de cum au curăţit pămîntul apele lui Noe şi el era copt pentru o nouă judecată. Ca şi Ieremia, în tot acest timp El îşi avusese un Baruh al Său ca tovarăş al încercărilor Sale, căruia îi dăduse din partea lui Dumnezeu viaţa Sa ca pradă de război şi căruia îi dăduse în păstrare garanţia sigură a moştenirii veşnice. Isus avea sfinţii Săi, tovarăşi ai lepădării Sale, cărora El le dă siguranţa vieţii veşnice şi făgăduinţa fermă a unei odihne şi a unei slave viitoare. în intimitatea acestora îl găsim pe Domnul. Lucrarea-I publică s-a sfîrşit. Acum îl vedem cu ai Săi, cum le descoperă, ca proroc al lor, tainele lui Dumnezeu. Dar înainte de a-L asculta în calitate de proroc al Bisericii, să ne gîndim că, ceea ce are să ne comunice Domnul ca prorocul nostru propriu, constituie bogăţia noastră

de acum. însă, pentru noi, nu-i vorba de binecuvîntările coşniţei şi ale albiei încărcate, ca pentru Israelul de altă dată (Deutero-nomul 28.8); nu-i vorba nici de o stăpînire asupra unor cetăţi, cum o să se întîmple mai tîrziu. Ceea ce ni se dăruieşte nouă acum este „gîndul lui Hristos". Averea noastră de acum o constituie „comorile înţelepciunii şi ale cunoaşterii" ascunse în Dumnezeu (vezi Epistola către Coloseni 2.3). De aceea, după ce S-a întors de la Israel, ca să Se ocupe de cei aleşi ai Lui, Domnul, socotindu-i pe aceştia ca despărţiţi de lume, le face cunoscut tot ce a auzit de la Tatăl. Foarte curînd, ca împărat al Slavei, El îi va face pe sfinţi părtaşi ai autorităţii

Sale. în clipa de faţă, ca să le vorbească şi să le spună tainele lui Dumnezeu, El nu are decît vorbirea omului învăţat. El îi îmbogăţeşte însă numai cu nişte bogăţii pe care le poate da un proroc. în ce priveşte alte soiuri de bogăţii, ei se pot socoti săraci, cum a şi spus-o unul dintre ei, fără să-i fie ruşine: „Argint şi aur n-am" (Faptele Apostolilor 3.6).

Domnul Isus este prorocul, asemenea lui Moise, ce fusese făgăduit odinioară. Moise îl vedea pe Dumnezeu faţă în faţă. Dumnezeu îi vorbise cum vorbeşte un om cu prietenul său apropiat: „Eu îi vorbesc

gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înţeles, şi^ el vede forma Domnului" (Numeri 12.8). în aceste însuşiri alese Moise era umbra Fiului lui Dumnezeu. El era cu Dumnezeu pe vîrful muntelui, dincolo de locul tunetului şi al furtunii. El era cu Dumnezeu în norul slavei cînd se oprea la intrarea cortului mărturiei, ba chiar în locul preasfînt, cînd cortul se oprea în vreun loc (Exodul capitolele 22, 24, 25, 32). El în mod obişnuit stătea în apropierea lui Dumnezeu, chiar fără să fie nevoit să ofere sînge, în vreme ce Aaron, precum se ştie, nu putea să pătrundă acolo decît o dată pe an şi nu fără sînge. Toate acestea ne spun, într-un limbaj uşor de înţeles şi mişcător, cît de aleasă era persoana Prorocului nostru. Cît de mare era slava dumnezeirii Aceluia pentru care Moise era doar o umbră, a Aceluia care atunci era în sînul Tatălui şi care acum ne vorbeşte nouă (Epistola către Evrei 1.2).

Lucrarea Domnului Isus faţă de noi ca Proroc este foarte felurită. Tocmai această varietate o vedem pe deplin înfăţişată şi păstrată ca trăsătură definitorie a Evangheliei după Ioan. în primele capitole ale Evangheliei după Matei, Domnul, ca Proroc, ne dezvăluie gîndul lui Dumnezeu cu privire la popo-

rul Său. El lămureşte legea în toată măreţia şi curăţia ei. O

arată ca unitate de măsură dumnezeiască şi o pune drept model înaintea cugetului omenesc. El stabileşte o ordine şi o cale care să-i facă apţi pentru împărăţia lui Dumnezeu.
în Evanghelia după Ioan, Isus este Prorocul prezentat într-o înfăţişare mult mai înaltă. El ni-L face cunoscut pe Tatăl şi descoperă lucrurile cereşti. El vorbeşte despre Acela care S-a urcat la cer şi care este de sus (capitolele 3-13, 31). El nu ne înfăţişează atît de mult mersul nostru propriu, cît mai ales gîndurile lui Dumnezeu. El ne dezvăluie tainele vieţii şi ale judecăţii. Ne descoperă dragostea Tatălui, lucrările Fiului, slava Lui, locul şi lucrările Duhului Sfînt desfăşurate în Biserică şi pentru Biserică. în Evanghelia după Ioan, Isus este Prorocul tainelor din sînul Tatălui, care ne descoperă lucrurile ascunse ale Sanctuarului dumnezeiesc.
Iată cît de felurit s-a desfăşurat lucrarea profetică a lui Dumnezeu, aşa cum ni se descoperă ea, mai ales în Evanghelia după Ioan. Aici îşi dezvăluie partea cea mai înaltă o asemenea lucrare care face ca această Evanghelie să capete o valoare atît de mare înaintea sfinţilor. Descoperirile Lui vor fi întotdeauna hrana sufletului nostru. Solo-

mon era un proroc, mare preot şi împărat. Slujitorii lui stăteau permanent în faţa lui. împăraţii pămîntului veneau de departe să vadă faţa lui Solomon şi să-i audă înţelepciunea, împărăteasa din Seba a venit să-1 pună la încercare prin întrebări grele, dar Solomon a luminat tainele ei. Cînd a văzut ea măreţia împăratului şi pridvorul pe care el se suia la casa Domnului şi cînd a auzit ea înţelepciunea prorocului, inima i-a fost copleşită de uimire. Nici pe jumătate nu i se putuse istorisi. Era peste măsură de uimită. Tot aşa în împărăţia care va veni, ochii noştri vor fi uimiţi de slava Lui. Inima va găsi în El tot ce-i poate îndestula simţămintele şi nevoile. Sufletul va fi hrănit cu comorile înţelepciunii ascunse în prorocul dumne-

zeiesc, în timp ce muzica cea mai armonioasă a laudei Lui va răsuna veşnic în urechile noastre.
Am dori totuşi să adăugăm, pentru zidirea noastră sufletească şi a fraţilor noştri, că mereu trebuie să ne temem de sforţările înţelepciunii noastre cînd este să ascultăm cuvintele Proorocului nostru, cînd, adică, citim Scripturile. Duhul Sfînt este un înalt învăţător după cum este şi un scriitor fără greş. Şi totuşi din preajma negurei noastre lăuntrice, uneori lumina Duhului ni

se pare nelămurită, cu toate că ea totdeauna ne aduce lucruri din ce în ce mai sigure. Să nu uităm că ne aflăm în faţa luminii sanctuarului ceresc, în locul Sfînt este un candela-bru. înţelegerea şi lumina ce o aduce Duhul Sfînt în suflet îl pregăteşte pentru adorare şi pentru părtăşia cu Domnul.
S-a arătat de fapt că e o deosebire între slujirea profetică a Domnului, arătată în Evanghelia după Matei şi cea arătată în această Evanghelie. în cuvîntările cu aleşii Săi, după ce lucrarea Lui publică s-a terminat, tocmai această deosebire caracteristică o aflăm. în Evanghelia după Matei Domnul vorbeşte ucenicilor Săi pe Muntele Măslinilor despre lucrurile privitoare la iudei.
Aici, dimpotrivă, El îi călăuzeşte prin Duhul în cer pentru a le deschide uşile sanctuarului şi pentru a le descoperi tainele cerului. Aici nu se mai aşează pe Muntele Măslinilor pentru a vorbi rămăşiţei lui Israel. Aici îşi ia locul Lui din cer şi le dezvăluie sfinţilor lucrarea-I de Mare Preot. Dar le vorbeşte şi despre suferinţele lor, precum şi de binecuvîntările ce-i aşteaptă pe ei ca Biserică a lui Dumnezeu în vremea preoţiei Lui cereşti. Iată marea temă a tuturor acestor capitole pe care am dori să le examinăm mai amănunţit. Ele formează o parte cu

totul specială a Evangheliei după loan. Dar noi le vom urmări

separat, capitol cu capitol, potrivit cu conţinutul ce ni se va părea a fi substanţial.

Capitolul XIII

La începutul capitolului găsim această faptă a Domnului: spălarea picioarelor ucenicilor Lui. El ne face să cunoaştem una din principalele funcţiuni ale lucrării Lui pentru cer. Spălarea picioarelor făcea parte din îndatoririle de gazdă. Şi din Capitolul VII al Evangheliei după Luca vedem că Domnul atrage atenţia gazdei asupra uitării obiceiului. Spălarea picioarelor dădea invitaţilor o îndoită uşurare: ea spăla călătorul de praful de pe drum şi-1 răcorea după atîta osteneală. Avraam, Lot, Laban, Iosif şi bătrînul din Ghibea sînt cunoscuţi printre acei ce şi-au îndeplinit această îndatorire. Fiul lui Dumnezeu, primind pe cei aleşi ai Lui în Casa Cerească, voia să le dea simţămîntul că nu le lipsea nimic pentru ca ei să-şi poată lua cu o încredere fericită locul cuvenit în oricare parte a sactuarului împărătesc. Fiul lui

Dumnezeu împlinea, cu privire la ucenicii Lui, oficiul ligheanului de aramă folosit de fiii lui Aaron în Cortul întîlnirii (citeşte în Exodul 30.17-21). El însuşi îşi lua sarcina aceasta de a-i pregăti pentru a putea sta în prezenţa lui Dumnezeu. într-o familie de înaltă ţinută duhovnicească există această rînduială ca slujitorii ori să fie întotdeauna curaţi ori să plece din casa aceea. Dar Fiul lui Dumnezeu, ca stăpîn al Casei Cereşti, are harul acesta de a Se însărcina El însuşi cu îndatorirea de a păstra pe ai Săi în sfinţirea şi curăţia preoţiei cereşti.

însă Isus nu-Şi îndeplineşte această slujire pentru noi în sanctuarul Său ca Marele Preot al mărturisirii noastre şi nu face spălarea picioarelor noastre ca adevăratul curăţitor al Casei lui Dumnezeu mai înainte de a-Şi fi îndeplinit pe pămînt lucrarea pătimirii Lui şi de a se fi înălţat la cer.

Totuşi, aici, în toată această împrejurare simbolică, El Se prezintă ca unul care a încheiat cu suferinţa, care s-a şi înălţat deja la cer şi priveşte înapoi la sfinţii Lui. Cuvintele de la începutul capitolului „fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume", fac să se nască gîndul că Domnul îi privea pe ai Săi ca fiind încă aici pe pămînt şi că El însuşi i-a părăsit pentru a Se duce în locurile mai înal-

te şi mai curate. Aici, deşi este din nou proslăvit în Tatăl şi cu Tatăl, ca slujitor, El se încinge cu un ştergar, le spală picioarele şi le dă să înţeleagă că El locuieşte chiar în locul preasfînt, ceresc, cu scopul de a-i face părtaşi la tăria şi statornicia sfinţeniei pe care El, ca Marele lor Preot, o purta mereu pe fruntea Sa înaintea Scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Exodul 28.38).

Este deci o deosebire între înţelesul duhovnicesc al ospăţului şi spălarea picioarelor. O deosebire similară aceleia dintre ziua ispăşirii şi cenuşa vacii roşii. Spălarea picioarelor ne arată puterea mijlocirii Lui. Ziua ispăşirii nu avea loc decît o singură dată în anul iudaic. Era în fiecare an o zi mare a ispăşirii, a împăcării, în care păcatul lui Israel era spălat o dată pe an, în timp ce cenuşa vacii roşii era rînduială spălării păcatelor de fiecare zi, pentru toate întinările neprevăzute pe care le putea suferi iudeul în acest timp. Acelaşi lucru se întîmpla mai îritîi şi cu vărsarea sîngelui, apoi cu mijlocirea de Mare Preot a Fiului lui Dumnezeu. Scriptura ne spune: „Căci, dacă atunci cînd eram vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, cînd sîntem împăcaţi cu El, vom fi mîntuiţi prin viaţa Sa".

Aceleaşi binecuvîntări ne mai sînt date şi în altă ordine a lucrurilor, sub altă formă. Astfel, Mielul de Paşte izbăvea pe Israel de Egipt o dată pentru totdeauna, în timp ce mijlocirea

lui Moise în pustie abătea mînia lui Dumnezeu de la fărădelegile săvîr-şite în tabără. Şi noi avem sîngele lui Isus, Mijlocitorul nostru. Cine a fost spălat o dată nu are nevoie decît să aibe picioarele spălate şi această spălare a picioarelor, această curăţie a întinării pe care o întîmpină cel sfînt pe pămînt în mersul lui zilnic, o îndeplineşte pentru el Marele Preot, care este în cer. O face prin prezenţa şi mijlocirea Lui. Iată cum dragostea Fiului lui Dumnezeu pentru Biserică, o dragoste care a existat mai înainte de a fi veacurile, trebuie să dăinuiască pînă la sfîrşitul veacurilor, după cum este scris: „Isus fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt". Toate veacurile, toate evenimentele vor fi martore ale acţiunilor felurite ale acestei iubiri, dar totdeauna potrivit bogăţiei şi realităţii Lui de neschimbat. Nici o schimbare din lume nu o poate modifica. întristările lumii ca şi strălucirile cerului L-au găsit pe Isus şi inima Lui ca fiind acelaşi întotdeauna. Dureri sau bucurii, suferinţă sau slavă, nimic nu I-a putut clinti statornicia. Mărtu-

risesc acest lucru moartea Lui de pe pămînt şi viaţa Lui din cer. Mai mult, în această dragoste a Lui, El a slujit Bisericii mai înainte de a fi lumea, atunci cînd a spus: „Iată-Mă, vin!". Iar atunci cînd va veni împărăţia Lui, El o va sluji cu aceeaşi dragoste. El îi va pune la masă pe sfinţii Lui şi va fi martorul bucuriei lor (Evanghelia după Luca 12.37).

Aşa a fost Domnul în trecut, aşa este astăzi, aşa va fi totdeauna în slujba iubirii Lui, cu privire la sfinţii Săi. Şi le porunceşte ca şi ei^să facă la fel: „Deci, dacă Eu, Domnul şi învăţătorul, v-am spălat picioarele, şi voi sînteţi datori să vă spălaţi picioarele unii altora'\(Ioan 13.14).

în ceea ce priveşte lucrarea tăcută a dragostei active, El aşteaptă s-o găsească la noi, cei de pe pămînt, ca răspuns la îngrijirile pe care ni le trimite din cer. El zilnic ne spală

picioarele, zilnic ne rabdă nevrednicia, înaintea tronului dumnezeiesc El Se ocupă de toate întinăciunile noastre şi El vrea ca aici, în mersul nostru zilnic, să ne spălăm picioarele unii altora; să ne suportăm reciproc slăbiciunile şi să **ştim** să ne ajutăm în a ne face bucurie unul altuia.
Această faptă a Mîntuitorului şi învăţătura care izvorăşte din ea duc în acest fel
115
Biserica pe munte, ca şi Moise odinioară, cînd i-a fost arătat chipul celor ce le avea de făcut pe pămînt. Atunci Moise era deasupra legii, dincolo de zona focului mistuitor şi a tunetelor. Aici Biserica are aceeaşi poziţie. Ucenicii sînt chemaţi în Duhul, în locul preasfînt ceresc. Moise nu trebuia să rămînă pe munte decît pentru puţin timp, pentru a vedea modelul Cortului şi pentru a primi nişte ordine. La fel se petrec lucrurile şi aici. Biserica nu era pregătită pentru slava şi casa Tatălui. „Domnul spune lui Petru: „Tu nu poţi veni acum după Mine unde Mă duc Eu, dar mai tîrziu Mă vei urma." (Ioan 13.36.). Pentru prezent. El dă ucenicilor vederea de pe munte a modelului, pentru ca ei să-1 imite pe pămînt. însă copiile, numai dragostea lui Dumnezeu le poate crea, căci dragostea în original este în cer, aşa că Domnul ne spune: „Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sînteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste între voi" (Evanghelia după Ioan 13.35). Nu mai este vorba acum, ca odinioară, de înţelepciunea celor ce lucrau aurul sau arama (Exodul 35.30-32), ci de înţelepciunea celor ce umblă în dragoste. A hrăni în inimă un gînd iubitor cu privire la orice frate, a avea puterea să porţi şi să suporţi pe alţii în dragoste, a arăta mereu o apropiere caldă,
116
sufletească, a şti să îndrepţi cu grijă o pornire egoistă sau orice pornire din tine care ar putea răni pe cineva, iată ce înseamnă a ne lăsa îndrumaţi de modelul ceresc. Dar numai ca nişte copii

prea iubiţi putem fi imitatorii lui Dumnezeu (Efeseni 5.1). Cînd Domnul Isus vrea să stabilească pe pămînt o mărturie a căilor Lui din cer, El ne spune să ne iubim unii pe alţii, să ne spălăm picioarele unii altora. Cîtă frumuseţe ne descoperă tabloul Aceluia care-i dincolo de văl! El ne dezvăluie de acolo ce gînduri pline de iubire nutreşte pentru noi şi care este activitatea de fiecare zi a Marelui nostru Preot, acolo în locaşul Lui preasfînt ceresc!

Din nenorocire sărmana noastră inimă omenească nu-i în stare să primească o asemenea revărsare a slavei dumnezeieşti. Petru explică de altfel această stare comună de întunecare. El nu poate înţelege încă legătura dintre slavă şi slujire şi dă frîu liber felului de a gîndi al omului şi spune: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!" (citeşte versetul 8). Totuşi Petru şi Domnul Său erau una. Iuda însă trebuia să fie dat la o parte. „Nu vorbesc despre voi toţi", spune Domnul. Era nevoie de prezenţa vînzătorului în mijlocul ucenicilor pînă în clipa aceasta solemnă, căci Scriptura spusese: „Cel care

mănîncă pîine cu Mine şi-a ridicat călcîiul împotriva Mea" (versetul 18). Iuda trebuia să primească bucăţica înmuiată din însăşi mîna Domnului. Trebuia ca arvuna dragostei să fie oferită şi dispreţuită, mai înainte de a fi intrat Satan. Respingerea dragostei împinge la coacerea deplină a păcatului omului. Rămînînd nesimţitor în faţa unei dovezi atît de vii, ce arată bunătatea Domnului, Iuda îşi desăvîrşeşte păcatul şi în acest moment pătrunde Satan în inima lui. Intrarea lui Satan însă nu-i amintită mai înainte de a i se fi dat şi de a fi primit bucăţica. Tot aşa, în economia în care ne aflăm, oamenii au dispreţuit dragostea şi în acest fel ei şi-au desăvîrşit păcatul, de aceea Domnul a şi spus puţin după aceea: „Dacă n-aş fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat" (Ioan 15.24).

Dispreţuind dovada de dragoste a Evangheliei, omul şi-a ales propriul său drum ca şi Iuda care, după ce primeşte bucăţica, se duce ca să-L vîndă pe Cel ce i-o dăduse. Şi apostolul adaugă: „Şi era noapte". Vorbe solemne: noapte în om şi noapte pentru Isus. Şi totuşi, Isus priveşte numai-decît dincolo de această noapte întunecoasă căci, oricît de întunecoasă era pentru El, ea îl conducea spre o zi fără nori. Isus trebuia
118
să fie proslăvit în Dumnezeu îndată, fiindcă Dumnezeu fusese proslăvit în El. în El, singurul Fiu al Omului, Dumnezeu era pentru totdeauna proslăvit. Isus îşi păstrase natura Lui nepătată şi acum mergea s-o aducă lui Dumnezeu ca dar al omului curat şi ca snopul de grîu gata pregătit pentru grînarul lui Dumnezeu.
în Isus omul fusese proslăvit, fiindcă tot ceea ce izvorîse din El şi tot ceea ce dăduse El fusese după placul lui Dumnezeu. Nici o pată nu întinase această frumuseţe a sufletului Lui. Omul, în Isus, nu era lipsit de slava lui Dumnezeu şi Dumnezeu, care fusese proslăvit în El, avea să-L proslăvească, ca atare, în El însuşi. Cu ceilalţi oameni lucrurile erau cu totul altfel. Isus putea să meargă la Dumnezeu oricînd, în virtutea slavei Lui proprii; dar pentru ceilalţi oameni, fie că erau sfinţi, fie că erau necredincioşi, fie că erau de talia lui Petru ori farisei, era cu neputinţă să meargă acolo. Trebuia mai întîi să fie pregătit un loc înaintea lui Dumnezeu, pentru ca apoi să-i strîngă acolo pe sfinţii Lui. De aceea Domnul le spune: „Mă veţi căuta şi, cum am spus iudeilor, că unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot aşa vă spun şi vouă acum" (Evanghelia după Ioan 13.33).
Isus anticipează aici ziua propriei
119
Sale slave în Dumnezeu, spunînd îndată după plecarea vînzătorului: „Acum Fiul Omului a fost proslăvit". Va veni şi

momentul acela cînd această slavă va fi arătată. După ce Fiul Omului va aduna din împărăţia Sa toate pricinile de poticnire şi pe toţi cei ce înfăptuiesc nelegiuirea, deci după ce vînzătorii vor ieşi iarăşi afară, atunci se va arăta această slavă şi atunci cei neprihăniţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor. După ce aria va fi curăţată, snopii slavei vor fi adunaţi şi arătaţi în slava lor.

Capitolele XIV - XVI

După ce prin Duh Isus străbate prin noapte şi îşi ia locul pe tărîmul de dincolo, Se întoarce apoi spre ucenicii Săi şi, ca Pro-roc al lucrurilor cereşti, îi învaţă şi-i mîngîie. El le vorbeşte despre taina preoţiei Sale cereşti, despre chemarea şi îndatoririle lor, despre binecuvîntările ce le revin ca Biserică a lui Dumnezeu aflată vremelnic pe pămînt în timpul acestei preoţii.

Preoţia Fiului lui Dumnezeu sau economia de acum, cînd Domnul este pe tronul Tatălui şi ne introduce şi pe noi în împărăţia

Fiului dragostei lui Dumnezeu, ce fusese ascunsă lui Israel, acea „puţină vreme", constituie în lucrarea lui Dumnezeu o perioadă care le era la fel de necunoscută şi iudeilor şi ucenicilor. Ei socoteau că Hristo-sul o să rămînă veşnic aici, fiindcă prorocii lor le vorbiseră despre El în legătură cu o stăpînire pămîntească. Cu toate acestea, atît în prorocie cît şi în istoria lor se aflau multe înştiinţări care ar fi trebuit să-i pregătească să primească lucrurile pe care Hristosul le dezvăluia. Locuirea lui Iosif în Egipt şi anii măririi lui în timpul cărora el nu-şi mai aducea aminte de legătura sa cu ţara Canaa-nului, pînă în ziua în care grozăvia foametei îi aduce pe fraţii săi la el, fusese un simbol al acestei taine. Şederea lui Moise în ţara Madianului simbolizează acelaşi lucru. Nici Iosif, nici Moise nu şi-au uitat poporul. Şi unul şi

celălalt şi-au adus adesea aminte de el. Tot aşa ştim că Domnul îşi amintea de Ierusalim. Zidurile lui erau nesfîrşite înaintea Lui. Ştim că l-a săpat în căuşul mîinilor Lui, cu toate că în aparenţă El era „ca un om încremenit, ca un viteaz care nu ne poate ajuta" (Isaia 49.16; Ieremia 14.9).
In afară de aceste arătări simbolice, prorocii s-au referit şi ei la această taină; ei cel puţin i-au schiţat contururile generale.
121
Ei au prevăzut văduvia Ierusalimului ce avea să dureze un anumit timp. în vechime Moise lăsase lui Israel mărturia că Domnul le va ascunde faţa pentru o vreme şi-i va întărită la gelozie printr-un popor care nu este un popor (Deuteronomul 32.21). Domnul spusese că Mesia, ca Domn al lui, va fi aşezat pentru o vreme la dreapta lui Dumnezeu (Psalmii 90.1). Isaia avusese o vedenie a lui Hristos în slava cerească pe timpul unei perioade de judecată a lui Israel (vezi Isaia 6). Ezechiel văzuse cum slava părăseşte cetatea pentru a se întoarce mai tîrziu (Ezechiel 11.43). Mai mult, Domnul spusese prin Osea: „Voi pleca, Mă voi întoarce în locuinţa Mea, pînă cînd îşi vor mărturisi vina şi vor căuta faţa Mea. Cînd vor fi în necaz, vor alerga degrabă la Mine" (Osea 5.15). In timpul propriei Sale lucrări, Domnul se referise la aceeaşi taină. In Evanghelia după Matei, reamintind locurile din Scripturi, în legătură cu piatra pe care au lepădat-o zidarii, El corectează greşeala acelora care gîndeau că Hristos avea să rămînă în veci pe pămînt. în Evanghelia după Luca, El arătase prin parabola Stăpînului ce trebuia să plece într-o ţară depărtată, că va fi un interval de timp între prima apariţie a Mesiei şi venirea Lui în împărăţia Sa. Iar aici, în Evan-
122
ghelia după Ioan, El prezintă problema încă şi mai lămurit, arătînd trăsătura de căpetenie a acestui interval din vremea şederii Lui la dreapta lui Dumnezeu în cer.

De asemenea, după ce Şi-a terminat lucrarea în public şi S-a retras la o parte cu ucenicii Săi, Isus S-a ocupat de această problemă şi, în împrejurarea din capitolul Ioan 13, în învăţăturile din capitolele din Ioan 14-17, El arată ce este preoţia cerească şi lasă să se vadă că în vremea despărţirii de îsrael, El Se ocupă de Biserică cu cea mai mare preţuire. Acum Isus este în plină activitate faţă de ai Săi. Prin căldura, prin mijlocirile Sale, prin vegherea şi purtarea Sa de grijă, se arată ca unul ai cărui ochi sînt mereu asupra lor. El este despărţit, e adevărat, de fraţii Săi după trup; El păzeşte o vreme, ca şi Moise, turma Tatălui Său, pe muntele lui Dumnezeu, departe de întinăciunile Egiptului şi de necredinţa lui Israel, bucurîndu-Se într-o retragere sfîntă de căldura şi căminul unei familii iubite.

Citind începutul capitolului 14, ne rămîne o mireasmă foarte plăcută şi iată-i izvorul: Domnul vede că lucrarea Lui 1-a adus pe Tatăl atît de aproape de ucenicii Săi, încît El trebuie să tragă concluzia că însuşi locaşul, casa Lui, este a lor. Cîtă îmbărbăta-

re este în gîndul acesta! Faptul că în casa Tatălui se află locuinţe atît pentru ucenicii Săi cît şi pentru Isus, este întru totul de acord cu toate cuvintele lui Isus. O concluzie evidentă este faptul că. ei au toate favorurile familiei, ca atare casa familiei este locuinţa lor pentru vecie. Minune şi taină dumnezeiască de nepătruns! Pentru a ne odihni în realitatea unui asemenea har, ne trebuie o credinţă simplă, o încredere de copil. Ah! De ce oare familia lui Dumnezeu nu ştie să se bucure mai mult şi să pătrundă în singurătatea şi în intimitatea Fiului lui Dumnezeu? Nu-i oare ea, marea turmă, născută din grija şi paza venită chiar de la muntele lui Dumnezeu? De ce nu izbucneşte ea în faţa Lui în cîntarea unui cor fericit, spre a-L despăgubi pentru pierderea temporară a lui Israel? Doar

pentru ei Şi-a dat El viaţa.
Aceste capitole ne mai arată că lucrarea Fiului nu produsese nimic efectiv în inima ucenicilor. Ordinea dumnezeiască era aceasta: Tatăl lucrase pînă atunci, Fiul lucra şi El, ca Biserica să poată intra în locuinţa ei. Iată pentru ce abia aici ne este pe deplin descoperit numele Tatălui. Descoperirea, cunoaşterea lui Dumnezeu străluceşte din ce în ce mai mult pe măsura desfăşurării eco-

nomiilor împărăţiei Lui. Dar aceasta este un subiect de o mare însemnătate.
In primul capitol al Genezei nu-L vedem şi nu-L auzim decît pe Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care lucrează în cele şase zile ale creaţiunii şi Cel care Se odihneşte după aceea în ziua a şaptea. Dar în capitolul al doilea îl vedem şi-L auzim pe „Dumnezeul cel veşnic". Sînt două trepte de descoperire pe care le dă Dumnezeu cu privire la El însuşi. în primul capitol El ni Se arată numai ca Dumnezeul care lucrează după buna Sa plăcere şi pentru slava Sa proprie.
El este pe deplin mulţumit de pro-pria-I lucrare pe care o examinează şi o găseşte „foarte bună" şi vrea să aşeze deasupra creaţiunii Sale pe cineva care să-L reprezinte pe El însuşi şi anume acea fiinţă pe care El a făcut-o după chipul Său. în capitolul al doilea însă, îl vedem pe „Dumnezeul cel veşnic", adică pe Dumnezeul legămintelor, care pătrunde în propriile-I taine şi sfaturi spre a-Şi binecuvînta făptura. Totodată sînt omise multe din amănuntele lucrării de la început, aşa cum a ieşit ea din mîna lui Dumnezeu, dar sînt scoase în evidenţă lucruri care nu au fost amintite la început. Astfel, găsim aici reliefate unele lucruri despre care primul capitol nu amintea nimic, ca de

exemplu: grădina şi rîul; modul în care a fost făcut omul

căruia i s-a dat stăpînirea peste toate; facerea femeii; instituirea legăturii ei cu omul. După aceea avem pomii cu atîtea taine precum şi porunca cea însoţită de pedeapsa legată de încălcarea ei. Toate acestea sînt legate de locul şi de binecuvîn-tarea făpturii în legămîntul ei cu „Dumnezeul cel veşnic".

Astfel a început Dumnezeu să ne descopere numele Lui. După numele de „Dumnezeu" şi de „Domnul Dumnezeu" (Dumnezeul cel veşnic), îl mai găsim pe acela de Dumnezeul cel Tare, cel Atotputernic, comunicat lui Avraam. Era o nouă descoperire a Lui însuşi pe care Dumnezeu i-o făcea lui Avraam, cînd acesta era înaintat în vîrstă şi nu avea altă resursă decît atotputernicia lui Dumnezeu, în împlinirea tuturor nevoilor lui (Geneza 17.1). Cu acest nume a condus Dumnezeu pe Avraam şi Isaac şi apoi pe Iacov, căci toţi erau străini şi călători pe pămînt, neposedînd decît făgăduinţa unui Prieten Atotputernic care avea să le fie şi nuia şi toiag de sprijin. Mai tîrziu Dumnezeu a fost cunoscut de ai Săi şi sub alte nume. începînd să Se ocupe de fiii lui Israel, spre a-i pregăti să intre în legămîntul şi moştenirea făgăduită, Dumnezeu li Se des-

coperă sub numele de **Cel veşnic.** Cu alte cuvinte, sub Dumnezeul legămîntului cu Israel (Exodul 6.2,3) şi sub ocrotirea lui Dumnezeu, cunoscut sub acest nume, a intrat şi s-a stabilit Israel în ţara Canaanului.

Dar Dumnezeu nu fusese cunoscut în deplinătatea slavei numelui Său. în El se află acel har şi acele daruri ale harului pe care aceste descoperiri nu le dezvăluiau în totul, dar care nouă ne sînt descoperite sub numele de Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt. Acesta este numele complet, sub care ne sînt înfăţişate slava deplină a Dumnezeului nostru şi darurile harului Său. Prin urmare numai în vremea noastră ne-au fost făcute pe

deplin cunoscute numele şi slava lui Dumnezeu. Tatăl a lucrat, este adevărat, în vremea iudeilor, însă Israel, ca neam, în legăturile sale cu Dumnezeu nu avusese a face decît cu „Cel Veşnic". Descoperirea ca Tată aştepta vremea lucrării Fiului şi anumite economii trebuiau să-şi încheie activitatea înainte de venirea Fiului. Fiul nu putea fi un slujitor al legii. O asemenea lucrare nu se potrivea demnităţii Aceluia care era în sînul Tatălui; ea a fost încredinţată îngerilor. Apoi Fiul nu Şi-a început lucrarea în public mai înainte de a fi gata pregătită, spre a fi vestită, „Marea Mîntui-

re" (Epistola către Evrei 2.3). Şi arătarea Duhului Sfînt aştepta şi ea, căci, ca şi Fiul, nici Duhul Sfînt nu se putea ocupa cu lucrarea Legii. Ea a fost vestită de nor, de fulgere, de tunete (Exodul 19.16), în timp ce Duhul Sfînt îşi punea darurile şi puterea în slujba lucrării Fiului, pentru vestirea mîntui-rii Lui celei mari. Duhul lui Dumnezeu nu putea fi un duh de sclavie care să nască teamă. Legea putea s-o facă; însă Duhul Sfînt trebuia să dea naştere la încredere. „Căci toţi cei care sînt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu" (Epistola către Romani 8.14).

Duhul Sfînt nu Se putea arăta înainte ca Fiul să-Şi îndeplinească lucrarea. Inima trebuie să fie mai întîi spălată de un cuget rău. Templul trebuie să fie astfel sfinţit, pentru a putea fi locuit de Duhul Sfînt. împodobirea lăuntrică cu duhul de libertate şi de înfiere şi cu o cunoaştere a slavei, trebuie să constituie pregătirea acestui templu. Şi nu se poate ajunge aici fără moartea, învierea şi înălţarea Fiului. Descoperirea Duhului Sfînt tocmai împlinea aceste lucruri aşteptate. Este adevărat că de la început Duhul Sfînt a lucrat în lume ca o putere sfîntă. El a fost puterea judecătorilor şi a împăraţilor. De asemenea el a fost puterea credinţei, a sluji-

rii, a suferinţei la toţi slujitorii lui Dumnezeu. Dar toate acestea erau mai prejos de locul pe care-l ia astăzi Duhul Sfînt în Biserică. Mai înainte El nu locuia în noi ca în templul Său, în timp ce acum El locuieşte în noi şi lucrarea Lui este ca o împărăţie a neprihănirii, a păcii, a bucuriei. Ca Duh de înţelepciune, El ne dă „gîndul lui Hristos" şi experienţa deosebirii binelui de rău. Ca Duh de înfiere, El ne face capabili să-L chemăm pe Dumnezeu ca Tată şi pe Isus ca Domn. El de asemenea mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite. El toarnă dragostea lui Dumnezeu în inima noastră şi ne umple de nădejde. El este în noi fîntîna apei vii, ţîşnind în viaţa veşnică şi este izvorul apelor vii, ce izvorăsc din noi pentru înviorarea celor trudiţi. El îi adună pe sfinţi pentru a-i face o casă spirituală, unde se aduc jertfe duhovniceşti. El nu mai recunoaşte temple pămînteşti, nici ordonanţe fireşti. Sfinţii sînt zidiţi împreună pentru a fi o casă a lui Dumnezeu prin Duhul. Le sînt dăruite daruri spre a creşte în toate privinţele pînă ajung la statura lui Hristos.

Iată cîteva din căile Duhului Sfînt în sfinţii din împărăţia Sa. Sînt lucrările care strălucesc în toată întinderea ei. în cei credincioşi Duhul Sfînt este arvuna moştenirii,

ungerea, mărturia. El ne vorbeşte deschis despre Tatăl. El ne aduce lucrurile lui Hris-tos spre a ni le vesti. Prezenţa Duhului în noi este atît de curată, încît nu-i cu putinţă să se strecoare în noi un lucru rău pe care El să nu-1 observe, oricît de „mic" ar fi şi să nu Se întristeze (Epistola către Efeseni 4.30). El este atît de iubitor şi în acelaşi timp atît de apropiat de noi, că nu-i nici o întristare după voia lui Dumnezeu pe care să n-o simtă El şi să nu-L facă să suspine (Epistola către Romani 8.26). După cum s-a mai spus, El ne îmbogăţeşte nădejdea. Ne dă simţămîntul că sîntem în favoarea lui Dumnezeu, înştiinţează cugetul nostru că Lui, Duhului, Ii revine tot dreptul de a ne da

siguranţa întreagă şi^ deplină a mîntuirii. Acolo unde Duhul îşi manifestă puterea, nu-i nimic şovăitor, nimic mărginit, nimic nesigur. Lucrările Lui, luate laolaltă, constituie o împărăţie; este împărăţia lui Dumnezeu plină de putere, de frumuseţe. Trebuie s-o mărturisim: cît de puţin trăim noi în puterea şi lumina acestei împărăţii! Totuşi, acesta este Duhul, în El însuşi, deşi inimile noastre, atît de strîmte şi fricoase, şi-L însuşesc într-o măsură atît de sărăcăcioasă. Lucrarea Duhului aşteaptă de la noi să-L aprobăm, să-I facem loc în templul inimii. Iată o

pricină să ne facă să ne plecăm în ţărînă pentru că, cerce tîndune în faţa bogăţiilor acestei împărăţii, constatăm că ea nu-şi găseşte în noi un loc pe măsura acestei bogăţii.

Toate acestea ne spun că noi avem de-a face direct cu Dumnezeu şi nu cu noi înşine. Ce imensă binecuvîntare!

Pe vremea Legii nu puteai găsi aşa ceva. Aveam de-a face, atunci, cu Legea direct, cînd ea spunea: „Aşa vei face!" sau „Nu vei face aşa!". Astăzi sîntem mai întîi cu Dumnezeu în legătură. Şi sîntem atît de indiscutabil chemaţi să ieşim din noi înşine, încît nici nu trebuie să ne mai amintim dacă sîntem iudei sau greci. Atît ne-a mai rămas: să-L privim pe Dumnezeu. în toate lucrurile avem de-a face cu Dumnezeu, direct. Este binecuvîntarea cea mai înaltă la care se poate gîndi un om păcătos. Binecuvîntarea este atît de mare, că Satan depune toate sforţările să ne despartă de ea. Vrăjmaşul caută să ne facă surzi la glasul lui Dumnezeu, să ne ia ochii de la căile şi lucrările Sale, să facă inimile noastre mute la chemarea Lui. Face el în aşa fel încît să ne ocupăm cu te miri ce, numai să nu strălucească în noi lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. El izbuteşte să abată gîndurile unora asupra propriei dreptăţi;

altora li se îndreaptă asupra păcatelor lor, pentru ca, într-un fel sau altul, să-i ţină pe oameni departe de Dumnezeu, fie printr-o slavă deşartă, fie printr-un duh de frică. Ţinta Domnului este de a-i scoate pe ucenicii Lui de pe acea poziţie net iudaică, ca să-i poată sui la înălţimea Lui şi să-i mîngîie pentru durerea despărţirii lor. Aceasta o face prin cuvîntările Lui din aceste capitole, nişte cuvîntări cum niciodată n-a rostit El printre fiii oamenilor. Niciodată inima lui Dumnezeu nu a împărtăşit poporului Său cel mai apropiat, atît de deplin şi cu atît de înaltă măiestrie, comorile Lui. Au fost nişte momente de sfîntă comuniune între cer şi pămînt.

Domnul începe spunînd: „Să nu vi se tulbure inima! Aveţi credinţă în Dumnezeu, aveţi credinţă şi în Mine!" (Ioan 14.1). El pune direct înaintea ucenicilor un alt temei al credinţei decît acela pe care-1 avuseseră ei pînă atunci. Un înţeles al acestor cuvinte este că Dumnezeu era deja cunoscut în Israel. Ucenicii, ca iudei, deja credeau în Dumnezeu. Credinţa lor nu era rătăcită, ci doar nesatisfăcătoare şi Domnul voia s-o completeze. El voia să-i înveţe să-L cunoască pe Tatăl prin intermediul Fiului. Toate cîte le spune converg spre acest scop.

El le vorbeşte în mod special despre Tatăl şi le făgăduieşte că Mîngîietorul îi va face să cunoască lucrurile care-L privesc pe Tatăl şi pe Fiul.

Această trăsătură a harului vrea ca Evanghelia să ne facă s-o cunoaştem de la început, atunci cînd Ioan scrie: „Dar tuturor, care L-au primit, le-a dat dreptul să fie **copii ai Iui Dumnezeu".** In aceste capitole se arată pe larg cît de preţioasă şi puternică este această lucrare a Fiului. Dar în acelaşi timp se arată, în mai multe feluri, la ucenici, şi cunoscuta ignoranţă iudaică. Nici nu se putea altfel. Israelul nu avea nici o lumină din cunoştinţa în care Domnul îi introduce acum pe ucenicii

Săi. Toma nu ştie nimic de plecarea lui Isus şi de despărţirea Lui de pămîntul acesta şi-I spune: „Doamne, nu ştim unde Te duci". Israel se învăţase să spună că Hristos va rămîne cu el veşnic. Filip, pe de altă parte, dă pe faţă necunoştinţa lui despre Tatăl, căci Israel nu fusese îndrumat să cunoască Tatăl prin Fiul. Iuda se miră la gîndul unei alte slave în afară de arătarea slavei pămînteşti a lui Mesia, fiindcă aceasta era nădejdea lui Israel.

Apoi toţi rămîn uluiţi în faţa acestor vorbe misterioase: „peste puţină vreme". Dar Prorocul ceresc îi scoate de sub puterea

acestui cuvînt de iudei. Deja, ca rămăşiţă a lui Dumnezeu, ei fuseseră scoşi în afara neamului iudaic apostat, primindu-L pe Isus ca pe Mesia cel venit de la Dumnezeu. Şi totuşi ei mai trebuie să-L cunoască pe Fiul ca venind din partea Tatălui, pe acela care, cît fusese cu ei, li-L arătase pe Tatăl. Dar pentru El venise momentul să plece la Tatăl; însă avea să Se întoarcă pentru a-i introduce în casa Tatălui. Aceste lucruri mari le descoperă aici Prorocul dumnezeiesc, ca roade ale dragostei Lui. Dar acestea erau numai pentru ei.

Totuşi, în această convorbire, şirul gîndurilor Domnului nostru nu-i întrerupt decît pentru un moment de ucenicii Săi, prin defectuoasele lor concepţii iudaice. Ţinta urmărită de El este să-i înalţe pînă la încredinţarea chemării lor ca Biserică a lui Dumnezeu şi să-i mîngîie chiar în acest fel. El urmăreşte cu perseverenţă atingerea acestui scop, chiar dacă, la un moment dat, El trebuie să-i mustre din pricina încetinelii de pricepere a inimii lor. Aşa de exemplu, în întreruperea pricinuită de Petru, în răspunsul Său, Domnul este nevoit să Se ocupe de infidelitatea acestuia şi să prezică lepădarea ucenicului Său. Dar aceasta nu schimbă cu nimic mersul gîndurilor iubitoare şi cu privi-

re la el şi cu privire la ceilalţi ucenici. „Să nu vi se tulbure inima", le spune Domnul, Cel plin de har, imediat după înştiinţarea dată lui Petru cu privire la păcatul în care avea să cadă acesta. La fel vorbeşte şi la sfîrşitul convorbirii. Avea să le spună că a sosit ora în care ei aveau să se risipească „fiecare la ale lui" şi pe El îl vor părăsi, II vor lăsa singur. Dar El nu îngăduie ca ceva să întrerupă măcar o clipă revărsarea dragostei Lui faţă de ei. El se întoarce numaidecît la gîndul Lui şi le spune: „V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine. In lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea" (Ioan 16.33).

Şi de atunci încoace, prea iubiţilor, la fel se petrec lucrurile cu sfinţii Săi. Se poate întîmpla să avem nevoie să fim înştiinţaţi prin cîntecul cocoşului ca să ieşim afară şi să ne plîngem comportarea. Dar inima lui Isus nu se răzgîndeşte niciodată în intenţiile Sale de bunătate faţă de noi. Este scopul Lui să ne binecuvînteze? El ne va binecuvînta. Are El de gînd să ne salveze, să ne izbăvească? Cine II va împiedica s-o facă? El nu a văzut nelegiuirea la ai Săi. Ei vor avea pace deplină, împlinită prin moartea Lui. Viaţa are să le fie adusă prin învierea Sa. Mai tîrziu El le va aduce slava prin venirea Lui.

Lucrările înfăptuite de Isus sînt recunoscute în Evanghelia după Matei ca fiind lucrările Fiului lui David (Evanghelia după Matei 12.3). Ele constituie pecetea caracterului Său de Mesia. Aici Domnul le prezintă înaintea ucenicilor, ca pecetea calităţii Sale de Fiu al Tatălui. El le spune: „Credeţi-Mă că Eu sînt în Tatăl şi Tatăl este în Mine, cre-deţi-mă cel puţin pentru lucrările acestea" (capitolul 14.11).

Aceasta corespunde în totul caracterului Evangheliei după Ioan. Şi acele „lucrări şi mai mari" pe care El le aminteşte, trebuiau să aibă acelaşi caracter. Ele urmau să aibă mireasma

harului Tatălui, aducînd mulţi păcătoşi pierduţi la slobozenia copiilor lui Dumnezeu.
„Nu vă voi lăsa orfani", spune Domnul, „voi veni la voi ... pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi" (Evanghelia după Ioan 14.18, 19). Pentru ei, deci, niciodată situaţia de orfani! Nici un fel de plîngere, ca în Israel, din pricină că poporul rămăsese fără Tată (Plîngerile lui Ieremia 5.3). înfierea sfinţilor, tocmai în vremea în care Israel era orfan, este scoasă în relief aici chiar de Domnul Isus în nişte expresii de un adînc şi minunat ecou sufletesc. Ei trebuiau să pună la inimă realitatea că El era Tatăl; că ei erau

în El şi El era în ei. Tatăl şi iarăşi Tatăl; aceasta era tema continuă a cuvintelor lui Isus şi comoara iubirii cu care ne copleşeşte.
Şi mai este o lucrare a Domnului pe care nu vrem s-o trecem cu vederea. La sfîrşitul capitolului 14 El spune: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. ... Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimînte." îi face să înţeleagă că, înainte de a pleca din lumea aceasta, le lasă în urmă pacea Lui. E pacea dobîndită de ei prin moartea Lui, pentru ei, cei păcătoşi. Iar după ce le-a vorbit despre pace, le spune: „Sculaţi-vă, hai să plecăm de aici!" Aceasta ne face să ne gîndim că ei s-au sculat de la masa de Paşte ca să plece pe Muntele Măslinilor. în aceste momente El li se descoperă ca izvorul şi puterea vieţii pe pămînt, spunîndu-le: „Eu sînt viţa, voi mlădiţele" (Ioan 15.5).
Din toate cele arătate aici se desprinde un înţeles de o frumuseţe deosebită. Isus stă la masa mielului pascal, pînă în momentul în care le-a vorbit despre pace, căci la această masă erau prezente semnele de garanţie ale păcii. Dar plecînd de la masă, El le vorbeşte despre viaţa Lui de înviere, viaţă pe care aveau s-o cunoască, fiind ei în El adevărata viţă; fiind înălţaţi deasupra puterii morţii. Şi le spune că nu mai este o

137
altă viaţă decît aceasta, căci adaugă: „Dacă cineva nu rămîne în Mine, este aruncat afară ca mlădiţa şi se usucă; şi ele sînt strînse, aruncate în foc şi ard" (Evanghelia după Ioan 15.6). Descoperindu-le astfel singurul izvor al vieţii, El le arată bucuriile şi avantajele sfinte ale acestei vieţi. îi învaţă că vor avea în ei înşişi propria-I bucurie - bucuria Fiului - în chip desăvîrşit. Mai mult: că vor fi ridicaţi la cinstea şi la harul de a fi prietenii Domnului lor.
Pe deasupra, Domnul îi face să înţeleagă că preocuparea prezentă a Tatălui este frumuseţea şi rodnicia viţei, că El vrea să-L proslăvească pe Isus, aşa cum îl va proslăvi mai tîrziu ca stăpîn al tuturor lucrurilor. Aceasta dezvăluia ucenicilor imensele bogăţii ale harului. Totodată Domnul le mai spune că unitatea în El avea să-i despartă de lume; că, fiind prietenii Lui, vor fi expuşi urii oamenilor, care-şi vor arăta curînd toată ura împotriva lui Dumnezeu şi după aceea şi contra lor. Descoperirea Tatălui în Fiul şi prin Fiul era pe cale de a fi cu totul lepădată de lume. Era într-adevăr ură, o ură fără pricină, o ură ca răspuns la iubire. Crucea lui Hristos avea să dovedească faptul că la cea mai mare dragoste a lui Dumnezeu s-a răspuns cu cea mai mare ură a omului.
138

Necunoscînd Tatăl şi avînd totuşi rîvnă pentru Dumnezeu, mulţi vor socoti că vor aduce o slujbă lui Dumnezeu dîndu-i la moarte pe copiii Tatălui. Da, poţi fi plin de rîvnă pentru sinagogă şi chiar pentru Dumnezeul sinagogii, fiind cu totul despărţit de duhul acelei lucrări a lui Dumnezeu care ne dăruieşte bogăţiile harului Său şi care ni-L descoperă pe Tatăl în Fiul.
însă vederea suferinţelor pe care sfinţii Lui aveau să le îndure din partea lumii, îl va face pe Domnul să le arate într-un mod

deosebit de luminos lucrarea pe care are s-o desfăşoare în ei Mîngîietorul făgăduit. El îi învaţă că Mîngîietorul va rezista în faţa lumii şi o va convinge de păcat, de neprihănire şi de judecată; că în acelaşi timp El va locui în ei ca martor al iubirii Tatălui şi al slavei Mîntuitorului Lor.
Este adevărat că, potrivit făgăduinţei date, Duhul Sfînt va fi trimis din partea Tatălui. Dumnezeu 1-a adeverit pe Isus din Nazaret (Faptele Apostolilor 2.22) şi le-a dăruit Duhul Sfînt. Să fim atenţi la arătarea acestei prezenţe a Duhului în Biserică imediat după dăruirea Lui. Ce ungere a bucuriei aduce el sfinţilor! Ce duh de eliberare! Ce mărinimie! Isus primise Duhul Sfînt în locurile prea înalte, unde El însuşi fusese

copleşit de bucuria feţei lui Dumnezeu. Dă-ruindu-L tot de acolo, Duhul se arată în acelaşi fel şi numaidecît comunică inimilor cîte ceva din această bucurie a prezenţei lui Dumnezeu, în care intrase Domnul. Mulţimile primeau cuvîntul cu bucurie. Ucenicii îşi luau hrana cu bucurie şi-L lăudau pe Dumnezeu. Această bucurie de sus putea foarte uşor să sece orice bucurii ce nu-şi aveau izvoarele decît în lucrurile omeneşti. Duhul Sfînt era în ei bucurie, eliberare şi dragoste. Era Duhul Tatălui. Era aici pe pămînt o reflectare asupra sfinţilor a acelei lumini care strălucise asupra lui Isus în locul Preasfînt. Untdelemnul se revărsase pe capul Său şi peste veşminte.
într-adevăr, noi nu ne putem face decît o slabă idee despre marea însemnătate a acestei economii în timpul căreia se revarsă Duhul ca Mîngîietor şi despre ce schimbare aduce El într-un suflet care zace în duhul robiei, născut sub lege. Cum dispar gîndurile cu privire la judecata viitoare! Cum se risipeşte groaza morţii în faţa siguranţei mîntuirii pentru cugetul încredinţat că are viaţa în Fiul lui Dumnezeu! Ce poate să însemne aceasta altceva decît ungerea cu untdelemnul

bucuriei? Ascultînd toate aceste lucruri, ucenicii erau pregătiţi pentru o

asemenea bucurie, pentru o asemenea eliberare. Scaunul lui Moise avea să fie dat deoparte. Fiul, prin Cuvîntul Său, îi conduce pe copiii lui Dumnezeu în casa Tatălui, departe de toţi acei tutori şi administratori ai învăţăturilor începătoare. Foarte curînd ucenicii aveau să fie introduşi chiar în prezenţa Tatălui pentru a afla prin Duhul Sfînt ce este eliberarea şi ce înseamnă bucuria înfierii.

Iată cît de măreţ era acest ceas al Bisericii! Duhul Sfînt, martor al Tatălui şi al Fiului, Duh de înfiere, avea să fie dat şi ucenicii aveau să fie scoşi din şcoala legii. Duhul Sfînt avea să umple inima sfinţilor cu gîndurile cele mai alese cu privire la Tatăl, cu privire la Fiul şi la interesele Bisericii. Aceasta o face Duhul în timpul economiei harului în care ne aflăm. El ne vorbeşte -aşa cum spusese Domnul - despre satisfacţia pe care Tatăl o găseşte în Fiul; despre planul Lui de a-L proslăvi; despre locul nostru cuprins în această satisfacţie, în acest plan, în această slavă. Astfel de lucruri şi altele asemănătoare ne dezvăluie El.

Gîndurile de iubire ale Tatălui nostru ceresc ne conduc şi pe noi la o sfîntă separaţie şi ruptură de orice altă legătură, ca să părăsim totul pentru El. Comuniunea cu Tatăl şi cu Fiul prin Mîngîietorul este cărarea cea

sfîntă care aduce despărţirea Bisericii de lume. Este posibil ca frica de o judecată viitoare să producă, pînă la un punct, o despărţire de lume; sau ca trufia fariseului să producă şi o scindare religioasă. Şi totuşi, numai cunoaşterea prezenţei iubirii Tatălui şi nădejdea slavei viitoare a Fiului sînt singurele care pot aduce o despărţire adevărată, după voia lui

Dumnezeu, de curentul şi de duhul lumii.
Dragostea Tatălui, despre care ne mărturiseşte Mîngîietorul, este o dragoste imediată, actuală (Ioan 16.26-27). Este dragostea lui Dumnezeu ce a vizitat lumea. Din clipa în care această dragoste a fost crezută iar solia împăcării pronunţată prin această dragoste a fost acceptată, credincioşii capătă dreptul, prin bogăţia harului, să cunoască dragostea Tatălui, astfel încît să se bucure de ea ca de o dragoste imediată. Despre această dragoste a Tatălui şi despre slava Fiului ne vorbeşte Mîngîietorul pe tot parcursul călătoriei. Mîngîietorul ne însoţeşte în toată călătoria şi iată tema de care se ocupă El. Fără îndoială că slujitorul lui Avraam, mergînd cu Rebeca prin pustie, a continuat să-i vorbească despre stăpînul său, adăugind şi alte amănunte la acelea despre care-i vorbise deja în Mesopotamia, fiindcă el se bucura

de încrederea stăpînului său pe care-1 cunoscuse de la început. El ştia dorinţa Lui cu privire la Fiul Său şi cunoştea făgăduinţa şi fidelitatea Tatălui. Ştia de biruinţa lui Avraam asupra împăraţilor şi de izbăvirea lui Lot, cît şi despre întîlnirea lui Melhisedec. El ştia legămîntul, arvuna moştenirii. Ştia de alungarea lui Ismael din casa în care locuise Isaac, după aceea, fără rival. Cunoştea şi acea călătorie tainică de pe Muntele Moria, de unde Isaac se întorsese dintre cei morţi. Toate le ştia şi fără îndoială îi vorbea Rebecăi despre ele în timp ce mergeau împreună. Prin aceste amintiri, prin planurile de viitor, îi făcea călătoria plăcută şi o încuraja pe Rebeca, fiindcă pentru ea ţara ei, casa ei părintească, erau părăsite pentru totdeauna.
Prea iubiţilor, dacă am merge cu adevărat în comuniunea Duhului Sfînt, a Mîngîietorului, cît de plăcut ne-ar fi drumul! Şi cît de mult ne-ar umple inimile de bucurie şi de încurajare toate cîte ar spune El sufletului nostru despre dragostea şi

slava Lui concentrate în Fiul Său!
Slăvit Mîntuitor, fă Tu ca aşa să fie şi cu noi din ce în ce mai mult!
143
Capitolul XVII
După ce i-a îmbărbătat, făcîndu-le cunoscut locul în familia Tatălui, după ce le-a dat toată mîngîierea harului Său în vederea despărţirii, Domnul îşi arată aici una din lucrările Sale de Mare Preot, cum am văzut că făcuse în capitolul 13. Lucrările Lui se deosebesc între ele dar întrunite laolaltă ne înfăţişează căile Sale de Apărător al nostru în Locul preasfînt ceresc. Dacă în capitolul 13 Domnul părea că pune o mînă pe picioarele murdare ale sfinţilor Lui, aici El pune mîna cealaltă pe tronul Tatălui, întinzînd astfel un odgon minunat care ajunge de la Dumnezeu pînă la păcătoşi. în capitolul 13 trupul Lui este încins şi se^ apleacă pînă la picioarele noastre. Aici El îşi înalţă ochii spre cer şi priveşte faţa Tatălui. Care este cererea adusă de Acela ce umple distanţa dintre tronul strălucitor al Tatălui şi picioarele noastre întinate?
Totul I se dă. Glasul Lui este totdeauna ascultat. Iată aici deci o deplină satisfacţie şi acceptare pentru Avocatul nostru. Şi mai avem de remarcat ordinea în
144
care îşi prezintă El cererile şi cum stabileşte drepturile înaintea Tatălui.
în primul rînd.. El cere ceva care priveşte slava Tatălui însuşi: „Tată, a sosit ceasul! Preamăreşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul Tău să Te preamărească pe Tine ...". Primul Lui gînd este Tatăl, cum deja îi învăţase pe ucenicii Săi ca în rugăciunile lor mai întîi să-I spună: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se Numele Tău!"
Domnul pune viaţa veşnică în mîinile Tatălui, spunînd: „după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viaţa veşnică

tuturor acelora pe care I i-ai dat Tu".
Mijlocitorul nostru se înclină astfel în faţa adevărului lui Dumnezeu pe care în vechime Satan îl bîrfise şi pe care omul îl pusese la îndoială (Geneza 3), apoi adaugă: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu". Recunoaşte că acum viaţa nu poate fi obţinută decît prin răscumpărare, că această viaţă nu-i a unei simple creaturi, ci a unei creaturi răscumpărate; viaţă pentru noi, smulsă de sub puterea morţii prin puterea harului Tatălui şi a Domnului Isus Hristos, Mîntuiţorul.
în al doilea rînd El îşi revendică pro-

pria-I slavă: „Tată, preamăreşte-Mă la Tine însuţi, cu slava pe care o aveam cu Tine înainte de a fi lumea". El îşi întemeiază cererea pe faptul că Şi-a terminat lucrarea pe care I-o dăduse s-o facă: „EuTe-am preamărit pe pămînt, am sfîrşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac". Pe această lucrare nu se strecurase nici o pată, în ea Dumnezeu găsea o deplină satisfacţie. El putea să-I privească lucrarea şi să spună: „^i iată că erau foarte bune" (Geneza 1.31). în această lucrare Dumnezeu regăsea un sabat.
Iată siguranţa credinciosului: să ştie bine că Mîntuirea depinde de o lucrare desăvîrşită în care Dumnezeu „a simţit un miros plăcut" (sau de odihnă) (citeşte în Geneza 8.21).
La început, după ce Şi-a terminat lucrarea creaţiunii, Dumnezeu a sfinţit ziua şi noaptea, odihnindu-Se cu o deplină mulţumire de tot ceea ce crease mîna Lui. Dar omul a tulburat în aşa măsură această odihnă, că Dumnezeu S-a căit că a făcut omul pe pămînt. Mai tîrziu, Dumnezeu a instituit o altă odihnă. El a înălţat un cort în ţara Canaanului şi i-a oferit lui Israel un loc în această odihnă, dăruindu-le sabatul (citeşte Exodul 31.13). Acest sabat i-a fost asigurat lui Israel mai întîi

prin losua (Iosua 21,
146
Iosua 23.1), iar apoi sub domnia lui Solo-mon (Cartea întîi a Cronicilor 22.9). Dar Israel, ca şi Adam, a tulburat această odihnă. Ţara nu şi-a păzit sabatele din cauza răutăţii acelora care o locuiau (A doua carte a Cronicilor 36.21). Acum preafericitul Dumnezeu a găsit o altă odihnă, care nu trebuia să fie nici pierdută, nici tulburată. în lucrarea împlinită de Domnul Isus Hristos, pe care El o prezintă Tatălui, Dumnezeu Se odihneşte din nou cu o deplină satisfacţie, ca şi după propria Sa lucrare de altădată. Lucrarea Lui corespunde, din toate privinţele, gîndului Său. In învierea lui Hristos, Tatăl a spus: „Iată, totul este foarte bun!", căci, învierea lui Isus, aceasta înseamnă. Lucrarea Lui ne aduce odihna pentru totdeauna. El îşi găseşte în ea toată plăcerea. Ochii şi inima Lui totdeauna se îndreaptă spre ea. Lucrarea lui Hristos, făcută pentru păcătoşi, I-a dăruit lui Dumnezeu o odihnă. Iată un gînd plin de mîngîiere pentru inima noastră. Şi cînd credinţa preţuieşte sîngele la justa sa valoare, cu alte cuvinte, după valoarea pe care i-o dă Dumnezeu, atunci sufletul se bucură de odihnă, de însăşi odihna lui Dumnezeu.
Şi cu toate acestea, abia atunci începe munca pentru cel sfînt, pentru cel credin-
147
cios. îndată ce capăt odihna, ca păcătos, eu îmi încep lucrarea ca om sfînt. Odihna pentru un om sfînt este o odihnă care urmează să vină de-aici încolo, după cum este scris: „Să ne grăbim deci să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeaşi pildă de neascultare" (Epistola către Evrei 4.11). Cel păcătos acum se odihneşte, dar omul cel sfînt lucrează şi va lucra pînă ce are să vină împărăţia.
în al treilea rînd, Isus se roagă pentru ai Săi. El cere ca ei să fie păziţi în numele Tatălui şi să fie sfinţiţi prin adevărul Tatălui,

pentru ca ei să fie una în comuniunea de bucurie a Fiului, încă de pe acum. Şi El mai cere ca ei să fie cu El acolo unde este El, ca să vadă slava Sa şi să fie una cu El în această slavă, cînd îi va veni clipa. Cît de mare este valoarea acestor cereri! Avocatul ceresc voia ca toţi sfinţii Lui să fie una. Şi totuşi această unitate nu socotim că este aceea care se consideră în general şi anume respectarea condiţiilor ecleziastice (bisericeşti) oarecare. Este vorba de unitatea sfinţilor în cunoaşterea personală a comuniunii cu Tatăl şi cu Fiul; o unitate în duh, în duhul înţelegerii (al armoniei), fiecare primind duhul înfierii. Fiecare primeşte acel har şi acea putere care

aparţine economiei actuale şi în care Fiul trebuie să-1 introducă.

Este un lucru ce nu s-a realizat? Cu neputinţă. Toate epistolele ne mărturisesc, dimpotrivă, că pretutindeni, în orice loc, găsim sfinţi, fie dintre iudei, fie dintre neamuri, văzuţi ca păziţi de Tatăl în numele Lui, păziţi ca fii, ca „fiind plăcuţi în Cel Preaiubit"; ca avînd „duhul de înfiere", ca uniţi în „unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu". Aceste declaraţii ne asigură că dorinţa Marelui Avocat a fost ascultată, că fiecare dintre credincioşi are în el însuşi bucuria deplină şi că toţi sînt una în duhul înţelegerii lor. Această dorinţă, desigur, nu se referea la nici o problemă de ordin ecleziastic. Acest gînd de unitate a dus la multe eforturi omeneşti printre sfinţi. Ei se învinuiau că nu au răspuns la rugăciunea Domnului printr-o manifestare de unitate şi atunci au trecut la unele măsuri fireşti pentru a o produce. Dar ne întrebăm: oare această rugăciune are nevoie de ajutoarele, de eforturile sfinţilor? **Nu era ea adresată Tatălui? Nu depinde ea numai de buna plăcere, de puterea şi de dărnicia Tatălui?** Ho-tărît că da! Ea făcea apel la Tatăl, cerîndu-I să-i

păzească pe credincioşi în numele Său, să-i sfinţească prin adevărul Său şi să le dea
149
bucuria Fiului, pentru ca fiecare să aibă în sine această bucurie.
Această dorinţă a fost împlinită. Duhul Fiului este prezent pentru toţi sfinţii şi în fiecare în parte şi ei sînt una în acest Duh şi în această bucurie. La momentul oportun vom vedea împlinindu-se toate celelalte cereri ale capitolului. N-au fost încă chemaţi toţi cei ce trebuie să primească mărturia, încă nu s-a arătat şi nu le-a fost comunicată slava; astfel că pînă în prezent lumea încă n-a crezut şi n-a cunoscut că Tatăl L-a trimis pe Fiul şi pînă în prezent lumea nu-i cunoaşte pe sfinţi (1 Ioan 3.1). Dar aceste cereri îşi vor primi răspunsul cînd le va veni timpul. La fel stau lucrurile şi în vederea slavei (Ioan 17.24). Pentru atît cît am putut pătrunde în economia dumnezeiască, dorinţele Domnului Isus şi-au primit răspunsul. Celelalte lucruri îşi aşteaptă ceasul.
Şi totuşi în ceea ce ne priveşte, fraţi preaiubiţi^, cît de mîngîietor este faptul că Domnul îşi întemeiază slăvitele-I cereri numai pe faptul că ei, sfinţii, au primit mărturia Fiului despre Tatăl şi că ei au crezut în dragostea Tatălui. „Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit şi au crezut că Tu M-ai trimis" (versetul 8).
150
Cît de mare lucru este să vedem că noi am fost prezentaţi înaintea lui Dumnezeu numai pentru că am crezut în dragostea Lui! Cu cîtă certitudine ne spune aceasta, că buna plăcere a lui Dumnezeu este ca noi să-L cunoaştem în dragostea Lui ca Tatăl! Să-L cunoaştem prin cuvintele Aceluia care a venit din partea Lui! Nu harurile dobîndi-te ne încoronează, nici serviciile pe care le aducem, ci numai faptul că-L cunoaştem

pe Tatăl. Iată ceea ce-1 deosebeşte pe cel sfînt de lume şi ceea ce-i dă, încă de aici de pe pămînt, poziţia sa în prezenţa Tatălui; după cum a spus Mijlocitorul nostru Tatălui, vorbindu-I despre noi, aceasta, numai pentru că am primit cuvîntul Lui; pentru că am primit de la Fiul mărturia iubirii ce a adus-o din sînul Tatălui.

Aşa îşi împlineşte dumnezeiescul Avocat lucrarea înaintea tronului ceresc. De slava Tatălui, de slava Sa proprie, de aceea a poporului Său, de toate S-a îngrijit şi toate îi sînt asigurate. Şi după ce Şi-a vărsat astfel inima, El îi spune Tatălui cel neprihănit, despre lume, marele nostru vrăjmaş: „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut ...". Tocmai dovedise că într-adevăr ea nu cunoştea pe Tatăl, că-L ura pe Acela pe care Tatăl îl trimisese, şi atunci Domnul Se

desparte de lume şi-i desparte şi pe ai Săi de ea. El nu cheamă judecata lui Dumnezeu asupra lumii, ci vorbeşte despre ea ca de un lucru de care nu se ocupă, El fiind Avocatul nostru. El recomandă lumea în atenţia Tatălui „cel drept", căci Lui îi aparţine judecata. Domnul prezintă lumea doar ca necunoscînd pe Tatăl. El nu înfăţişează înaintea tronului dumnezeiesc păcatele lumii. El o arată ca necunoscîndu-L pe Tatăl. Tot aşa, vorbind despre Adunare, El nu-i scoate în relief favorurile şi serviciile ei, după cum am văzut, ci spune foarte simplu, că ea a cunoscut pe Tatăl. Fiindcă, de fapt, cunoaşterea Tatălui face din Biserică ceea ce este şi necunoaşterea Tatălui face din lume ceea ce este. Lumea refuză să cunoască pe Tatăl ca să se bucure în El. Ea vrea să-şi creeze propriile ei plăceri şi să se adape de la propriile ei izvoare. Ea caută orice, numai bucuriile din casa Tatălui nu le caută (Evanghelia după Luca 15.28). Lumea a fost concepută de Satan în Grădina Edenului. Acolo a înşelat Satan femeia. Fiindcă el a fost ascultat şi fiindcă ea a stat de vorbă cu el, el a

plămădit inima omului după propriul său chip. Dragostea lui Dumnezeu, cuvintele lui Dumnezeu, au fost întortocheate de către vrăjmaş şi omul i-a crezut bîrfa şi L-a făcut

pe Dumnezeu mincinos. Pofta firii pămîn-teşti, pofta ochilor şi lăudăroşenia vieţii au fost sădite în inima şi în sufletul omului ca puterile lui dominante, şi atunci omului, avînd un cuget, i s-a făcut frică de Dumnezeu şi L-a ocolit. Aceasta e starea în care a ajuns omul. Omul şi femeia au văzut că erau goi şi, cînd au auzit glasul lui Dumnezeu, s-au ascuns printre copacii din grădină. Apoi au căutat să se justifice şi au dat vina pe Satan: „Şarpele m-a amăgit şi am mîncat", spune Eva. „Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom şi am mîncat", zice Adam (Geneza 3.12).

Aşa a fost omul atunci şi aşa a fost lumea după aceea. Omul este cîrmuit de poftele şi de patimile lui. Totodată îi este frică de Dumnezeu şi stă departe de El. In taina inimii lui se gîndeşte că orice rău vine de la Dumnezeu.

Sfinţii însă, prin Duhul lui Dumnezeu, prin chemarea lor, sînt izbăviţi dintr-o astfel de lume şi lumea prin ea însăşi este sortită judecăţii. „Ei nu sînt din lume, după cum nici Eu nu sînt din lume" (versetul 16). Lumea nu avea nimic în Isus. Cînd vine stăpînitorul lumii, el nu capătă din partea Domnului decît mărturia că El iubea pe Tatăl şi nu făcea decît ceea ce-I poruncise

Tatăl. Şi sfinţii au părăsit lumea. La chemarea Fiului, ei au ieşit din ea. Le-a fost vestită dragostea Tatălui faţă de ei, ei au crezut şi au plecat la drum în lumina Lui binefăcătoare.

Aşadar, credinţa în solia dragostei pe care ne-a adus-o Fiul din sînul Tatălui, este cauza pentru care sfinţii sînt ceea ce sînt: nişte aleşi şi nişte oameni scoşi din negurile întunecoase în care zace lumea departe de Dumnezeu şi în care îşi desfăşoară

lucrarea Lui Duhul lumii. Şi, după cum am văzut, refuzul de a primi această solie este ceea ce face ca lumea să rămînă mai departe tot lume. „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut ...". Oamenilor nu le rămîne decît să primească cuvîntul împăcării din partea lui Dumnezeu, să creadă în dragostea Lui, arătată prin darul Fiului Său şi îndată ei îşi iau locul în familia lui Dumnezeu, în numărul celor aleşi, „făcuţi plăcuţi prin cel Preaiubit".

Aici se încheie partea a treia a Evangheliei noastre. L-am văzut pe Isus, Fiul Tatălui, ca Avocat al nostru, împlinindu-şi fără zăbavă serviciul faţă de noi; şi apoi pe Fiul Tatălui descoperindu-L copiilor Săi. Dumnezeul cel binecuvîntat şi-a luat numele de Cel Veşnic în legăturile Sale cu Israel şi L-a dobîndit prin semnele şi minunile făcute

în Egipt şi în ţara Canaanului (citeşte în Ieremia 32.20). Acum El a dobîndit un nume mai bogat în har, numele de „Tată". Şi acest nume l-a stabilit prin persoana şi lucrarea Fiului dragostei Sale. Duhul Sfînt luminează inima copiilor lui Dumnezeu prin puterea acestui har. Acestea sînt căile Tale, Dumnezeul şi Tatăl nostru! Dar cît de puţin ştiu să Te înţeleagă şi să se bucure de Tine inimile lor!

Mai înainte de a intra în ultima parte a Evangheliei noastre, am dori să se observe că scrierile lui Ioan, potrivit planului lui Dumnezeu, ne pun înainte probleme cu totul personale, fie în primul rînd cu privire la Domnul Hristos, fie apoi cu privire la noi înşine. Am observat această trăsătură deosebită chiar de la începutul acestei Evanghelii. Ea ne spune că lumea nu L-a cunoscut pe Acela care a creat-o; că Israel nu L-a primit pe Acela căruia de fapt îi aparţinea. „Dar tuturor celor ce L-au primit, ... le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu." Iată ce citim în primul capitol. Evanghelia vine la noi şi ne întîmpină în starea noastră de pierzare. Ea ni se adresează în starea

noastră de păcătoşi şi de victime ale minciunii şarpelui celui vechi. Dar cele spuse de ea ne aşează, pe fiecare personal, înaintea lui
155
Dumnezeu. Spusele ei ne întîmpină şi ne surprind şi pe noi, în locul unde ne-a dus pe toţi stricăciunea firii căzute de la început, în starea de întuneric şi de înstrăinare de Dumnezeu. Ce trăsătură deosebită dau toate acestea scrierilor lui Ioan! Fie că deschidem Evanghelia, fie epistolele, în toate citim că fiecare din noi trebuie să ne luăm locul înaintea lui Dumnezeu. Potrivit acestei Evanghelii, pe Domnul însuşi II vom vedea în această legătură personală cu Dumnezeu.
La început, în timpul lucrării publice a lui Isus, apostolii sînt ţinuţi la o anumită distanţă de El. Apoi, mai tîrziu, în întîlnirile lor personale şi în stările de vorbă ale Domnului, ei se află într-o mare intimitate sufletească cu Domnul. In lucrarea Sa publică Isus este cu totul singur, aşa cum s-a mai spus. El nu-i mai cheamă pe cei şaptezeci de ucenici, ca în celelalte Evanghelii, pentru a-I fi tovarăşi în lucrare. El e singur cu oamenii păcătoşi, rezolvîndu-le marile nevoi sufleteşti, în puterea harului Fiului lui Dumnezeu. Este un lucru care ne mişcă. Este un gînd foarte preţios şi foarte important pentru noi, ca oameni păcătoşi, să ne găsim singuri cu Isus, astfel încît, nu apostolii, nu nişte Biserici şi nu nişte fraţi sau niscaiva
156

ordonanţe să decidă soarta noastră personală pentru fericirea noastră veşnică. Fîntîna din Samaria, unde Fiul Tatălui o întîmpină pe femeia păcătoasă, a fost pentru ea un loc tot atît de singuratic ca şi Luzul odinioară pentru Iacov. Dar după cum pentru Iacov Luz a devenit Betel, tot aşa şi pentru ea acel loc a devenit însăşi poarta cerului.

Distanţa pe care o păstra Domnul faţă de apostoli, singurătatea Fiului lui Dumnezeu cu cel păcătos, era arătarea iubirii Lui faţă de păcătoşi şi nu provenea din vreo depărtare sufletească faţă de ucenici. Isus îşi iubea slujitorii şi tovarăşii de lucru şi nicidecum nu-I era în gînd să le refuze j>ăr-tăşia cu El la lucru sau răsplătirea lor. Insă El trebuia să Se ocupe de sărmanii păcătoşi şi nu voia să-i lipsească pe aceştia de mîngîierea rezolvării problemelor lor veşnice, numai singuri cu Domnul. Această lucrare în public a Domnului se încheie în capitolul 10. Roadele lucrării harului cu păcătoşii şi timpul lor fiind pecetluit după aceea, Isus îşi părăseşte slujba exterioară şi începe să Se ocupe, în deplină intimitate sufletească, de ai Săi. Vedem că El şi-i apropie pe aceştia mai mult ca oricînd, atît cît putea de aproape; atît de aproape pe cît o dorea propria-I afecţiune pentru ei.

157

După plecarea lui Iuda (capitolul Ioan 13.30), cînd Isus sfîrşeşte cu lumea de afară şi poate să rămînă singur cu ucenicii, aşa cum a fost şi cu oamenii păcătoşi, II găsim în cea mai strînsă şi mai preţioasă intimitate cu ei. El îşi deschide inima faţă de ei, ca în sînul unei familii, destăinuindu-li-Se din toată abundenţa ei. Le vorbeşte despre Tatăl, despre casa Tatălui, despre dragostea Tatălui, făgăduindu-le că Mîngîietorul va întoarce toate aceste lucruri spre binele şi folosul sufletelor lor şi că El însuşi îşi va aduce aminte de ei şi le va sluji cu toate că va fi plecat departe.

Pe măsură ce pătrundem în această Evanghelie, astfel de privelişti se desfăşoară înaintea noastră. Dacă singurătatea Fiului lui Dumnezeu cu cel păcătos îl face pe acesta să se simtă ca la „poarta cerului", atunci ce poate fi altceva pentru cei sfinţi, în intimitatea Fiului Tatălui cu cei aleşi, decît cerul însuşi?

Evanghelia după Ioan este, în adevăr, Evanghelia intimităţilor

Fiului lui Dumnezeu, la început cu cel păcătos, apoi cu ucenicii. Gîndul acesta e mai presus de tot ce este omenesc, numai dacă avem inimi deschise şi simţitoare ca să-l preţuim. Totul este har! Şi harul doreşte să-şi desfăşoare
158
diversitatea căilor şi bogăţia resurselor lui. Oh, de am fi noi smeriţi şi plini de încredere şi în stare să cercetăm asemenea taine şi asemenea comori!
159

Capitolele XVIII-XXI

Am urmărit această Evanghelie în ordinea cuvenită pînă la sfîrşitul capitolului Ioan 17, împărţind-o în trei părţi principale. Prima care-L înfăţişează pe Domnul Isus Hristos intrînd în lume ca Fiul lui Dumnezeu, Străinul venit din cer, ne arată felul cum a fost primit şi felul cum a lucrat în lume.
A doua parte ne înfăţişează cum a luat El legătura cu Israel şi controversele pe care le-a avut cu acesta.
A treia ni-L arată în mijlocul aleşilor Săi, pe care îi învaţă taina preoţiei lor cereşti şi ce înseamnă poziţia lor de copii ai Tatălui.
Ne mai rămîne să ne ocupăm de a patra şi ultima parte, care ne vorbeşte de cele petrecute cu prilejul morţii şi învierii Domnului. Dorim ca şi cuvintele acestei părţi să ne lumineze şi să aducă în sufletele
160
noastre mireasma Preaiubitului nostru Mîntuitor, care vrem să ne mai vorbească.
Dar în vreme ce căutăm să descoperim ordinea Cuvîntului lui Dumnezeu, care ne face să ne minunăm de adîncimile lui şi să-i admirăm frumuseţea, să avem în vedere că, mai înainte de orice lucru, noi trebuie să preţuim adevărul pe care-i cuprinde el. Numai atunci cînd vine la noi cu deplinătatea luminii şi

siguranţei mîntuirii, Cuvîntul îşi desfăşoară lucrarea în noi cu eficacitate. El nu ne este de nici un folos dacă nu găseşte la noi credinţă. Puterea lui de a ne da bucuria şi de a ne curaţi depinde de măsura în care l-am primit ca adevăr. Astfel, cînd în părtă-şia noastră cu Domnul, descoperim şi gustăm frumuseţea, adîncimea şi minunile Cuvîntului, este bine să ne oprim din cînd în cînd ca şi apostolul, uimit de măreţia viziunilor şi descoperirilor strălucite ale cerului, pe care i le arată îngerul şi, privindu-le şi ascultîndu-le, să spunem şi noi ca îngerul: „Acestea sînt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu" (Apocalipsa 19.9).

Această parte a Scripturii, la care am ajuns, ni-L prezintă pe Domnul Isus în suferinţele Lui. Cu toate acestea, nu ele L-au preocupat pe Domnul în Evanghelia după Ioan, unde El nu ni Se arată a fi atins de

învinuirile gloatei şi de lepădarea lumii. Aşa, de exemplu, în alte Evanghelii El ne apare ca pătruns de faptul că e mielul ales pentru jertfă şi le spune ucenicilor: „Ştiţi că după două zile vor avea loc Pastile şi Fiul Omului va fi dat să fie răstignit" (Evanghelia după Matei 26.2).

Acest lucru nu-1 întîlnim în istorisirea lui Ioan. Cînd soseşte ceasul, El Se suie la Ierusalim, dar pentru a lua locul tihnit în mijlocul unei familii alese (capitolul 12.2-3). [A] Cînd este singur cu ucenicii Săi, pe El II vedem liniştit, deasupra suferinţelor Lui, deasupra lumii. Aici nu le vorbeşte despre iudeii care-L vor da pe mîna neamurilor şi de neamurile care-L vor răstigni. El nu le mai spune că-L vor batjocori, că-L vor biciui şi că-L vor scuipa în faţă. Toate acestea sînt trecute sub tăcere. Nu mai sînt istorisite lucrurile pe care Fiul Omului le va avea de suferit din partea celor nelegiuiţi. Pe de altă parte, El priveşte ceasul puterii întunericului ca un ceas trecut şi, cînd îl vedem singur cu ucenicii, El îşi ia locul dincolo de

acest ceas (capitolul 13.1). Ghetsimani, Calvarul, au rămas înapoia Lui şi Se vede pe Sine că Se atinge nu de ceasul întunecos al Grădinii şi al Crucii, ci de acela al muntelui Măslinilor, de momentul înălţării Lui, căci Evan-

ghelia noastră ne mai spune: „Isus, ştiind că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl şi fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt" (capitolul Ioan 13.1). Aceste cuvinte arată limpede că El nu era preocupat de suferinţele Sale, ci de cer şi de Tatăl Său care era acolo, cum am văzut. în cer El desfăşoară înaintea ucenicilor Săi, nu amintirea morţii Sale, ci pe aceea a vieţii, căci cu acest prilej le spală El picioarele. Toate discuţiile care urmează cu cei preaiubiţi ai Săi (capitolele 14 - 16) poartă această pecete. Totul se prezintă ca şi cînd aceste suferinţe au trecut, ca şi cînd Şi-a sfîrşit alergarea, ca şi cînd S-ar afla în faţa Stăpînitorului lumii ca învingătorul Lui. Era ca Unul rămas în dragostea Tatălui şi toate erau gata pentru a fi proslăvit. Pe acest temei îi îmbărbătează El pe sfinţii Lui, ca să biruiască şi ei aşa cum a biruit El.
în loc să le vorbească despre suferinţele Lui, ţinta Lui este să-i îmbărbăteze într-ale lor. El le dă pacea Lui şi făgăduinţa unui Mîngîietor şi a unei slave care va veni. Atunci cînd este silit, din pricina stării lor sufleteşti, să le spună că ei II vor lăsa singur, le dă această asigurare: „dar nu sînt singur, căci Tatăl este cu Mine" (capitolul 16.32). La fel şi cînd îl desparte pe Iuda de ceilalţi

ucenici. Aici citim că: „S-a tulburat în Duhul Său" (capitolul 13.21); dar îndată după plecarea vînzătorului, îl găsim din nou în măreţia Lui, cînd spune: „Acum Fiul Omului a fost preamărit şi Dumnezeu a fost preamărit în El" (capitolul

13.31). Deci, dacă sufletul Lui trece prin groază, prin durere, această durere şi groază ţine doar un moment şi numai pentru a I se descoperi o vedere şi mai deplină a Slavei care este dincolo.
Acelaşi lucru se întîmplă chiar cînd El coboară în adîncimile cele mai întunecoase ale cărării Lui singuratice. Puterea îl însoţeşte pînă la capăt şi slava îi este mereu înainte. Aşadar, fie că lucrează, fie că dă mărturie, fie că suferă, în Evanghelia după Ioan El rămîne mereu la înălţimea Fiului lui Dumnezeu. El îşi continuă mereu mersul, cunoscîndu-Şi demnitatea dumnezeiască. Totodată El primeşte paharul morţii din mîna Tatălui, dar îşi dă viaţa de la Sine, de bunăvoie.

Capitolele XVIII - XIX
Ne reamintim că în capitolul 17 L-am văzut pe Marele nostru Avocat în locul preasfînt ceresc, rostindu-Şi cererile. Acum El coboară de acolo şi iată-L în faţa ceasului puterii întunericului. în capitolul 17 inima şi privirea îi erau pline de slava Tatălui, de slava Sa proprie, de slava Bisericii.
Avînd aceste lucruri în Duhul Lui, în capitolul 18 El merge mai departe, ca să intre în suferinţele Crucii.
în celelalte Evanghelii, numai după ce a fost întărit de înger în Ghetsimani, întîmpină crucea. Aici nu mai avem această trăsătură. Dincolo era Fiul Omului înaintea celui din urmă zbucium sufletesc. Sufletul îi era din toate părţile copleşit de o întristare pînă la moarte, dar I-a fost adus printr-un înger ajutorul lui Dumnezeu. Aici Fiul lui Dumnezeu coboară, să spunem aşa, din cer spre cruce şi trecerea Sa prin această oră de întuneric este împlinită în puterea Fiului lui Dumnezeu. Nu caută să fie însoţit de cineva, în altă parte îl vedem luîndu-i cu El pe Petru, Iacov şi Ioan, în speranţa că, în dra-

gostea lor pentru El, ei vor veghea un ceas împreună cu El.

Aici El străbate singur ceasul durerilor Sale. Ucenicii, este adevărat, sînt cu El în grădină, dar El îi ştie acolo sub ocrotirea Lui şi nu în starea de a-I arăta iubirea aşteptată: „dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi pe aceştia să se ducă" (capitolul 18.8). Ajutorul îngerului şi mîngîierea cerută de la ucenici, aici, sînt lăsate deoparte. Din locurile preaînalte, Isus coboară ca Fiu al lui Dumnezeu, pentru a Se duce singur la Calvar; şi, cu toate că această cale II duce pînă la cruce pe acest drum, El este mereu acelaşi Fiu al lui Dumnezeu. Singurătatea Străinului ceresc iese şi aici în evidenţă, ca pe tot parcursul acestei Evanghelii.

II urmărim pe Domnul dincolo de pîrîul Chedron într-un loc de care se leagă atîtea amintiri sfinte, mişcătoare. Aici David, fugind din Ierusalim de frica lui Absalom, se apropiase cu Itai din Gat, prietenul său, cu preotul Tadoc şi cu chivotul. Dincolo de acest pîrîu, urcînd muntele Măslinilor, regele lui Israel mergea plîngînd, cu capul acoperit, cu picioarele grele, în timp ce Ahitafel, sfetnicul său de odinioară, îl vindea (ca şi Iuda) vrăjmaşilor săi (Cartea a doua a lui Samuel 15). Adeseori Isus Se ducea în acest loc

şi, fără îndoială, El îşi aducea aminte de aceste lucruri. Dar în acest moment este vorba de Fiul lui Dumnezeu şi nu de fiul lui David. Apa torentului (Chedron) s-a scurs. Isus iese din grădină. Chivotul este cu El, şi chiar mai mult decît chivotul. însăşi slava şi puterea Lui vor fi arătate. Domnul întîmpi-nă ceata de aprozi şi de soldaţi şi-i întreabă: „Pe cine căutaţi?". Li Se adresează din odihna cerului care este în El. Se apropie de ei în puterea şi liniştea cerească şi le spune: „Eu sînt!". Ei dau înapoi şi cad cu faţa la pămînt. Nimeni nu-I putea lua viaţa. De fapt, El însuşi le arată prada de jertfă, căci lămpile şi faclele lor nu le-ar fi ajutat la nimic. Toate etapele drumului erau la dispoziţia Lui. El însuşi îşi dă viaţa de bună voie. Cei ce voiau

să-î sfîşie carnea se clatină şi cad. Cei care-I urzeau pierzarea sînt daţi înapoi şi copleşiţi de ruşine. Focul e gata să-1 mistuie şi pe căpitan şi pe cei cincizeci ai lui (Cartea a doua a împăraţilor 1). Dacă Fiul lui Dumnezeu ar fi vrut aceasta, vrăjmaşii Lui ar fi rămas întinşi la pămînt înaintea Lui. însă El venise să mîntuiască viaţa oamenilor, nu să le-o prăpădească. De aceea El îşi va da viaţa pentru ei. Slava Sa, cu care ar fi putut nimici toată puterea vrăjmaşă, s-a întrevăzut ascunsă, ca şi făcliile
167
oamenilor lui Ghedeon vîrîte în nişte vase de lut (Judecătorii 7.16), şi Isus vrea încă s-o ascundă.
în acel moment, am putea gîndi că, în Duhul, El a cîntat Psalmul 23. Domnul era lumina şi mîntuirea Lui; de cine s-ar fi putut teme? El tocmai văzuse slava lui Dumnezeu în locul preasfînt ceresc şi, cum se exprimă Psalmul, dorinţa Lui era să locuiască în casa Domnului toate zilele vieţii Lui. Este adevărat că venise vremea necazului, dar în Duhul, capul I se ridica deasupra vrăjmaşului. Doar cîteva ceasuri şi El avea să-Şi aducă jertfa în cortul ceresc, însoţită de strigăte de bucurie. El avea să cînte cu psalmi de laudă Domnului. Ca Fiu al lui Dumnezeu, El rămîne neclintit în acest ceas şi ar mai fi rezistat încă o mie de asemenea ceasuri, însă El voia să primească paharul chiar din mîna Tatălui şi să-Şi dea viaţa pentru Biserică. însă cei ce-L însoţeau îi erau o piatră de poticnire prin îndărătnicia lor. împărăţia Lui nu era din lumea aceasta, de aceea oamenii Lui nu trebuiau să se lupte. Petru şi-a scos sabia şi ar fi fost gata să transforme toată această scenă într-o simplă încăierare omenească şi tocmai asta nu trebuia să se întîmple. Este adevărat că Fiul lui Dumnezeu ar fi putut birui şi în această
168
situaţie. El ar mai fi putut fi încă o dată chivotul lui Dumnezeu

în faţa căruia se prăbuşea puterea vrăjmaşului; dar cum s-ar fi putut împlini Scripturile? ... Nu! Isus nu Se lasă prins de mîinile vrăjmaşului. Ceata ostaşilor^ căpetenia peste o mie şi aprozii iudeilor îl prind pe Isus, îl leagă şi-L duc cu ei.
Iată, pentru moment, pînă unde merg lucrurile cu privire la Domnul. Şi mergînd mai departe pe urmele Lui, găsim mereu paşii Fiului lui Dumnezeu, urmele Stăpînului cerului. Fie că-L auzim vorbind aprozilor, fie marelui preot sau lui Pilat, totdeauna este aceeaşi sfîntă separaţie şi distanţă faţă de tot ce-L înconjoară. Pot să se poarte cu El cum le place! El peste tot rămîne un străin. Nu-L tulbură treburile sau preocupările lor în răspunsurile Lui. El trece mereu singuratic peste toate. Aici fiicele Ierusalimului nu-I mărturisesc mila lor şi nici ele nu i-o primesc pe a Lui. Nu întîlnim aici nici un tîlhar cu care să împartă aceeaşi oră de suferinţă. Pe tot drumul acesta întunecos, El rămîne mereu singur. Petru este surprins pe calea celor nelegiuiţi, încălzin-du-se în mijlocul lor, ca un om care n-ar mai avea alte resurse decît ale lor. Un alt ucenic, Ioan însuşi, îşi ia un loc ca fiind cunoscut

marelui preot şi se foloseşte de acest fapt. Toate acestea nu-s altceva decît o cădere pe terenul firii vechi şi o părăsire a Fiului Omului, rămas singuratic, cum le şi spusese de altfel: „pe Mine Mă veţi lăsa singur; dar nu sînt singur, căci Tatăl este cu Mine" (capitolul 16.32). Şi mersul Lui rămîne mereu nepătat. Mai este nevoie să spunem?
Dumnezeu să fie găsit adevărat şi toţi oamenii mincinoşi! Isus este mereu fără reproş, pe cînd toţi cei din jurul Lui sînt plini de defecte. El era „neprihănit în Duhul". El nu avea nevoie să mai facă o dată un drum bine făcut; nu avea un Cuvînt de corectat, în toate lucrurile era neprihănit, fiind mereu găsit îmbrăcat în toată dreptatea, aşa că putea să-i şi mustre pe cei ce-L învinuiau: „Dacă am vorbit rău, dovedeşte că este rău;

dar dacă am vorbit bine, de ce mă baţi?" (Ioan 18.23). Pavel, cînd a fost într-un caz asemănător, a rămas mult în urmă, căci a trebuit să corecteze ceea ce greşise, şi a spus: „N-am ştiut, fraţilor, că este marele preot" (Faptele Apostolilor 23.5).
Din mîinile marelui preot, Domnul trece în acelea ale guvernatorului roman.
Ne apare limpede, în toate cîte se petrec, că Pilat caută să domolească poporul şi să-L izbăvească pe Isus de răutatea iudeilor.
170
De la început se vede că el îşi dădea seama că prizonierul, pe care i-1 aduseseră aceştia, avea în El ceva cu totul, cu totul deosebit. Tăcerea lui Isus avea în ea ceva care-1 uimea pe guvernator (Marcu 15.5). Ce fel de atracţii dumnezeieşti trebuie să fi fost în cele mai mici amănunte ale vieţii lui Isus şi în toate lucrările Lui printre oameni! Şi totuşi ce stare de decădere trebuie să fi fost în oameni! Ce fel de ochi, de urechi şi de inimi trebuie să fi avut ei, de n-au putut să-L vadă şi să-L recunoască?
Prima impresie a lui Pilat a fost întărită prin tot ce-a urmat. Visul soţiei lui, ura foarte vădită a iudeilor şi mai presus de toate acest prizonier nevinovat şi drept, deşi batjocorit şi în durere, despre care i se spunea mereu că era Fiul lui Dumnezeu, toate izbeau în cugetul lui. Dar vai! Toată această convingere în bine a lui Pilat nu-i era de ajuns. Lumea era prea puternică în inima lui Pilat! Glasul cugetului striga cu putere înăuntrul său, dar glasul lumii era mai tare şi-1 înăbuşea. Cu toată încredinţarea ce o avea Pilat, privitor la nevinovăţia lui Isus, mergea mai departe pe drumul lumii şi, dacă ar fi putut, ar fi rămas şi cu lumea şi L-ar fi scăpat şi pe Isus. I-a făcut pe iudei să înţeleagă limpede că Isus nu era cîtuşi de
171
puţin de temut. Dar ei au insistat asupra faptului că Isus S-a

făcut împărat şi, dacă el Ii dădea drumul, nu mai putea fi prietenul Cezarului. Cu aceasta a fost biruit.
Cît de bine vedem dintr-asta că nu-i nici o siguranţă pentru sufletul omului în afara credinţei care cîştigă biruinţă asupra lumii! Pilat nu cerea, ca iudeii, sîngele lui Isus, dar în acelaşi timp nu voia nici să piardă încrederea Cezarului. Bătrînii lui Israel îşi exprimaseră cîndva teama că dacă-L lasă aşa pe Isus, toţi vor crede în El şi vor veni romanii şi le vor nimici şi locul şi neamul. Iar acum Pilat se teme că pierde consideraţia acestei lumi în persoana împăratului roman. Şi în cele din urmă lumea se uneşte cu Pilat şi cu iudeii şi-L răstignesc pe Domnul Slavei, după cum este scris: „în adevăr, împotriva Robului Tău Celui Sfînt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoţit în cetatea aceasta Irod şi Ponţiu Pilat cu păgînii şi cu popoarele lui Israel ..." (citeşte în Faptele Apostolilor 4.27).
După cum s-a mai spus, Pilat ar fi vrut să-L salveze pe Isus, şi dacă ar fi putut, în acelaşi timp, să-şi salveze şi reputaţia înaintea Cezarului. Iată pentru ce el se întoarce în pretoriu şi-L întreabă pe Isus: „Eşti Tu împăratul Iudeilor?". Căci iudeii,

aducîndu-L pe Domnul înaintea lui sub învinuirea de a Se fi declarat împărat (Evanghelia după Luca 23.2), Pilat îşi făcuse socoteala că, dacă izbuteşte să-L facă pe Isus să-Şi retragă pretenţiile la împărăţie, ar putea să-L scape şi pe Isus şi să scape şi el însuşi. Cu această intenţie se pare că a intrat el în pretoriu. Dar lumea care era în inima lui Pilat nu-L cunoştea pe Isus.
„Lumea ... nu L-a cunoscut" (întîia Epistolă a apostolului Ioan 3.1) şi Pilat avea să constate că stăpînul lumii nu avea nimic în Isus. Isus îi răspunde: „De la tine însuţi zici lucrul acesta sau alţii ţi l-au spus despre Mine?" Exprimîndu-Se astfel, Isus îl punea pe Pilat în situaţia de a declara dacă acuzaţia adusă contra Lui şi contra titlului Său de împărat al iudeilor pornea

de la Pilat ca protector al drepturilor de împărat asupra Iudeii sau numai din partea iudeilor.
în această împrejurare totul depindea de acel moment şi de înţelepciunea Domnului, prin întrebarea pusă într-un scop lămurit. Dacă Pilat răspundea că se temea pentru interesele Romei, Isus S-ar fi referit la tot cursul vieţii Sale şi al lucrării Lui pentru a stabili că, în ceea ce-L privea ca împărat, El, Isus, era numai nevinovăţie. El învăţase „să daţi Cezarului ce este al Cezarului".
173
Cînd El a ştiut că mulţimea venea să-L ia ca să-L facă împărat, El s-a retras singur pe munte. El nu cu Roma avea de discutat. Venind în Iudeea, El îl găsise pe Cezar şi niciodată nu a contestat titlul acestuia. Dimpotrivă, El îl recunoscuse şi luase locul naţiunii care, ca urmare a neascultării, avea chipul şi deviza lui imprimate pe fruntea lor. Este adevărat că dispreţuirea slavei Domnului a deschis drumul neamurilor în Ierusalim, iar pentru moment Ierusalimul era locuinţa neamurilor, dar Domnul n-avea să spună nimic iudeilor din pricina aceasta. Numai întoarcerea lui Israel la credinţa şi ascultarea de Dumnezeu putea să înlăture acest drept al neamurilor. Domnul nu avea deci dispută cu Roma. Iată ce ar fi putut Isus să-i răspundă lui Pilat, dacă învinuirea ar fi ieşit din partea lui ca reprezentant al puterii romane. însă nu a fost cazul. Pilat a răspuns: „Sînt eu iudeu? Poporul Tău şi preoţii cei mai de seamă Te-au dat în mîna mea. Ce-ai făcut?" (Ioan 18.35). Vorbele lui Pilat oglindesc dovada fără replică a vinovăţiei lui Israel. Prin gura celui ce reprezenta atunci puterea lumii, lucrurile erau limpezite. Israel îşi lepădase împăratul şi se vînduse pe mîinile altuia. Iată care era situaţia lui Isus în acel moment. Toate acestea îl
174
alungau dintr-o dată de pe pămînt, în afara lumii. Israel îl

lepădase, împărăţia Lui nu era deci de aici; căci Sionul era scaunul unde trebuie să domnească împăratul întregului pămînt, dar necredincioşia fiicei Sionului îşi îndepărtase împăratul.
Ca atare, auzind această mărturie de pe buzele guvernatorului roman, Domnul nu putea, ca împărat lepădat, decît să-Şi recunoască pierderea actuală a acestui tron. „»împărăţia Mea nu este din lumea aceas-ta«, a răspuns Isus. »Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mîinile iudeilor.«" {Evanghelia după Ioan 18.36). Dacă Israel II lepăda, El nu avea arme pentru a-i face război. El nu avea cu ce să-Şi calce aria, căci Israel era grapa Lui pentru a călca în picioare munţii (Isaia 41.15; Mica 4.13), dar Israel nu-L mai voia. Din casa lui Iuda, şi numai din ea singură, îşi va face „calul Său de slavă" în ziua bătăliei (Zaharia 10.3), dar, prin necredinţa lui Iuda, El nu mai avea nimic în mîini pentru a zdrobi săgeţile din arcuri, scutul şi sabia şi toate armele de război (Psalmii 76.3). împărăţia Lui nu putea fi „din lumea aceasta" şi nici nu putea să fie „de aici". El nu avea oameni care să

poată lupta în aşa fel încît să stea neclintiţi înaintea vrăjmaşilor.
Pierderea temporară a împărăţiei Sale, nu-I anula de loc drepturile de Domn şi El, recunoscînd această pierdere, o face în nişte termeni ce confirmă pe deplin titlul Său şi primeşte de la Pilat răspunsul: „Atunci eşti împărat!", cuvinte care confirmă frumoasa mărturie pe care a făcut-o Domnul atunci (1 Timotei 6.13). Pilat nu avea nici un motiv să se mai teamă de vreo neplăcere din partea stăpînului său ori de vacarmul ce-1 provoca gloata. El ar fi putut să-şi asculte în toată libertatea propria-i dorinţă şi să-şi elibereze prizonierul, dacă Domnul ar fi vrut să-şi schimbe cuvîntul ce-I ieşise de pe buze şi să-Şi

retragă drepturile de împărat Insă Isus a răspuns: „Tu o spui că Eu sînt împărat." El nu-Şi putea tăgădui titlul. într-asta stătea „frumoasa mărturie înaintea lui Ponţiu Pilat". Cu toate că ai Săi nu L-au primit, El era totuşi, mai departe, al lor. Cu toate că lumea nu L-a cunoscut, El rămînea totuşi mai departe Creatorul lumii. Cu toate că lucrătorii viei îl aruncau afară, El rămînea mai departe stăpînul viei. El fusese deja uns pentru scaunul de domnie al Sionului, deşi concetăţenii Săi spuneau că nu voiau ca El să domnească peste ei. Prin
176
„frumoasa Lui mărturisire" El trebuia să-Şi ratifice pe deplin drepturile la împărăţie şi să le apere înaintea oricărei puteri din lume. Chiar dacă aceasta se înarma împotriva Lui pînă în dinţi, această mărturisire trebuia făcută. Irod şi tot Ierusalimul s-au tulburat cînd au aflat că s-a născut împăratul iudeilor şi au căutat să omoare copilul. Dar chiar dacă se tulbura tot pămîntul şi se înarma lumea pînă în dinţi contra lui Isus, El tot trebuia să declare hotărîrea sfatului lui Dumnezeu: „Totuşi, Eu am uns pe împăratul Meu peste Sion, muntele sfinţeniei Mele" (Psalmul 2.6). El trebuia să-Şi mărturisească dreptul chiar în faţa uzurpatorului şi chiar în ceasul puterii lui.
Frumoasa mărturisire fiind făcută, Domnul putea să mai dezvăluie şi alte laturi ale sfaturilor dumnezeieşti. După ce a arătat limpede în faţa lumii dreptul Lui la împărăţie, El putea să dea mărturie despre caracterul şi lucrarea Lui de acum: „Eu pentru aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu" (Evanghelia după Ioan 18.37). Necredinţa poporului constituia o piedică pentru o vreme. Dar El dădea să se înţeleagă totuşi că planul lui Dumnezeu nu dăduse
177
greş din această pricină şi că El, Isus, mai venise în lume şi pentru o altă lucrare în afară de aceea de a pune stăpînire pe

tronul Său din Sion. El venise să dea mărturie despre adevăr. Şi Evanghelia după Ioan, în mod special, îl prezintă pe Domnul tocmai în această lucrare, aşa cum scrie la începutul ei: „singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" (Evanghelia după Ioan 1.18). El venise în lume în aşa fel că putea spune: „Eu sînt Calea, Adevărul şi Viaţa". El venise să ne dea pricepere ca să-L cunoaştem pe Cel adevărat (întîia Epistolă a apostolului Ioan 5.20). El făcuse cunoscut numele Tatălui celor ce-I fuseseră dăruiţi din lume şi aceasta însemna să dea mărturie despre adevăr. Oricine era din adevăr, ascultase glasul Lui. Oile Sale îl ascultaseră, pe cînd ceilalţi nu-L ascultaseră, pentru că nu erau dintre oile Lui. Cine era din Dumnezeu îl asculta; ceilalţi nu L-au ascultat, pentru că nu erau din Dumnezeu. Aceasta era slujirea actuală a Domnului, în timp ce Israel era în necredinţă. Deşi împărat al iudeilor şi ca atare împărat al întregului pămînt, El nu putea intra în posesia împărăţiei Sale fiindcă poporul Său îi tăgăduia drepturile. El trebuia să se ocupe deci de o altă lucrare şi caracterul acestei lucrări îl dezvăluie El lui

Pilat, iar Evanghelia aceasta întreagă ni-1 pune înainte. „Frumoasa mărturisire" dinaintea lui Pilat continuă să conducă gîndurile Domnului în cuprinsul Evangheliei^ după Ioan. Dacă El vorbeşte despre Sine însuşi, o face însufleţit de convingerea lucrării Sale cea mai înaltă şi cea mai sfîntă din toate lucrările, am putea spune din toate lucrările dumnezeieşti, lucrare pe care nimeni altul nu putea s-o împlinească decît Unicul Fiu al lui Dumnezeu, plin de har şi de adevăr.

Iată ceva cu totul izbitor! Urmîndu-L pe Isus la cruce, îl găsim mereu pe Fiul lui Dumnezeu, căci vedem şi aici adeverin-du-se, în toată autoritatea sa, pecetea împărăţiei Lui. Pilat, care la început dispreţuise drepturile lui Isus, spunînd iudeilor „Iată împăratul vostru!", acum vrea ca ele să fie vestite în toate

limbile pămîntului şi iudeii nu mai pot, ca mai înainte, să-l facă să-şi schimbe părerea. Crucea devine stindardul Domnului şi Dumnezeu va fixa pe ea pecetea demnităţii Sale împărăteşti, oricare ar fi împotrivirea celor de pe pămînt. Evanghelia după Ioan este singura care ne face cunoscută convorbirea dintre Pilat şi iudei cu privire la înscrisul de pe cruce, căci aceasta se referă la slava lui Isus.
179
Numai ea, de asemenea, aminteşte de cămaşa fără cusătură pe care ostaşii nu voiau s-o sfîşie, amănunt puţin important în el însuşi, dar care ne face să nu pierdem din vedere sfînta demnitate a Aceluia care trecea atunci prin ceasul întunericului.
Tot aici Domnul dă de o parte simţămintele omeneşti. El o vede aproape de cruce pe mama Sa şi pe ucenicul pe care-l iubea, dar numai pentru a-i recomanda unul altuia, renunţînd la locul pe care-l avusese odată lîngă ei. Este mişcător de văzut cu cîtă fidelitate recunoaşte El afecţiunile omeneşti pînă în ultima clipă. Nici una din durerile-I proprii - şi ştim cît erau acestea de cumplite - nu-L pot face să le uite. De acum înainte nici ei nu-L vor mai recunoaşte în „chip firesc" şi El vrea să-i pregătească să-L cunoască cu alte gînduri, căci curînd ei vor fi uniţi cu El ca „un singur duh". Aşa-s căile Lui alese. Dacă El Se depărtează de noi în chip firesc, este pentru ca să-I fim uniţi prin afecţiuni mai apropiate şi prin interese mai intime.
Şi dacă privim dincolo de împrejurările acelui ceas, dacă luăm seama la starea sufletească în care Se afla Domnul pe cruce, încă îl vom vedea acolo pe Fiul lui Dumnezeu. Nu se mai aude strigătul: „Dumnezeul
180
Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?" Aceste cuvinte ne sînt date la locul cuvenit. Aici ele nu sînt amintite. Nu mai este spaima sufletului; nu mai este groaza, negura

cumplită din cele trei ore. Isus nu Se mai încredinţează Tatălui. El spune doar: „Mi-e sete!". Şi după ce a trecut prin această sete, El constată împlinirea deplină a tuturor lucrurilor, spunînd: „S-a sfîrşit!". El nu-Şi încredinţează lucrarea aprobării lui Dumnezeu, ci o pecetluieşte cu pecetea Lui proprie, adeverind că ea era întreagă, dîndu-i întărirea propriei Sale aprobări. Şi, cînd El cunoaşte că astfel totul s-a împlinit, El îşi dă viaţa de la Sine.

Acestea sînt cîteva mărturii importante despre trăirile prin care a trecut Isus în aceste ore. Acum ele au luat sfîrşit. Fiul lui Dumnezeu era făcut desăvîrşit ca urzitorul mîntuirii veşnice a tuturor acelora care I se supun. Izvorul care spală păcatul şi întină-ciunea era deschis. Apa şi sîngele curseseră pentru a mărturisi că Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică şi această viaţă este în Fiul Său (1 Ioan 5.11). Aici nu mai auzim mărturisirea sutaşului: „Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!" (Matei 27.54), nici pe soţia lui Pilat, nici mărturisirea lui Iuda că L-a vîndut pe Isus. Isus nu primeşte aici

mărturie de la oameni, ci de la Dumnezeu. Apa şi sîngele sînt mărturisirea pe care o dă Dumnezeu despre Fiul Său şi despre viaţa pe care păcătoşii o găsesc în El. Păcatul a fost cel care a străpuns coasta lui Isus. Fapta soldatului era o stigmatizare a urei omului. Era lovitura de dispreţ dată după bătălie de vrăjmaşul învins, care-şi strigă vrăjmăşia ce-o are în fundul inimii omului, împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Hristosului Său. Dar bogăţia harului a prevăzut şi asta şi apare şi mai abundentă, căci dragostea lui Dumnezeu a răspuns şi la această vrăjmăşie.

Vîrful lăncii soldatului a atins sîngele. Izvorul care spală păcatul a fost deschis. Sîngele şi apa au ieşit din coasta străpunsă a Fiului lui Dumnezeu. Ziua ispăşirii sosise cu adevărat. Apa de curăţire şi cenuşa vacii roşii erau acum

vărsate. Acolo era Mielul jertfit de Abel şi sîngele pe care-1 vărsase Noe şi care deschidea drum slobod harului curat al inimii lui Dumnezeu faţă de păcătoşi. Era berbecul de pe muntele Moria şi sîngele ce curgea zilnic în jurul altarului de aramă în cortul mărturiei. Era sîngele ca singura răscumpărare a nenumăratelor mii de mîntuiţi care sînt în faţa tronului lui Dumnezeu.

Deşi corpul Domnului era străpuns

pentru a fi izvor de sînge şi de apă care ne salvează, nu trebuia să fie zdrobit. Mielul de Paşte trebuia înjunghiat, dar niciunul din oasele Lui nu trebuia să fie zdrobit. El împlinea tot planul iubirii dumnezeieşti, salvîndu-i pe primii născuţi din mîna nimicitorului. Dar, pînă aici! Mielul era sfînt. Nici o mînă întinată nu trebuia să-L atingă. Isus putea spune, lăudîndu-L pe Dumnezeu: „Toate oasele mele vor zice: »**Doamne,** cine este ca Tine, care scapi pe cel nenorocit de unul mai tare decît el, pe cel sărac şi pe cel nevoiaş de cel care îl jefuieşte?«" (citeşte Psalmul 35.10).

Aşa s-au petrecut lucrurile cu Domnul cîţ timp a fost pe cruce. în fiecare amănunt îl distingem pe Fiul lui Dumnezeu şi, dacă-L urmăm pînă la mormînt, şi acolo îl vedem pe Fiul lui Dumnezeu. El nu este pus în rîndul celor nelegiuiţi şi nici cu cel rău, în moartea Sa. Mormîntul Lui este la un loc cu cel bogat. Doi fii onorabili ai lui Israel vin să-L recunoască şi-I iau corpul pe care-1 înfăşoară cu fîşii de pînză de in cu miresme.

Aici mai este ceva de observat. Cînd trupul lui Isus a fost străpuns, n-a fost numai ca să existe martorii lui Dumnezeu: sîngele şi apa, ci ca să dea prilej împlinirii a ceea ce este scris: „îşi vor întoarce privirile

spre Mine, pe care L-au străpuns" (citeşte Zaharia 12.10). Şi

acest cuvînt care vesteşte pocăinţa lui Israel din cea din urmă zi se realizează prin fapta lui Iosif şi Nicodim. Ea face din ei reprezentanţii poporului ce se pocăieşte. Ei ajung ultimii în ordinea credinţei. De frica neamului necredincios şi a fulgerelor şi trăsnetelor sinagogii, ei nu îndrăzniseră să-L însoţească pe Domnul în ispitele Lui şi nu-I fuseseră ucenici decît în mare taină. Erau zăbavnici^ cu inima. Şi totuşi la urmă de tot, ei îl recunosc pe Domnul şi ajung să-L recunoască pe Cel pe care L-au străpuns. Ei ridică de pe cruce corpul Lui, căruia suliţa ostaşului abia îi făcuse rana. Coborîndu-L de pe cruce, ochii lor n-au putut să nu privească acest corp străpuns. I-au privit mîinile, l-au privit picioarele şi coasta străpunsă. Şi pe măsură ce L-au privit, inimile le-au fost îndurerate, căci inimile lor erau deja atinse şi atrase spre Cel răstignit. La fel va fi şi cu Israel. El va fi, tot aşa, cel din urmă în ordinea credinţei, fiind zăbavnic cu inima. La urmă de tot însă, ei vor privi spre Cel pe care L-au străpuns şi-L vor plînge cum îl plînge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plînge amarnic, cum plînge cineva pe un întîi-născut (vezi Zaharia 12.10).

Aşa au fost Iosif şi Nicodim şi aşa va fi mai tîrziu cu locuitorii Ierusalimului. Cei doi israeliţi, ca nişte adevăraţi fii ai lui Avraam, cer trupul Domnului şi, în credinţa patriarhului, ei îl consacră aşezîndu-L într-un mormînt nou (Geneza 23.10); ei, adevăraţi supuşi ai împăratului lui Israel, îi aduc onorurile datorate unui fiu al lui David (Cartea a doua a Cronicilor 16.14). Ei îl acoperă din belşug cu miresme scumpe şi-L aşează în grădină într-un loc curat, prin care mirosul morţii nu trecuse niciodată.

Pentru moment toate lucrurile erau terminate. în a doua grădină, ca să spunem aşa, al doilea om zace în moarte. în prima grădină primul om fusese aşezat, avînd deschis drumul la pomul vieţii. Dar rătăcindu-şi drumul, el alege moartea.

Aici, în a doua grădină, moartea, pedeapsă a acestei rătăciri, este primită, îndurată. Isus fără să Se fi atins de pomul cunoştinţei, gustă moartea, în prima grădină se aflau toţi pomii de dorit la vedere şi plăcuţi la mîncare. Aici nu se vede decît mormîntul lui Isus. Şi aceasta, întrucît îl privea pe om, fiindcă aici 1-a adus păcatul. Dar să mai aşteptăm puţin. Trecînd pe acest drum, Fiul Omului devine numai-decît moartea morţii, distrugerea iadului, pentru a face să strălucească viaţa şi

neputrezirea şi pentru a replanta, în grădină, pentru om, pomul vieţii. Zorile celei de a treia zi se ivesc şi grădina, martorul lui Isus în moarte, îl va vedea pe Fiul Omului înviat şi biruitor într-o viaţă victorioasă în folosul păcătoşilor.

Capitolul XX

încă de la începutul capitolului îl găsim pe Isus înviat. El 1-a biruit prin moarte pe cel ce avea puterea morţii. Este de observat cu ce putere ne dezvăluie Duhul lui Dumnezeu, de-a lungul Scripturii, taina vieţii şi a morţii. El vrea să ne pătrundă sufletele de încredinţarea că noi am pierdut viaţa şi că atît cît depinde de noi, am pier-dut-o în mod irevocabil; dar că în Hristos am redobîndit-o în mod sigur şi pentru totdeauna. Dumnezeu este „Dumnezeul Cel Viu" şi în atare calitate lucrează El în această lume a morţii. El s-a coborît aici ca Dumnezeul Cel Viu şi cum ar fi putut veni altfel? Triumful Dumnezeului Celui Viu în acest loc al morţii este învierea. Dacă aceasta este tăgăduită, Dumnezeu nu-i cunoscut şi se tăgăduieşte astfel că Dumnezeul Cel Viu a

intervenit în condiţiile acestei lumi rămase sub puterea morţii şi pierdute. Dumnezeul Cel Viu a lucrat în afara lumii şi mai presus de scena lumii învăluite în moarte. Chiar dacă făptura Sa îmbrăcată în demnitatea cea mai înaltă şi pusă de El peste

lucrările mîini-lor Lui a fost necredincioasă şi astfel L-a dezamăgit încît s-a răzgîndit şi a introdus moartea, Dumnezeu a privit numai la Sine însuşi şi S-a bizuit numai pe El. Iată un lucru mîngîietor! Dumnezeul Cel Viu Şi-a găsit remediul în propriile-I resurse, în propria Sa slavă şi în propriile-I bogăţii. Şi în biruinţa Lui ca Dumnezeul Cel Viu, în înviere, se concentrează izvoarele nesecate ale vieţii, în paguba biruinţei păcatului şi a morţii. Moartea poate să se arate. Judecata păcatului poate fi adusă la îndeplinire. Dumnezeu a prevăzut totul în ceea ce priveşte ispăşirea păcatului. Isus a înviat şi El este pecetea biruinţei pentru noi.

Era ziua a treia, care fusese vestită. Ziua în care Avraam, odinioară, l-a primit pe fiul său ca înviat din morţi. Ziua redării vieţii făgăduite lui Israel în Osea 6.2, ziua în care Iona se afla iar pe uscat.

Cu toate acestea ucenicii încă nu-L cunoşteau pe Domnul în înviere. Ei nu-L cunoşteau decît „în chip firesc" şi o vedeau

pe Măria din Magdala la mormînt, căutînd trupul Domnului. Cîteva clipe după aceea îl vedem pe Petru şi pe tovarăşul său alergînd în acelaşi loc. Dar nu înţelepciunea credinţei îi ducea acolo. La sosirea lor ei nu-L văd pe Cel pe care-L căutau, ci trofeele biruinţei Lui asupra puterii morţii. Ei privesc porţile de aramă şi zăvoarele de fier sfărîmate în bucăţi. Giulgiul, fîşiile de pînză şi ştergarul care învelise capul lui Isus, ca şi cînd ar fi fost prizonierul morţii, sînt prăzile celui învins în mîinile învingătorului. Armele omului tare ajung o privelişte chiar în casa lui proprie. Toate acestea strigau sus şi tare că Cel ce a biruit moartea^ şi iadul fusese acolo şi-Şi făcuse lucrarea. în ciuda tuturor dovezilor, ucenicii nu pricep. Ei nu cunosc încă Scriptura ce spunea că El trebuie să în vieze din morţi şi de aceea se întorc acasă. Dar Măria nu părăseşte acest loc iubit. Ea refuză să fie mîngîiată, fiindcă Domnul ei nu mai

era. Ea ar fi fost gata să ia un sac şi să-1 întindă sub ea pe stîncă, cum făcuse altă femeie (Cartea a doua a lui Samuel 21.10), dacă ar fi putut găsi trupul lui Isus, pentru a-L păzi şi a veghea asupra Lui. Ea plîngea coborînd în mormînt şi a văzut îngerii. însă ce-i păsa ei de îngeri? Vederea lor nu o înspăimîntă ca pe celelalte
188
femei (Evanghelia după Marcu 16.8). Ea era plină de alte gînduri, pentru a-i mai fi teamă. Fără îndoială, îngerii erau plini de măreţie şi aveau o înfăţişare cerească. Erau îmbrăcaţi în alb şi aşezaţi unul la cap şi altul la picioare, în locul unde fusese culcat trupul lui Isus. Dar ce însemna pentru ea toată această strălucire? Ea nu căuta şi nu dorea altceva decît trupul fără viaţă al Domnului şi se întoarce de la aceste fiinţe slăvite pentru a-L căuta în altă parte. Văzîndu-L atunci pe grădinar, cum bănuia ea, îi zice: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi mă voi duce să-L iau". Ea zice: „dacă L-ai luat" fără să-L numească pe Isus, căci gîndea că toţi trebuie să fie preocupaţi de El, aşa cum era ea. Era o dragoste în care se amestecau simţămintele de recunoştinţă, dar era pentru Isus. Facă Domnul, prea iubiţi fraţi, ca o parte din aceste simţăminte să copleşească şi inimile noastre! Dragostea Măriei din Magdala era legată de ceva atît de nobil, chiar dacă era amestecată cu gînduri omeneşti. Iar Acela cu care avea ea a face va lucra în aşa fel, după bunătatea şi harul Lui obişnuit, ca ea să găsească roadă. Celui ce are i se va da mai mult. Ea învăţase pe cît putuse să-L cunoască pe Isus „în chip firesc". într-asta ea se arătase cea mai
189
credincioasă. Acum Domnul vrea s-o aducă la o cunoaştere a Lui mai bogată, mai bună. El vrea s-o conducă în locuri mai înalte decît acelea în care o ţineau gîndurile ei, la muntele „de mir" şi la dealul „de tămîie" (Cîntarea Cîntărilor 4.6).

Pentru a face aceasta, cu toată blîndeţea, Isus răspunde mai întîi iubirii omeneşti a Măriei şi, cu glasul Lui prea bine cunoscut, El o mai cheamă o dată pe numele ei. Era tocmai nota care răspundea exact la ceea ce era în inima Măriei. Dacă Isus i S-ar fi arătat în slava Lui cerească, El ar fi rămas un străin pentru ea, căci pînă în momentul acela, ea nu-L cunoştea decît ca Isus. Şi totuşi este pentru ultima dată cînd ea îl cunoaşte „în mod firesc", căci El a înviat din morţi şi trebuie să Se înalţe la Tatăl. Pămîntul nu mai trebuia să fie locul părtăşiei lor. „Nu Mă atinge", spune Isus, „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu ...".
Mai este nevoie să reliefăm cît de mult se potriveşte aceasta cu Evanghelia după loan? In cea după Matei, le vedem pe femei întorcîndu-se de la mormînt şi întîmpinîndu-L pe Domnul, iar El le îngăduie să-I cuprindă picioarele şi să I se închine, în vreme ce aici El spune Măriei: „Nu Mă atinge". Aceasta, fiindcă Evanghe-

lia după loan ni-L arată pe Domnul în sînul familiei cereşti şi nu în împărăţia lui Israel şi în slava Şa pămîntească. învierea, este adevărat, îi garantează această slavă şi această împărăţie (citeşte Faptele Apostolilor 13.47), dar ea este condiţia de viaţă pentru locurile cereşti şi, ca atare, acesta este cel dintîi pas ce se face în această privinţă. Şi de aceasta se ocupă Evanghelia după îoan.
Măria este deci cea dintîi care este învăţată în aceste căi mai întinse ale harului şi iubirii Domnului şi ea se face pentru toţi fraţii fericita crainică ale acestor veşti bune, aduse din ţara îndepărtată. Isus îi spune: „du-te la fraţii Mei şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru" (loan 20.17).
Măria, astfel cinstită, se duce să ducă fraţilor solia Domnului şi El însuşi Se pregăteşte să meargă la ei cu o binecuvîntare ce

întrecea tot ceea ce cunoscuseră ei pînă atunci. Ştirile aduse de Măria i-a pregătit în adevăr pentru aceasta, căci atunci cînd Domnul vine la ei, în seara aceleiaşi zile, ei nu sînt speriaţi şi necredincioşi, cum îi vedem în Evanghelia după Luca, ci-i vedem în aşteptare. Ei nu mai sînt risipiţi ca mai înainte. Dimpotrivă, ei sînt uniţi ca familie a
191
lui Dumnezeu şi Cel dintîi născut intră încărcat cu roadele sfintei Lui trude pentru ei.
Era o adevărată adunare în prezenţa Domnului Isus. Era vizita Celui dintîi născut în familia Tatălui Ceresc. Locul ei: dincolo de moarte şi în afară de lume. Acesta-i locul de adunare făgăduit de Domnul. Cei ce-s stabiliţi în lume, niciodată nu-L întîlnesc. El este Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov. El este Dumnezeul străinilor şi al călătorilor. Lumea este un „domeniu pîngărit". Noi trebuie să ne regăsim cu Domnul în înviere într-o împărăţie care nu-i din lumea aceasta. Pentru prima dată Domnul şi fraţii Săi sînt adunaţi împreună în locul hotărît. El s-a adunat cu ei în afara lumii, ei fiind proprii Săi fraţi. Acum începe să le împlinească dorinţele,^ după ce i-a format la cruce (Psalmul 22). în primul rînd le face cunoscut numele Tatălui. In al doilea rînd El îl va lăuda în mijlocul adunării. El începe cu împlinirea primei făgăduinţe şi va continua apoi, în tot timpul economiei actuale, descoperindu-L inimilor noastre pe Tatăl prin Duhul Sfînt. A doua o va împlini cînd va fi întrunită adunarea tuturor fraţilor şi cînd El va conduce cîntarea lor în bucuria fără amestec şi fără sfîrşit a învierii.
192
Este vestită de asemenea şi viaţa făgăduită. „încă puţin şi lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veţi vedea; pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi (Evanghelia după Ioan 14.19)$_A$ Fiul lui Dumnezeu care are viaţa în El însuşi, o aduce sfinţilor Lui.

El suflă asupra lor, după cum odinioară a suflat în nările lui Adam (Geneza 2.7).
De data aceasta este însă suflul celui de-al doilea Adam, Duhul dătător de viaţă (întîia Epistolă către Corinteni 15.45), care ne dă viaţa smulsă de sub puterea morţii; ca atare o viaţă ce e dincolo de atingerea ei. Fraţii află că Hristos era în Tatăl, ei în El, iar El în ei. Ei cunosc pacea deplină a crucii, văzîndu-L pe Isus, văzîndu-I mîinile şi coasta străpunsă. Durerea lor e transformată în bucurie, căci „Ucenicii s-au bucurat cînd au văzut pe Domnul" (Ioan 20.20). Lor El li Se descoperă cu totul altfel faţă de cum S-a descoperit lumii. Aceasta nu-şi avea locul în această întîlnire şi ucenicii urîţi de lume s-au întîlnit cu uşile închise, acolo unde-I convenea Domnului să-i întîlnească, spre a li Se descoperi după cum le făgăduise: „cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta Lui" (Evanghelia după Ioan 14.21). în lume, da, ei vor avea necazuri, însă în El ei aveau pace.

Toate acestea erau date ucenicilor în această vizită preţioasă a Celui dintîi născut dintre morţi, făcută fraţilor Săi cînd le comunică binecuvîntarea ce le aparţine în calitate de copii. Această mică întîlnire devine astfel un exemplu al părtăşiei de care ne bucurăm în economia în care ne aflăm. Părtăşia cu Hristos nu schimbă cu nimic condiţiile noastre din lume şi nici nu uşurează împrejurările vieţii. Ea ne aşează, dimpotrivă, în locul încercării. însă noi sîntem fericiţi în El, în deplină simţire a prezenţei Sale, a harului Său. Ca şi ucenicii, noi învăţăm să cunoaştem unitatea noastră cu Isus. Şi prin înfierea şi prin părtăşia noastră cu Tatăl, noi avem pacea statornică pe care ne-o dau mîinile străpunse ale lui Isus. Sîntem fericiţi din pricina Celui ce a înviat dintre cei morţi, căci ne este dăruită viaţa în Duhul, viaţa Domnului înviat. După cum la cruce am văzut armura vrăjmaşului înfrîntă şi împrăştiată pînă departe

pe cîmpul de bătaie, acum şi aici vedem roadele biruinţei aduse acasă, ca să se bucure şi să se îmbărbăteze şi familia biruitorului. Dar vai, ce puţini dintre noi cunosc bine lucrul acesta!

Aceste roade ale victoriei lui Isus trebuie purtate într-un sfînt triumf în lumea întreagă. „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl,

aşa vă trimit şi Eu pe voi." Iată cuvintele Domnului adresate fraţilor Săi. El însuşi venise de la Tatăl cu o solie, nu de judecată, ci cu o solie a harului. Şi fraţii Lui sînt însărcinaţi cu o misiune a aceluiaşi har. Trimişi fiind de Domnul vieţii şi al păcii, lucrarea lor pune la încercare orice suflet viu. Solia pe care ei o duc, vine din partea Tatălui. Este o solie de^ pace şi de viaţă, a cărei garanţie este El însuşi. Cuvîntul care spune: „Cine are pe Fiul are viaţa; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa" (1 Ioan 5.12) este pentru a scoate în evidenţă pe cel ce-L are pe Fiul sau nu, şi mai adaugă încă, spre a face din martorii Lui o piatră de încercare: „Celor care le veţi ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor care le veţi ţine, vor fi ţinute" (Ioan 20.23).

Aşa a fost prima întîlnire a Domnului cu ucenicii Săi după învierea Lui. Ea îi arată pe sfinţi ca fii ai Tatălui şi această lucrare ţine, tot astfel, de atunci pînă astăzi.

Nu putem să nu observăm că lucrarea încredinţată de Domnul ucenicilor, după învierea Lui din morţi, capătă cîte un caracter diferit în fiecare dintre Evanghelii. Şi cum fiecare dintre Evanghelii are un scop distinct, după cum sînt alese şi istorisite faptele, după felul în care Domnul împarte

slujbele, ele trebuie să fie înţelese fiecare după caracterul lor special.

După Matei, solia Evangheliei este astfel formulată: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate popoarele, botezîndu-i în numele

Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh! Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit!" (Evanghelia după Matei 28.19-20). Ori această solie era dată exclusiv apostolilor, care fuseseră deja orînduiţi de Domnul şi asociaţii Lui, slujitorii tăierii împrejur (Epistola către Romani 15.8). Ei sînt văzuţi în Ierusalim şi de aici pornesc spre a face ucenici din toate popoarele şi de a-i ţine în ascultarea poruncilor şi orînduielilor Domnului. Ţinta Evangheliei după Matei este de a-L arăta pe Domnul în legătură cu iudeii, ca speranţă a lui Israel, poporul ales, în jurul căruia trebuia să se grupeze toate celelalte popoare. Se leagă apoi de aceasta întoarcerea neamurilor şi gruparea lumii întregi împrejurul Ierusalimului ca centru de închinăciune. O parte din neamuri se vor ridica şi se vor supune, bucurîndu-se împreună cu Israel. Iată ce are înainte Domnul cel înviat în Evanghelia după Matei, cînd le încredinţează apostolilor lucrarea.

în Evanghelia după Marcu, perspectiva întoarcerii neamurilor este în parte

schimbată. Iată termenii soliei: „Duceţi-vă în toată lumea şi predicaţi Evanghelia la orice făptură! Cine va crede şi va fi botezat, va fi mîntuit; dar cine nu va crede, va fi condamnat" (Evanghelia după Marcu 16.15-16). Nu se vorbeşte de a face neamurile ucenici, ci de o mărturisire dată întregii lumi şi acceptată parţial, pentru că acestea au fost rezultatele care au însoţit orice lucrare, cum este şi scris: „Unii au fost convinşi de ce le spunea el, însă alţii n-au crezut" (Faptele Apostolilor 28.24).

în Evanghelia după Luca, după ce le-a explicat pe Moise şi toţi prorocii şi după ce le-a deschis mintea ucenicilor pentru a-L înţelege, Domnul le încredinţează lucrarea prin aceste cuvinte: „Aşa este scris şi aşa trebuia să sufere Hristosul şi să învieze a treia zi dintre cei morţi şi să se predice, în Numele Lui,

pocăinţa şi iertarea păcatelor, către toate popoarele, începînd din Ierusalim. Voi sînteţi martori ai acestor lucruri. Şi iată, voi trimite peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; dar rămîneţi în cetate pînă veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus" (Luca 24.46-49). Misiunea nu părea să se adreseze numai celor unsprezece exclusiv, ci şi altora (Evanghelia după Luca 24.33, 40, 49). Ea trebuia să înceapă cu Ierusalimul şi nu să
197
pornească de acolo. Apoi ei nu trebuiau să-şi facă lucrarea mai înainte de a fi primit puterea de sus, recunoscînd astfel că ceea ce ei primiseră deja pe pămînt de la Domnul nu era de ajuns. Aceasta însemna o ruptură cu orice orînduire fie evreiască, fie pămîn-tească. Aceasta era solia întrucîtva schimbată a Evangheliei după Luca, unde Domnul este văzut, mai curînd, în afara iudeilor şi nicidecum strict asociat cu ei.
Aici, în Evanghelia după Ioan, nu există o solie. Şi nu e nici măcar pomenită „o putere de sus". Găsim doar comunicarea vieţii Omului înviat şi ucenicii, părtaşi ai acestei vieţi, sînt trimişi pentru a judeca, în însăşi virtutea acestei vieţi, situaţia oricărui suflet viu. Domnul le dă misiunea ca din înaltul cerului şi nu de pe înălţimea muntelui din Galileea. El îi trimite din partea Tatălui, şi nu din Ierusalim, căci în Evanghelia după Ioan, Domnul a lăsat înapoia Lui orice amintire a Ierusalimului. El renunţă pentru prezent la orice nădejde de a reface Israelul şi de a aduna neamurile.
Această diversitate a termenilor misiunii şi a lucrării este foarte izbitoare. Avînd în vedere scopurile felurite ale fiecărei Evanghelii, ea este de admirat fiindcă este perfectă. Omul, care-i obişnuit doar să
198
facă raţionamente, s-ar putea poticni în această privinţă. Iar cel care cinsteşte Scripturile şi ar vrea să le apere reputaţia, ar putea încerca multe căi pentru a demonstra un acord între cele

spuse. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu caută protecţia oamenilor. El n-are nevoie să se scrie apologii în favoarea şa, fie ele cît se poate de bine intenţionate. în Scripturi nu este nici o contradicţie. Varietatea lor este menită să răspundă ţelurilor variate ale aceluiaşi Duh. Cu toată diversitatea lor, fiecare vorbă, fiecare gînd, fiecare cuvînt, este în întregimea lui dumnezeiesc şi nu ne rămîne decît să-L binecuvîn-tăm pe Dumnezeu pentru siguranţa, pentru încurajarea şi bogăţia ce acoperă toate nevoile, pe care le găsim în mărturiile Sale desăvîrşite.

Aceasta o spunem, fraţi prea iubiţi, doar în treacăt. Domnul să ne păstreze însă limpezimea înţelepciunii în toate gîndurile minţii noastre şi în toate sfaturile inimilor noastre!

L-am lăsat pe Domnul în tovărăşia fraţilor Săi, ocupîndu-se cu aşezarea lor în poziţia de copii ai Tatălui şi înălţarea lor pînă în locurile cereşti. Totodată El are nişte planuri privind pe Israel şi are nişte planuri privind Biserica. în ultima zi El îl va chema

pe Israel la pocăinţă şi credinţă şi le va da iudeilor adevărata lor poziţie şi adevărata lor lucrare: aceasta se va vedea într-un mod clar în cele ce urmează.

Toma, este scris, nu era cu fraţii săi cînd Domnul a venit să-i vadă. El nu-şi păstrase starea dinainte; el era absent, în timp ce micuţa adunare era gata pentru Domnul cel înviat. Aflînd cele întîmplate, el refuză să-i creadă pe fraţii săi, dacă nu are mărturia propriilor sale mîini şi a propriilor săi ochi. Iudeii de azi, ca Toma de atunci, refuză pînă în ziua de azi să creadă Evanghelia sau vestea bună a învierii Domnului.

Lucrurile nu trebuiau să rămînă aşa. Toma îşi reia locul şi „opt zile după aceea" ucenicii fiind din nou laolaltă, şi Toma împreună cu ei, Isus vine din nou, căci această vizită este din dragoste pentru Toma şi ucenicul necredincios ajunge să-L

recunoască pe Isus ca pe Domnul şi Dumnezeul său. Tot astfel, „la opt zile după aceea", după ce o săptămînă sau o dispensaţie (o economie) îşi va fi încheiat mersul ei, se va spune în ţara lui Israel: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mîntui. Acesta este **Domnul,** pe El II aşteptam; acum să ne înveselim şi să ne bucurăm de mîntuirea Lui!" (Isaia 25.9).

Atunci Israel îl va recunoaşte pe Emanuel şi, după cum Domnul 1-a primit pe Toma, El va zice despre Israel: „Tu eşti poporul Meu!"

Mai este un lucru de observat. Domnul îl primeşte pe Toma, este adevărat, însă îi spune: „pentru că M-ai văzut, ai crezut, ferice de cei care n-au văzut şi au crezut". Aşa va fi şi cu Israelul din ultimele zile. Ei vor cunoaşte pacea crucii, pacea deplină pe care o dau mîinile şi coasta străpunse ale lui Isus. Cu toate acestea binecuvîntarea lor va fi o binecuvîntare inferioară celei bisericeşti. Ei vor avea viaţa prin Fiul lui Dumnezeu; însă ei vor sta numai pe piedestal, în timp ce sfinţii vor fi aşezaţi chiar pe tron.

Aici taina vieţii ia sfîrşit, fie acum pentru Biserică, fie mai tîrziu pentru Israel -şi apostolul face aici o pauză. Aceasta este Evanghelia lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, despre care S-a spus că oricine crede în El are viaţa în Numele Lui. încă multe alte lucruri s-ar fi putut adăuga, însă acestea erau de ajuns ca să dea mărturie despre Fiul şi astfel să fie sămînţă a vieţii. A treia mărturisire a lui Dumnezeu urma să fie auzită. Apa şi sîngele curseseră din coasta străpunsă a lui Isus, Fiul răstignit, şi acum Duhul era dăruit de către Fiul înviat. Cei trei, care

dau mărturia pe pămînt, fuseseră auziţi, iar mărturia lui Dumnezeu, că „El ne-a dat viaţa veşnică şi această viaţă este

în Fiul Său", era deci întreagă. Apostolul, doar atît adaugă: „Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeţi că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi, crezînd, să aveţi viaţa în Numele Lui" (Evanghelia după Ioan 20.31).

Capitolul XXI

L-am văzut pe Domnul înviat, dînd viaţa fraţilor Săi şi încredinţîndu-le o lucrare, apoi, în persoana lui Toma, asigurînd viaţa lui Israel. Toma restabilit sau Israelul din ultimele zile îşi va primi şi lucrarea şi viaţa, ca astăzi Biserica. El va fi folosit atît la lucru cît şi la reînviat. Garanţia va fi însăşi prezenţa Lui pretutindeni.

Capitolul 21 ni-i arată pe apostoli aduşi la aceeaşi stare în care-i găsise Domnul la început. Petru şi fiii lui Zebedei sînt prinşi din nou cu pescuitul lor. Truda lor de la început nu le-a adus nimic şi năvoadele li se rupseseră. Domnul voise să se slujească de ei, dar Israel fusese în mîna Lui ca un arc înşelător, ca un năvod sfîşiat. Acum iată-i

din nou la lucru. Domnul li Se arată a doua oară şi le dă un al doilea pescuit, un pescuit bogat, dar fără să li se rupă năvoadele. în sfîrşit, ucenicii cinează chiar în tovărăşia Domnului lor şi sînt în sărbătoare.

Israelul lui Dumnezeu va trăi aceeaşi experienţă în ultima zi. Ca şi Toma, iudeii vor merge atunci în lumina Domnului şi tot atunci bogăţiile mărilor se vor întoarce spre ei (Isaia 60.5). Apele vor ieşi din Casa Domnului la Ierusalim şi „Pescarii vor sta pe malurile lui, de la En-Ghedi pînă la En-Eglaim, şi vor întinde mrejele; vor fi peşti de felurite specii, ca peştii Mării celei Mari, foarte mulţi" (Ezechiel 47.10). Marea cea Mare, Marea Mediterană, cum spune prorocul, şi nu locul sfînt al Tiberiadei le va umple năvoadele şi peştii vor fi de felurite soiuri. „Şi visteriile neamurilor vor veni la tine ...!", căci Madian şi Efa ca şi Chedar şi Nebaiot şi toate ţările îşi vor

aduna bogăţiile (Isaia 60.6-7). Năvodul rupt altădată va mai fi pregătit şi pentru alte pescuiri. „Fiecare generaţie să laude către alta lucrările Tale şi să vestească faptele Tale cele mari" (citeşte Psalmul 145.4).

Apostolul observă că Isus Se arată a treia oară ucenicilor după învierea din morţi. Prima dată S-a aflat cu fraţii Săi pen-

tru a-i aşeza ca familie cerească în părtăşie unii cu alţii şi în lucrare. A doua oară El îl restabileşte pe Toma, tip al întoarcerii şi al renaşterii finale a lui Israel. Şi acum, a treia oară, El asigură lucrarea viitoare a lui Israel şi roadele ce I le va aduce lui Dumnezeu. Aceste trei vizite felurite ne dau, în acest mod, o privire de ansamblu asupra Bisericii şi asupra lui Israel.

Dar mai este un fapt mişcător, legat de cuget, legat de iubire, la care e bine să ne oprim un moment. Petru ştia că în ciuda tuturor celor petrecute, era o legătură între el şi Domnul, astfel că nu se teme să rămînă singur cu Domnul. Ultima dată cînd se întîlniseră, este adevărat că, Petru îl tăgă-duise şi Domnul, întorcîndu-Se, îl privise pe Petru. Petru avea totuşi încredinţarea că îşi iubea Stăpînul şi nu i-a fost teamă să se arunce în mare ca să-L întîmpine pe Domnul înaintea celorlalţi. Aici este ceva foarte mişcător. Legea niciodată n-ar fi produs şi n-ar fi îngăduit aşa ceva. Toiagul legii l-ar fi izgonit pe Petru şi l-ar fi ţinut la distanţă. Numai harul i-ar fi îngăduit o asemenea faptă. Numai frînghiile dragostei l-ar fi putut atrage pe Petru cel necredincios lîngă Domnul, pentru că a arătat aşa de puţină tărie în faţa vrăjmaşilor. Dar mai era ceva. Prînzul

se terminase. Ţinta celei de-a treia vizite fusese atinsă. Şi totuşi, pentru a încheia totul în tonul unui har şi al unei glorii minunate şi la sfîrşitul acestei Evanghelii, Domnul Se întoarce

spre Petru. I Se adresează lui personal şi-1 întreabă în aşa fel că este cu neputinţă să nu-şi reamintească păcatul.
Să urmărim cu luare aminte ceea ce se petrecea. în timp ce Domnul fusese cu ucenicii, avusese timp să Se ocupe de Petru mai mult decît de oricare altul. După înviere la fel. în tot acest capitol 21 nu se vorbeşte aproape decît de Petru. Domnul urmăreşte cu privire la el opera pe care o începuse înainte de a-1 părăsi şi o reia exact de unde o lăsase.
Petru arătase încredere în el însuşi. Chiar dacă toţi s-ar poticni, el unul nu, spusese el. Chiar dacă ar trebui să moară cu Stăpînul său, el nicidecum nu-L va tăgădui. Isus îl făcuse atent cît de zadarnice sînt toate lăudăroşeniile de acest fel dar, în acest timp, adaugă că Se rugase pentru el să nu i se piardă credinţa. Şi cînd s-a dovedit zădărnicia laudei de sine şi cînd Petru s-a lepădat de Stăpînul său chiar cu jurămînt, Domnul privise la ucenicul Său şi această privire avusese rezultatul salvator. Rugăciunea şi privirea îşi făcuseră lucrarea.
Rugăciunea apărase

credinţa lui Petru; privirea îi zdrobise inima. El nu a „ieşit afară" ca un om care pleacă, ci ca să plîngă şi ... a plîns cu amar.
Aici îl regăsim pe Simon Petru în poziţia în care-1 aşezaseră rugăciunea şi privirea dumnezeiescului său Stăpîn. El este acum în stare să dea o duioasă dovadă că credinţa lui nu s-a prăbuşit; îndată ce a înţeles că Domnul său este pe malul apei, el s-a aruncat în apă ca să se ducă spre El. Şi el nu se apropie de Isus ca un om care nu s-a pocăit şi nici ca unul care nu şi-a plîns greşeala, ci se apropie ca unul care poate să se prezinte cu încredere şi cu inima împăcată înaintea acestui Stăpîn pe care-L tăgăduise.
Rugăciunea şi privirea îşi avuseseră afectul asupra lui Petru şi nu vor mai fi repetate. Domnul doar îşi continuă lucrarea

începută, spre a o duce la bun sfîrşit. Prin urmare rugăciunea şi privirea sînt urmate de Cuvînt. După convingerea păcatului şi după lacrimi vine ridicarea. Petru este pus chiar să-i întărească pe fraţii săi, aşa cum îi spusese Domnul odată, şi să-L slăvească pe Dumnezeu prin moartea lui, privilegiu pe care-1 pierduse prin lepădarea lui de Domnul.

Acest moment, de un profund interes pentru noi, cuprinde încă şi alte învăţăminte, în rîndurile capitolului 13 al acestei

Evanghelii, Isus îi spunea aceluiaşi prea iubit ucenic Petru că cine şi-a spălat tot trupul nu avea nevoie să-şi spele decît picioarele; şi aşa se poartă El aici cu privire la Petru. El nu-1 mai face să treacă încă o dată prin experienţa capitolului 5 din Evanghelia după Luca, unde prinderea peştelui îl zdrobeşte pe Petru şi-1 face să se recunoască păcătos. El îl ridică, îl restabileşte în locul lui, adică îi spală picioarele lui Petru ca ale unui om care era deja scăldat.

Desăvîrşit Mîntuitor! Acelaşi pentru noi ieri, azi şi veşnic. Acelaşi în lucrarea plină de har şi de iubire, îşi duce mai departe lucrarea începută. îşi reia pe lîngă ai Lui, ca Domn înviat, slujba rămasă neterminată şi o reia exact din locul unde o lăsase, legînd astfel cu o îndemînare plină de graţie lucrarea trecută de lucrarea prezentă. Cele trei tăgăduiri ale învăţătorului lui sînt pe deplin reamintite ucenicului cînd Isus îl întreabă pe Petru pentru a treia oară: „Mă iubeşti?" In acest timp Domnul nu face altceva decît ridică în întregime sufletul lui Petru şi-1 conduce spre binecuvîntări mai bogate. îl conduce la lucrarea Lui, căci nu altul decît El trebuia să-i ia sarcina, şi-i garantează puterea de a-şi sluji Stăpînul fără să-L mai tăgăduiască şi a doua oară. Face din el

martorul şi slujitorul Lui, în deplina putere a credinţei unui martir. Şi după ce i-a încredinţat astfel harul de a-I fi martor

credincios pînă la moarte, îi spune: „Vino după Mine". Iată un moment mişcător. Ştim că dacă suferim împreună cu Domnul, vom şi domni împreună cu El. Dacă-L urmăm, acolo unde va fi Domnul, acolo va fi şi slujitorul. Ori, această chemare făcută lui Petru era chemarea de a-L urma pe Isus în puterea învierii Lui pe drumul mărturiei şi al suferinţei, pînă la odihna la care duce acest drum al mărturiei şi al învierii. Mai înainte Isus îi spusese: „Tu nu poţi veni acum după Mine unde Mă duc Eu, dar mai tîrziu Mă vei urma" (Ioan 13.36) şi atunci Domnul mergea în cer, lîngă Tatăl, trecînd pe la cruce. Chemarea de acum era împlinirea acestei făgăduinţe: Petru avea să-L urmeze pe Domnul trecînd prin moarte, prin cruce pînă la casa Tatălui. Şi, cum se pare, după ce i-a spus aceste cuvinte, Isus s-a ridicat din locul unde mîncase iar Petru, fiind chemat, s-a ridicat şi el pentru a-L urma.

Ioan ascultase chemarea ca şi cum îi fusese şi lui adresată şi, văzîndu-L pe Domnul şi pe Petru ridicîndu-se ca să plece, se ridică la rîndu-i numaidecît. Ioan se aflase, în mod obişnuit, mai aproape de Isus. în

timpul cinei el se rezemase de pieptul Său şi era ucenicul pe care-1 iubea Isus. Trăise în cea mai strînsă apropiere de Domnul. Ochii lui erau mereu în ochii Domnului, astfel că printr-un fel de nevoie sufletească fericită, cînd Domnul se ridică, se ridică şi Ioan ca să plece cu El.

Fiul lui Dumnezeu este gata să plece, pleacă şi-L pierdem din vedere. Petru şi Ioan îl urmează. Dar nu mai vedem pînă unde-i duce drumul căci Evanghelia se încheie aici. Norul îi ia în primire, ca să spunem aşa, şi-s smulşi vederii noastre. în zadar am mai vrea să-i urmărim cu privirea. Cărarea ucenicilor şi a Domnului scapă ochilor noştri. De fapt era drumul din casa Tatălui, pregătit pentru Domnul şi fraţii Săi în cer, în prezenţa lui Dumnezeu.

Putem spune că la această sărbătoare Mirele a păstrat vinul cel mai bun pentru la urmă de tot. Dacă sufletele noastre ar fi în stare să pătrundă în toate acestea, ne-am da numaidecît seama că nicăieri nu mai putem găsi ceva asemănător. Evanghelia după Marcu ne vorbeşte despre faptul că Domnul a fost primit în cer. Luca ne face chiar să vedem înălţarea Lui, să-L vedem pe Domnul ridicînd mîinile şi binecuvîntîndu-i pe ucenici. Dar oricît de scumpe ne-ar fi aceste

amănunte, în ele nu e ceea ce găsim aici, căci (în Evanghelia după Luca) pe ucenici îi vedem despărţiţi de Domnul. El Se înalţă la cer iar ei trebuie să se întoarcă la Ierusalim. Dar aici, dimpotrivă, ucenicii II urmează şi ei unde merge El. Drumul ucenicilor nu se opreşte dincoace de al Stăpînului.
Evanghelia după Ioan ne duce pînă la „poarta cerului" şi ne lasă acolo. Domnul lucrează aici într-un har desăvîrşit faţă de cei pe care I-a ales. Avem aici asigurarea primirii fraţilor în casa Tatălui, căci Petru şi Ioan ne reprezintă pe noi toţi. Poate că unii dintre noi îl vom proslăvi pe Tatăl prin moartea noastră ca Petru. Alţii, cum este scris despre Ioan, vom trăi şi vom rămîne pînă cînd Isus va veni. Dar fie Petru, fie Ioan, fie Moise sau Ilie, fie că dormim, fie că veghem, la venirea Lui toţi îl urmăm pe Domnul; toţi vom fi răpiţi împreună pe norii cerului la întîmpinarea Lui în văzduh şi vom fi totdeauna cu El. Va fi ca răpirea lui Enoh înainte de potop şi, fiind primiţi de Domnul, vom intra împreună cu El în locuinţele pregătite pentru noi în casa Tatălui, aşa cum a făgăduit.
Este singura menţiune a înălţării Domnului pe care ne-o arată Evanghelia după Ioan. Faptul se acordă cu caracterul

Evangheliei, unde Isus formează Biserica, familia cerească. Căci aici Isus ia loc la dreapta Tatălui, unde trebuie să locuiască şi copiii. Prin harul Său fără limite şi drumul şi

direcţia lor merg tot atît de departe cît şi ale Lui. Oriunde merge Isus, într-un loc necunoscut, fără nume pe pămînt, Petru şi Ioan îl urmează. Isus cînd spune „Dacă vreau ca el să rămînă ..." face mereu prezent evenimentul întoarcerii şi Se comportă ca şi cînd deja El a mers şi a pregătit locuinţele în casa Tatălui şi S-a întors la ai Săi pentru a-i lua cu El, pentru ca acolo unde este El să fie şi ei cu El. într-adevăr aşa va fi la învierea acelora care sînt ai lui Hristos. La venirea Lui, cei din urmă, cei ce vor fi rămas pe pămînt, vor pleca împreună cu ei în întîmpinarea Lui în văzduh.

Fiul lui Dumnezeu, fiind ajuns la capăt, face ceea ce făcuse la început. El le arată alor Săi unde locuieşte (Ioan 1.14). Numai că, la început, El era pe pămînt un străin şi ucenicii nu rămîn la El decît o zi, în timp ce acum, El Se întoarce în cer unde ei vor fi cu El veşnic.

Ioan ne mai face cunoscut răspunsul credinţei aleşilor lui Dumnezeu la adevărurile şi minunile pe care ni le-a descoperit El: „Ştim că mărturia Lui este adevărată".

211

Ei pecetluiesc astfel realitatea că Dumnezeu este adevărat. Apoi totul se încheie printr-un cuvînt simplu de laudă, căci gîndim că acesta-i înţelesul ultimului verset. In adevăr, ce mai putea El spune? Aceasta nu ar fi depăşit orice laudă? Ce inimă era în stare să priceapă minunăţia şi perfecţiunea căilor Aceluia căruia evanghelistul Ioan venise să-I proclame numele?

Aici se încheie a patra parte a Evangheliei după Ioan - şi cu ea se termină tot. Ce drum minunat a străbătut Fiul lui Dumnezeu în această Evanghelie! Făcut trup la început, El a mers pe acest pămînt ca un străin venit din cer ca să aducă harul şi vindecarea păcătoşilor. Stăpînul lumii a venit la El şi negăsind nimic în El, s-a străduit să-L scoată din lumea aceasta dar nu a izbutit. Fiul lui Dumnezeu a plecat cînd I-a sosit ceasul; dar El

n-a plecat mai înainte de a aduce, ca Mîntuitor, pacea pentru toţi cei ce se încred în El. Atunci Hristos, biruitor, a zdrobit puterea morţii şi, ca înviat, El aduce viaţa pe care a cucerit-o pentru poporul Lui. în sfîrşit, printr-o ultimă lucrare, prin care ni se descoperă gîndurile Lui, El îi asigură pe ai Săi că acolo unde merge El, II vor urma şi ei, pentru ca acolo unde va fi El, să fie împreună cu El şi ei ... pentru totdeauna.
212
Evanghelia după Ioan a început cu coborîrea din cer a Fiului lui Dumnezeu. Ea se încheie prin înălţarea sfinţilor. Cît priveş-te epoca acestei înălţări sau a ridicării pe nori, ea rămîne încă necunoscută. Această ridicare în masă poate avea loc mîine şi va avea loc, desigur, cînd va intra numărul deplin al neamurilor şi cînd toţi sfinţii vor fi intrat în unitatea credinţei. Nu depinde de nici o scurgere de vreme; nu e nici o profeţie care să se refere la o asemenea perioadă de vreme. Este prorocită amănunţit întoarcerea Domnului pe pămînt, nu însă şi ridicarea în masă a sfinţilor pentru a întîmpina pe Domnul în văzduh. Cînd Domnul va veni pe pămînt, sfinţii Lui vor fi cu El şi pămîntul acesta va fi pregătit pentru a le fi împărăţie şi va face parte din moştenirea lor comună. Acest eveniment, care aparţine Domnului, aşteaptă momentul prezis şi împlinirea completă a zilelor şi a anilor anunţaţi de proroci, în timp ce înălţarea lui Isus şi aceea a sfinţilor nu-i măsurată prin zile şi ani. Duhul Sfînt ne anunţă, este adevărat, caracterul spiritual al diferitelor epoci şi le desemnează prin cuvintele: „timpurile din urmă", „zilele din urmă", „ceasul de pe urmă" (1 Ioan 2.18), aşa încît credinţa se poate aştepta în fiecare moment la bucuria
213
4^
3 fT 3
O 2 P< p g Q. 21 3. fD

Pe "21 St
m5>
fD 3 C/1
cr 3
3 fD O O 3 3
3-3
fD 3
-. p
£< S?!î D o 5T</> 2."O
fţ a 3
fD
***a.* <**
fD
«"C/ia P >-• 3
™ 3
— rD -a
fî' >• fD
a 3
3: o
a> 3' 3- 3 fD
p 3 3 3* <*>
a a
3 r-f CJ
,5 fD 3 0Q 3-
"3>^
o 25
-l pe 3 ^pT[rt] O o *n*
p ^ p
fD P fD
o o
3
P O
O M p <-► ^-z c/î

3 O
P P
3
3 **g ° 3**
2 ~3~
p 3 5
Pe ft>
O P-£
ffl P
C/î 3 Pe"CÎ
ft) 1-1 3^5
■3 fl> fD Q-
o.
ii. 3 p_t
O
fD O-
o 2.
3 "t/i
fD P c/i '—'
3'
c/i T] pe
O
P
< —
P< Q,
h-. a
P P
a ffQ
a p
3 fD'
cr 3
3
p "^ _ c/i "CTQ

p i-s
p O We 3 Wt '
gtfD > 3, *v* o
3- rt- c/i
3 O ţX 3 rt- P
fD 3 3> ut/î 3 • c/i
~5
< C/2 3
5-3
3 o
<
fD
• fD
3
P 3
P< N U ~* fD
Pe
3 ŢJ
i-b cr
T P<
fD >^
3 O t/l
^ <T> 13
O' 8? 3
rt 3
p pt pe
3 c/i "C/i
2 3 r**2**
3 ►—H>
C/î
O
O c/î
— o'

p -•
1— 3
3 O
3 p
3 c/i
3 a pe fD
³ 5
ts *-
2, <
r^ a
fD
P 3
fD P
3 3
3
Pe
P
3
C
C/î'
39 3
Pe
^ p
1-1
5>fD
3 °
fD rt
O
pe 3
Q. P _ 1-1 O ^ fD CD
13 21
22."c/i 3
r-f *~

P
G. O
3' ~
C/î
3 P(
3 3
> 13
o 2
fD 3
P 3
fD p fD
c/i P ,
3; '-i H
fD fD p
rv, 3 Pe
p 3ţ
pe PeTJ
a
P fD
CTQ "C/i p
3-13
cr
fD i-(
r-f
P r-f fD
3 fD St
3 p
3 P
Mor. "55* 3
P o
gri-
3^2 a- --H
3&« fD Şc

s |s
~> ^ 13
3 w 3
3^3
c/i p w
►a-a 2.
fD O
P »00 8 13
" - 3
fD CL
D. "2' 5'
fD
3 p
Pe 32
a 3
cr '
pt
fD
P P -: a 3
2 "
P fD
13 O fD
a. P<
3""£.
fD 3
-■ 3
fD 3 — ■ CD i-i H-> fD 3 M
5'3 2-
i: fD
o" 13
O fD
F= 3
fD 3 g Pe fD

« " Se S 13 „ ^ 3- P pcT3 < 3
3 3 2.?" 3
5' 3 ^ s^ fc •5. O - J> >-(
O 3>ut>, CTQ
-> p" 3 3; CD
Wt 3, S 3
ut/1 r* UJT j- > <& -> SJ 3" 3
p3 3 ^ s:> «>3 '^rj
3 O < ^
^ ^ **H-Î C/Î 3"**
fD H-- fD r-f 3
h-i • 3 pt p
5>|S 3 & 3 « 3" ^
p O Pe P d **^""O 2 2**
^- *-■ 3. ri- P H P S
p p Trj Sg
CD ap PC ,-> r- P v ■ AH 3
2
ss
3
o
<
fD
ut/1
3.
o'
fD~
3'
< fD
"t/l
3
3l
"C« O

w' 3 00 3 3? 3
3 fD 3- N fD
3. 3
3 C
£_ w. 3
3 **S**
pe c/i Jî Pe 3
P o
3 3.
P utyi
3 O
pe Q>
3 D-3
I
3 fD
Ui
g
!
p" J **g p^**
pe
P
ut/l ri-
13
fD P